

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Spiesz, Krist. Henrik.; oversatte af C. H.
Vanvittige Personers Biographier

Vol. 1

Kiøbenhavn : S. Poulsens Forlag, 1798-99

2 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

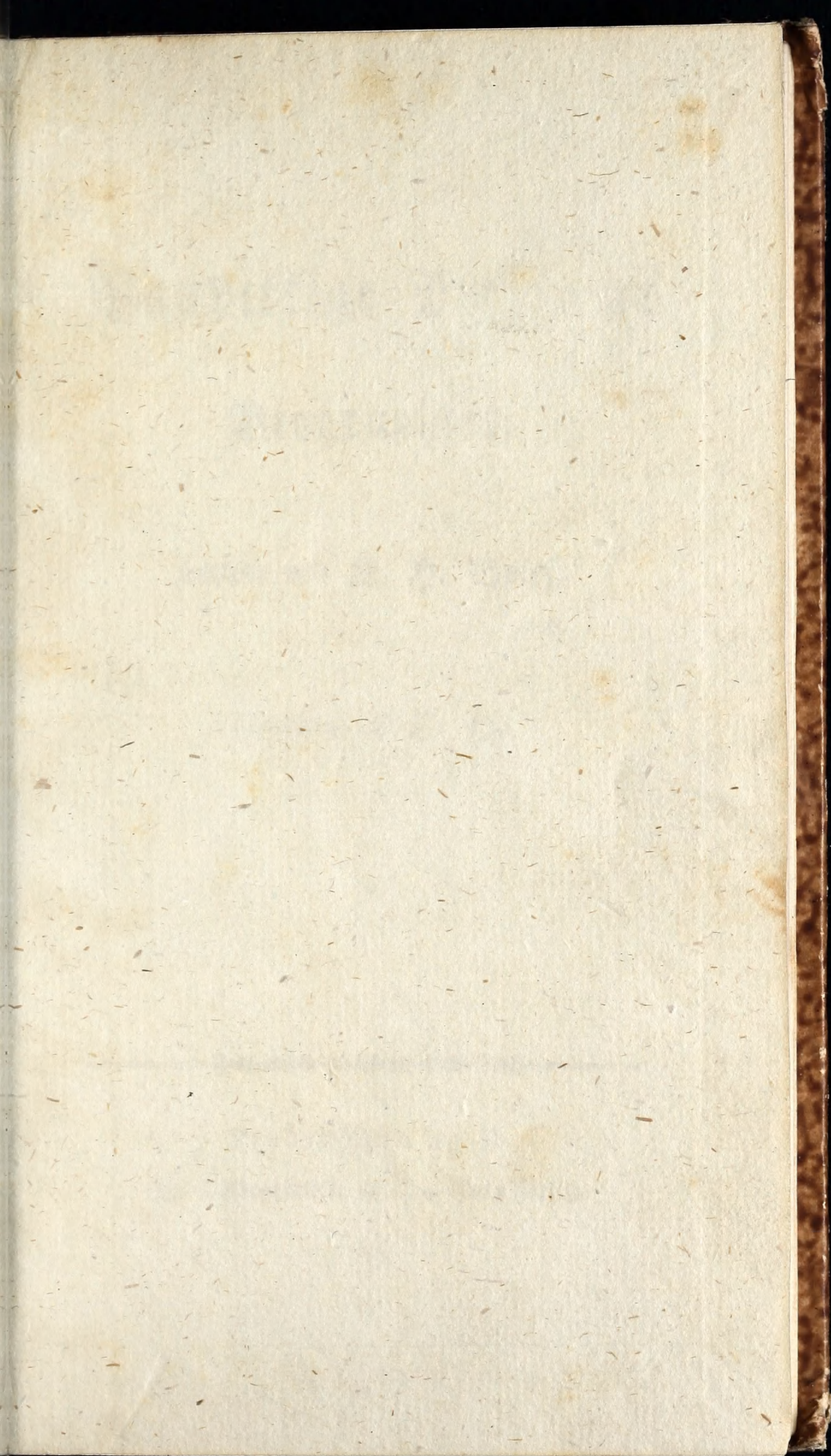
571-496.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020873761

Bandvittige Personers

Biographier,

samlede ved R. H. Spieß,

oversatte af C. H.

Kjøbenhavn 1798.

Paa Høfboghandler S. Poulsens Forlag.

Handwritten title in a cursive script, likely in German, appearing as "Handwritten title" (mirrored).

Handwritten text in a cursive script, appearing as "Handwritten text" (mirrored).

Handwritten text in a cursive script, appearing as "Handwritten text" (mirrored).

Handwritten text in a cursive script, appearing as "Handwritten text" (mirrored).

Forfatterens Fortale.

Hvis jeg kan vente mig Tak, naar jeg advarer den Bildfarende for Afgrunden, som ligger for hans Fodder; hvis det er Pligt, at jeg hindrer den brændhede Vandringsmand fra, ved en pludselig Dril af den kielige Kilde, at finde sin Død, da har jeg opfyldt det sidste, og tør have Haab om det første, ved at bede Læserne vel at overveie denne lille Bogs Indhold. Vanvittighed er skrækkelig, men endnu skrækkeligere er det, at man saa let kan blive et Offer for samme. Overspændt, heftig Eidskab, skuffet Haab, tabte Udsigter, ogsaa ofte blot indbildt Fare, kan berøve os Skaberens meest kostbare Gave, vor Forstand. Og hvilken Dødelig kan rose sig, at han aldrig var i et lignende Tilfælde, aldrig udsat for samme Fare? Ved at fortælle Dem disse Ulykkeliges

Bio:

Biographier, vil jeg ikke allene opvække Deres Medlidenhed, men især vil jeg bevise Dem, at enhver var Stifter til sin egen Ulykke, at det følgerigen staaer i vor Magt, at forhindre slige Ulykker. Vel er det Sandhed, at naar jeg, dumdriftig vover mig i Dybet paa den brusende Strøm, da kan jeg ikke mere modstaae den; men Tal og Belønning fortier dog den, som ved Exempler overbeviser mig om Strømmens Dybde, og som, før end jeg naaer Strandbredden, advarer mig for den overhængende Fare. Hvor herligen, hvor høit, ville jeg ikke ansee mig belønnet, dersom mine Fortællinger kunde hindre den lettroende Pige, den uforsigtige Yngling, fra at udføre en vovelig Plan, der eengang i Tiden kunne berøbe dem Forstanden.

R. Z. Spieß.

Fore-

Forerindring.

Forfatteren til nærværende Biographier fortæller i forestående Fortale sin Hensigt med nærværende Verk.

Han skrev for tyske Læsere, jeg oversætter i samme Hensigt for danske.

Af de allerede udfomne Biographier har jeg til dette Bind blot valgt sex Stykker, og jeg har valgt disse, fordi jeg troede, de ville have meest almindelig Interesse, og deres Modtagelse vil afgjøre, om jeg i sin Tid leverer end flere af de Øvrige, eller lader det beroe ved dette Bind.

Jeg

Jeg har i min Oversættelse stundom udeladt en Periode, og enkelte Steder af Originalen, som jeg ansaae for en blot Igientagelse hos Forfatteren. Denne Underretning skulder jeg min tilkommende Recensent.

Oversatteren.

Ban.

Vanvittige Personers
Biographier.

Første Heste.

Handwritten title or heading, possibly "Handwritten title" or "Handwritten title".

Handwritten text, possibly "Handwritten text" or "Handwritten text".

Handwritten text, possibly "Handwritten text" or "Handwritten text".

J o s e p h K a r l.

Da jeg for tvende Aar siden var i Böhmen for at besøge Friherre v. W., og vandrede omkring i hans frugtbare Enemærker, saae jeg, midt paa aaben Mark, en Mand, hvis Physiognomie strax drog mig til sig; og under alle Omstændigheder vidnede om noget Overordentligt. Han stod i Skyggen af et enkelt Parettræ, hældede sig til Stammen, holdt et trykt Blad i sin høire Haand, og syntes med et graadigt Nie, at nedsluge dets Indhold. Hans graa, noget lussidt, men dog ordentlige Kiøle, og hans sorte Underklædning, lod mig formode, at det maatte være en Landsbyestolemester; den sortbrændte Knortekiep, som stod ved Siden af ham, bekræftede denne Formodning; men Mandens Hoved modsagde den ganske. Saaledes, tænkte jeg ved at betragte ham,

21

ham, maa Sokrates have studeret; saa skarpt og forskende maae hans Udseende have været, da han samlede Beviser for sin Udedelighed.

Et tyndt, allerede af Alder blegghvidt Haar beskyggede sparsomt hans Tisse og forraadede tydeligen Mangel paa de Gaster, som vedholdende Studeringer havde berøvet ham. Den brede, høihvelvede Pande, som slog mange Foldere, tilkiendegav Grandstæren; den lange spidse Ornesnæse bekræftede denne Forestilling om ham; den uformærkt smilende Mund vidnede om indvortes Tilfredshed og Gialeroe; det hele mærkværdige Ansigt fordrede Erbedighed og syntes ganske at fortiene den. Jeg dristede mig ikke til at forstyrre ham under Læsningen, men vilde roeligen vie til han var færdig hermed, for da at giøre Bekendtskab med en Mand, hvis Udvores løvede saa meget. Da jeg længe havde ventet, gjorde jeg med frie Villie lidt Stoi, for derved at drage hans Opmærksomhed til mig; men Hensigten blev ikke opnaaet; det forstyrrede ham ikke i de dybe Tanker, i hvilke han endnu stedse var henfalden ved Bladets Læsning.

Jeg ventede paa nye, men forgieves. Om sider bevægede mig min ringe Fortieneste som
Digter

Digter til den Driftighed, at nærme mig til ham. Skyggen af mit Hoved faldt paa hans Blad; han saae til Siden, og saae mig staae lige for sig. Tør jeg vel være saa dristig, sagde jeg med den ad captationem benevolentiae nødvendige Verbødighed, paa nogle Dieblitte at forstyrre dem i deres dybe Betragtninger?

Et stivt vedholdende Dietkast var hans eneste Svar; men der laae saa meget i dette Dietkast, at jeg maatte fylde mange Sider, for at beskrive alt det som jeg læste saa tydeligen deri, som om han med de meest udtrykkende Ord havde sagt mig det.

I Begyndelsen syntes hans Die, at tilskændegive Brede. Saaledes, tænkte jeg, har mes en Konge, som just staaer ifærd med at afgjøre sit Lands Vel, og under denne Afgjorelse forstyrres af en uforkammet Betler. — Det var rede ikke længe førend dette vrede Ansyn forvandlede sig i et uesterligneligt Smil, som udbredte en nedladende Venlighed, eller rettere Huld over hans hele Ansigt. Dette bebudede mig en ædelmodig Tilgivelse. Saaledes, tænkte jeg takkende, tilgiver en Konge den uforkammede Dumdriftighed, og tilvinker Forbryderen Naade. Det

hele Diebst, oversat i Sammenhæng, syntes omtrent at sige: stakkels Dødelige! din Driftighed er stor, men min Mildhed kiender ingen Grændser; godvillig tilgiver jeg dig.

Sørend jeg kunde vove en nye Undskyldning, vendte han sig til Siden; stak sit Blad i Lommen, tog fat paa sin Knorteklep, og gik ind ad Marken til. Jeg turde ikke see efter ham, mindre følge efter ham, og var veltilfreds, at han saa ædelmodigen havde tilgivet mig min Driftighed. Jeg stentrede ogsaa omsider videre frem, de herlige Kornmarker bugnede sig for mig i utallige Bølger; jeg vilde maale de største Alr, men den spekulerende Mand stod igien for mig, og jeg veeg ærbødig tilbage. Jeg kunde ikke faae andet i Hovedet, end at denne Mand jo maatte være en stor Philosoph, en dybtænkende Grandseer, en Haller eller en Euler.

Hans Physiognomie havde alt for tydeligen overbevist mig herom, og efter en saa fast Overbeviisning, vilde det i dette Dieblit have været Daarlighed, at tvivle. Min Nysgierrighed blev mere og mere pirret; jeg ønskede saa inderligent at faae at vide, hvem han egentligen var? Om maaskee, (og dette forekom mig meest sandsynligt)

ligt) denne fremmede Lærde brugte Badet der i Nærheden, og, ligesom jeg, spadserede omkring i disse smukke Egne. Jeg haabede, naar jeg kom hjem, at faae, i det mindste nogen Oplysning, over disse Spørgsmaal, og skyndte mig derfor at gaae tilbage.

Det var Middag, da jeg kom til Slottet; jeg ilede stærkere og faae atter i Gaarden den mig saa mærkværdige graa Mand. Han stod med Ryggen vendt imod mig, og tegnede nogle Figurer i Sandet. Min Uerfrygt tillod mig ikke at forstyrre ham, men jeg glædede mig ved det Haab, at den gæstfrie Slotsherre, vist nok havde indbudet denne fieldne Lærde til Taffels, og at det da bedre skulde lykkes mig, at giøre hans Bekendtskab.

Jeg var just ifærd med at overveie, om ikke disse Figurer skulde opløse et eller andet meget vanskeligt mathematiskt Problem, da en Slagterdreng gik tet forbi den graa Mand, og med en troestfyldig Godmodighed klappede ham paa Skuldrene. Hvorledes gaaer det Karl? hvorledes gaaer det? spurgte han ham smilende og svingede ham, til min store Forundring, nogle Gange omkring. Gud! tænkte jeg, Karlen mis-

kiender

kiender ham, han vil ansee sig fornærmet og vist forsemme Indbydelsen. Men til min store Glæde tænkte den graa Mand mere billigt. Et Dietkast, ligesaa vredt, og til Slutning ligesaa godmodigt, som det jeg kort forhen havde beundret, var det eneste, hvormed han straffede denne ubehøvede Grovhed. Hans Riep var under Svingningen falden fra ham; han tog den stil-
tiende op, og tegnede paa nye. Da den dum-
drislige Dreng gik mig forbi, saa ansaae jeg
det for Pligt, at giøre ham opmærksom paa
hans Feil, og med Godhed formaae ham til
at giøre Afvig.

Jeg. Kiender I da denne Herre?

Drengen. Ei! hvad sige De?

Jeg. Om I kiende denne Herre?

Drengen. Hvilken Herre?

Jeg. Den, som I nyeligen svingede om-
kring, og som nu tegner paa Jorden med sin
Riep.

Drengen (seende). Ach den Herre! ham
kiender jeg ret got.

Jeg. Hvem er det da?

Drengen. Den toffede Stræder fra Neu-
kirchen.

Jeg.

Jeg. Toffet? Stræder? J er vel ikke
Selv ved Eders Sandser!

Drengen. Gud skee Lov, endnu er jeg
det; men om det ogsaa engang kan hændes mig,
det staaer til ham.

Jeg. Umueligt, umueligt; denne Mand
skulle være toffet?

Drengen (gaaende videre frem) Nu, ret klog
er han i det mindste ikke; det kan alle Mennesker
sige Dem, dersom De ikke vil troe mig.

Her stod jeg, bedragen i min Forventning,
hvorpaa jeg grundede mit Haab, at blive nær-
mere bekjendt med en stor Lærd. Jeg kunde
ikke blive enig med mig selv; skulle jeg sætte
Tro til Drengens Udsigende? maatte jeg ikke
snarere ansee denne for vanvittig? I det mind-
ste syntes den sidste Udseende ikke at sige no-
get herimod, da den graa Mand derimod be-
viste det Modsatte. For ikke længer at for-
vildes i denne Labyrinth af Tvivl, skyndte jeg
mig til Slottet. Jeg saae, blant flere Gæ-
ster, Stedets redelige og værdige Præst og førte
ham strax til Vinduet.

Jeg (med spændt Forventning). Kiender De den
graa Mand, som med sin Riep tegner Figu-
rer paa Jorden? Præ-

Præsten. Jeg kiender ham.

Jeg. Hvad hedder han? hvem er det?

Præsten (smilende). En stor, en vigtig Mand.

Jeg (med inderlig Selvtillfredshed). Tænkte jeg ikke, at det lidede, jeg veed af Physiognomien, ikke kunde skuffe mig.

Præsten. Og hvad ansaae De ham for?

Jeg. For en stor Philosoph, for en dybt tænkende Grandster, for — — —

Præsten. O langt fra!

Jeg. Tager jeg feil; skulle han endnu være mere?

Præsten. Tilvisse; at sige i hans egen Indbildning.

Jeg (i en faldende Tone). Indbildning?

Præsten. Ja; thi i Virkeligheden er han blot en fattig Skrader?

Jeg. En fattig Skrader?

Præsten. Som allerede for længe siden har mistet sin Forstand; men som i sin Vanvittighed anseer sig for større, og rimeligviis, for lykkeligere end vi andre.

Jeg. Saa er han virkelig vanvittig, men hans Physiognomie?

Præ-

Præsten. Har intet vanvittigt hos sig. Dersom De altsaa har dannet sig et System, maa De i Henseende til ham giøre en Undtagelse fra den almindelige Regel.

Jeg. Saaledes er min Forventning endnu aldrig bleven spændt og skuffet. Har han længe været vanvittig?

Præsten. Maaskee allerede i tyve Aar.

Jeg. Allerede saa længe! Hvori bestaaer denne Vanvittighed?

Præsten. Den deler sig ganske i tvende Dele, som ordner sig efter tvende Bøger, i hvilke han uophørligen læser, og som han anseer for sin største Skat.

Jeg. Og disse Bøger ere?

Præsten. En gammel böhmsk Krønike, og saa en anden ligesaa gammel Bog, som formentligen indeholder Visioner og Drømmerier, Intet Menneske saaer den sidste at see, og han vil blive rasende, dersom man paa en voldsom Maade ville tage den fra ham. Naar han læser i Krøniken, troer han sig at være en sand og ægte Afkom af Keiser Karl den Fjerde; gjør da Fordring paa den böhmske Trone, og besværges dyrt og høit, at han ogsaa engang kommer i Besiddelse

delse af den. Men naar han har læst i den ubeslændte Bog, da taler han om en Oververden, hvor han selv engang har været, og som han i Overeensstemmelse med sine forvirrede Ideer, ofte affildrer ret romantisk; da præker han Bod og formaner de Unge i varme kraftfulde Udtryk, til Dyden. Ofte sammenblande sig ogsaa begge disse Ideer, paa en underlig Maade i hans Taler; han gaar over fra det ene til det andet, og bliver uforstaaelig for dem, som ei vide Beskeed herom.

Jeg. Kan jeg ikke tale med ham; høre alt dette af hans egen Mund?

Præsten. Det vil falde haardt; thi undertiden omvanker han, indsluttet i sig selv, i hele Uger og Maanedes, og ruger over sine Ideer; da kan man sielden faae et Ord af ham, han veed paa saa flin en Maade at slippe fra ethvert Spørgsmaal, og at skuffe Nysgierigheden. Han er meest aabenhjertig, naar han taler med Slotsherren, som viser ham mange Begiærninger, og dagligen underholder ham.

Jeg henvendte mig nu til Slotsherren, og han var saa høflig at tilstaae mig min Begiering. Flere Gæster toge Deel i vor
Sam-

Samtale og yttrede det samme Dufte at see denne mærkelige Mand, og nærmere lære at kende ham. Det blev nu aftalt: ved passende Spørgsmaal at bringe ham paa sin Yndlingsmaterie, men for alting, ikke forraade nogen Mistroe, eller at lee over hans Ubladesser, da begge Dele vilde gjøre ham tilbageholden, og hvert nyt Forsøg unyttigt. Slotsherren gif selv hen for at afhente ham, thi han havde neppe fulgt med nogen af Tjenerne. Kort efter traadde han ind i Bærelset med ham. Læghed herskede i den talrige Forsamling; enhver beundrede hans ærværdige Udseende; enhver vifaldt mine Tanker herom.

Den graa Mand studsede meget, da han saa saa mange Fremmede i Bærelset; jeg frygtede allerede for de farlige Følger, dette kunde have, og fortred min Snakkesyge, hvorved jeg havde opvakt alles Nysgierlighed. Men til min store Glæde saa jeg strax, at hans Forlegenhed tabte sig; hans frygtsumme Mine blev igien estertænksum; han knappede sin Vest op, stak den høire Haand i den, og støttede sig med Ryggen mod Muren.

Nu mine Herrer! sagde Slotsherren, kan de bedre domme, om Frastanden har bedraget dem. De paastode enstemmigen, at denne Mand lignede overmaade meget, Keiser Karl den Fierdes Portrait; dom nu! — Denne Loffemad var al for kildrende for den Stakkels; han opvakte min hele Medlidenshed, da han strax forvandlede den dybtænkende Forsters Mine, til en smilende; stillede sig lige op, og ved at drage sit Hoved til høire og venstre Side, syntes at forlange, at høre vor Mening.

Nogle af Selskabet. Nei, vi have ikke bedraget os, han er ham fuldkommen liig.

Andre. Fuldkommen! fuldkommen!

Den graa Mand (seende omkring sig med Velsbehag). Jeg troer det gierne; (med en hemmelighedsfuld Mine) thi det har sine vigtige Grunde, og en Ting, som har sine vigtige Grunde, maa ogsaa indeholde vigtige Sandheder. (seende sig atter omkring) Jeg veed ikke om de har forstaaet mig.

Nogle. Fuldkommen; fuldkommen.

Den graa Mand. Nu, deraf kommer det, at jeg vel er en stakkels Skræder, men dog ligner Karl den Fierde meget (han stødte sig igien mod Væggen og faldt i dybe Tanker).

Slots-

Slotsherren. Hvad er da deres Navn?

Den graa Mand. Jeg kalder mig Joseph; mit Tilnavn er Karl. Saaledes kaldte sig alle mine Forfædre, og deraf kommer det, at jeg i lige Linie nedstammer fra min høistfærlige Stammefader, fordom Keiser Karl den Fjerde.

En af Selskabet. Saa er De jo i Slægt med vor Keiser?

Den graa Mand (med alvorligt Ansigt). Tilsej huldridge og naadigste, thi han fortjener det. Vi bære stort Venstreb for vor høitelskede Fætter. Vi unde ham den Lykke, at herke over Böhmen, af vort ganske Hierte. (Sukkende). Regjeringens Byrder kræver nu stærke Skuldre, vore ere for svage; vi forbeholde os vore Rettigheder til bedre Tider. (En Diener som stod ved Døren begyndte at lee).

Den graa Mand (med Ansand og Værdighed). Karl, du fortiente, at jeg gjorde dig til Keiser Wensel den Fjerdes Kof, og, ligesom denne, at lade dig stige levendes; men jeg tilgiwer dig af min høie Naade. Kom ikke for mine Pine! (Slotsherren vinkede, og Dieneren vilde gaar).

Den

Den graa Mand (venligen og i sædvanlig Tone).
Bliv han kun, Christopher! alting er tilgivet og
forglemmt.

Præsten. Men hvorledes kan han da ned-
stamme fra Karl den Fjerde, hvorledes er det
mueligt?

Den graa Mand. Derom spørger de,
ærværdige Herre? De? Er De da saa ganske
fremmed i Historien? (ironisk) Jeg vilde dog
ikke tilstaae fligt i saa mange Vidners Nærvæ-
relse.

Præsten. Mit Spørgsmaal tilkiendegis-
ver ingen Uvidenhed! Jeg vilde itkun egentlig
gen vide, af hvilken af Keiserens Gemalinder
hans Stamfader blev født? Karl havde, det hver
Mand veed, fire Gemalinder.

Den graa Mand (med en vigtig, men smilende
Mine). Han havde fem.

Præsten. Itkun fire. Den første var
Blanka, Karl af Valois Datter, den anden —

Den graa Mand (falder ham i Taler). Var
Agnes, Pfalsgreve Rudolphs Datter; den tres-
die var Anna, Hertug Henrichs Datter; den
fjerde — — (han standsede og mynstrede hele Selskabet med
sit Diekast).

Præ-

Præsten. Nu, den fjerde var Elisabeth, Hertugen af Pommerens Datter.

Den graa Mand (med Mishag). Det var den femte.

Præsten. Hvo var da den fjerde?

Den graa Mand (med Stolthed og Haished). Det er nok, naar vi vide det.

Nogle af Selskabet. Men vi ønskede ogsaa gierne at vide det.

Den graa Mand (trædende nogle Skridt frem). Den fjerde var Blanka, Karls retmæssige men ikke offentligen erklærede Gemalinde. Da Keiseren engang var paa Jagt paa sit Lysslot, Bubeneg, saae han en smuk Bondepige ved Navn Blanka, forelskede sig i hende og tog hende med paa sit Slot. Der fødte hun ham en Søn, som blev kaldet Karl, og fra denne Karl nedstammer jeg i lige Linie og er nu den tiende af denne durchlaychtige Stamme. Moderen og den unge Prinds bleve forfulgte af den, paa den Tid endnu levende Anna; men Keiseren antog sig dem begge, som en Fader. Prindsen overgav han Rigets Stormænd til Opdragelse; Moderen tog han i Beskyttelse paa sit Slot. Da Keiserinden døde, erklærede Keiseren sin naturlige

lige Een for ægte, og lod sig hemmeligen troelove med den smukke Blanka. Det var først efter hendes Død, at han stred til det femte Ægteskab, og ægtede Elisabeth. Dette veed jeg altsammen med Visshed; thi da jeg i Aaret 1767 var i Oververdenen, da blev dette og meget mere bekiendtgjort mig. Jeg modtog ogsaa et formeligt Patent herover, som jeg har tabt paa Tilbagereisen.

Slotsherren. Hvad hjælper det altsammen! han bliver dog aldrig Konge!

Den graa Mand (læggende sin Pegefinger paa Næsen). Der vil komme en Tid, da jeg skal herske i Ro og Fred over Bøhmen, og da, naadigste Herre! vil jeg tusindfold giengielde Dem alt det Gode, som De har viist den stakkels forladte, altid miskiendte Karl.

Slotsherren. Men mine Folk, som altid vil gjøre Nar af Dem, vil faae det betalt.

Den graa Mand. Nei! Nei! (langsomt og betideligt). Kongens første Dyd, maa være Mildhed og Naade. Jeg vil tilgive og forglemme alting, men min Fætter faaer fem og tyve Prygl.

Præsten. Han maa ogsaa tilgive denne alt.
Den

Den graa Mand. Denne faaer sine fem og tyve! Det staaer fast! Saa sandt jeg er Karl! Det er min høieste Sed! Han har allerede tvende Gange vovet, ondskabsskuld at lægge Haand paa mig, og at straffe mig, som en Dreng, med Riset; (med Estertone). Han faaer fem og tyve! men derefter kjober jeg Møllen til ham, som ligger nede i Dalen; der kan han leve roelig, og veltilfreds.

Efter en lang Stilhed, som nu herskede i hele Selskabet, traadde af de mange nyværende fremmede Geistlige en ung Kapelan frem, som vilde more os med nye Spørgsmaal han gjorde den graa Mand. Hans Hensigt, at glimre med sin Vittighed, syntes i Begyndelsen, at mislykkes. Den graa Mand besvarede nogle af hans Spørgsmaal med stumme Dietast; endeligen begyndte han at svare.

Kapelanen. Hør min kære Karl, naar han engang bliver Konge i Behmen, da maa han giøre mig til Erkebisp i Prag.

Den graa Mand (maalende ham med et smilende Pie). Kan neppe stee.

Kapelanen. Hvorfor da ikke! Ach den gode Karl gjør det vist.

B

Den

Den graa Mand. Det vilde give Anledning til Misfornøielse. Vor Konge, vilde man sige, er en Nar; nu har han ogsaa gjort en Nar til Erkebisp; det vil blive en naragtig Regiering.

Alle loe, Kapelnenen træk sig bestemt tilbage i en Krog; jeg selv kunde ikke bære mig for at sige med Didenholm: Dersom det er Galenskab, da er der i det mindste megen Methode derved. Nu var der ingen der paa nye turde driste sig til, at uleilige den vanvittige Sandhedsfortynder med nye Spørgsmaal; han kunde tænke i Roelighed, og uforstyrret ordne sin Plan for den tilkommende Regiering; thi dette er en af hans Yndlingsforretninger. Selskabets Nysegierrighed var endnu ikke tilfredsstillet; mange, af hvilke jeg var den første, vilde gierne vide noget om hans Ophold i Oververdenen. Slotsherren forbarmede sig over os: Hvoriledes stod det da til i Oververdenen, spurgte han.

Den graa Mand (med megen Varme). O skient, helligt! Naar jeg kunde have bleven der, da vilde jeg ikke mere have tænkt paa noget jordist Rige. Ach! det var en salig Tid; saa godt faaer jeg det aldrig her nede.

Slotsherren. Hvor længe var han da der?

Den

Den graa Mand. Otte samfulde Maaned-
ber. De gled for mig, som Timer! Jeg bad om
længere Tilladelse, men den blev mig nægtet.

Slotsherren. Men hvorledes seer det ud
deroppe? Er det, ligesom i vor Verden?

Den graa Mand. Na ja ligesaadan.
Kun det er meget smukkere, meget smukkere. Der
herstør et evigt Foraar, ingen Vinter. Alting voxer
af sig selv, og trives fortræffeligt. Der er Kær,
som Elephanter, og Kornet er omtrent saa langt,
som jeg.

Slotsherren. Da skulde han have med-
bragt os nogle Sædetorn.

Den graa Mand. Hvortil havde det nyt-
tet. Det vilde dog ikke have lykkedes her. Vore
Synder, vore Misgierninger giøre vort Dvæg saa
lidet, Kornarene saa tynde, og Jorden saa ufrugt-
bar. Der oppe gives der bedre, mere andægtige
Mennesker! Jeg gik der hver Dag i Kirke; naar
man nævnede Guds Navn, da faldt hele Skaren
ned paa Jorden, og bad til den Mægtige, som sty-
rer alle Himle og de utallige Jordkloder, med Wiis-
dom og Orden.

Slotsherren. Er der ingen Advokater?
ingen Doktores?

Den graa Mand (smilende). Ingen, slet ingen af slige! ogsaa ingen Dommere, ingen Fængsler. Hvo som der begaaer nogen Forbrydelse eller noget Feilstrin, maae begynde sit Vandringsskab forfra.

Jeg. Vandringsskab?

Den graa Mand (alsvorlig). Ja! ja! Vandringsskab. Denne Jord er blot et Sted, bestemt til Straf og Bedring. Der ovenfor er Paradis, hvor vore første Forældre bleve skabte, og hvorfra de bleve forskudte. Nu beboes det af vore Aander.

Jeg. Det forstaaer jeg ikke ganske.

Den graa Mand (smilende). Jeg troer det gierne; men den Uoplyste, bør man oplyse. Gjør de Spørgsmaal, jeg vil besvare.

Jeg. Er da den Oververden, hvor de har været, det Sted, som vor Religion kalder Himmel?

Den graa Mand. Ja, deri ligger det Skulte. Deres Spørgsmaal beviser, at de endnu er ganske uvidende, og formodentlig vil vedblive at være det; thi det er meget vanskeligt, at gjøre Mekanismen i et Uhr begribeligt for et Barn. Troer man endog, at udtrykke sig nok saa bestemt, saa forstaaer Barnet det alligevel ikke, og dets sidste Spørgsmaale, blive endnu mere enfoldige, end de

de første. Merk! Det aandelige Væsen, som vi kalde vor Siel, er i Begyndelsen skabt af Gud i Oververdenen. Nu undsfanges og fødes det der; det har en Begyndelse, men ingen Ende. Det voxer og trives, ligesom vor Legeme, men er Aand og intet Legeme. Forstaaer de mig?

Jeg. Ganske.

Den graa Mand. Jo større denne Aand bliver, desto større blive og dens Kundskaber. Det er overladt til dens frie Villie, at anvende dem til det Onde, eller til det Gode. Steer det sidste, da stiger den efter to hundrede Aars Forløb, et Trin høiere, som bringer den nærmere til Fuldkommenhed; thi Paulus saae jo selv syv Himle; men viser den Ondskab, saa bliver Aanden saa liden som en Raalorm; lig den, spindes den ind i et tykt fast Væv, og igiennem et lidet Hul styrtes ned paa vor Jord; og her falder den nu i et nyfødt Barns dyriske Legeme; er tæt indhyllet, kan ikke tale, ikke tænke, ikke handle.

Jeg. Men hvorledes lærer den det?

Den graa Mand (hemmeligssuld). Ja, hvoreledes lærer den det? Forsynet medgav den i dens dunkle Indhyldning, en liden Kniv. Den begynder strax paa sit Forløsningsværk, og straber med Kniven

Kniven paa Indhyldningen, som omgiver den; denne bliver Tid efter anden mere giennemsigtig; Aanden kan hist og her lige igiennem, og det dyriske Legeme begynder at handle, Aanden regierer, bevæger den. Jo slittigere den skraber, jo større bliver naturligtvis Barnets Kundskaber, det voxer til Dugling, til Mand, og ved Aandens Arbejder tiltager det i Kundskaber. Dette er Grunden til, at der gives dumme ensfoldige, men ogsaa meget lærde og fornuftige Mennesker, alt efter som Aanden skraber mere eller mindre slittig; thi jo tyndere Indhyldningen bliver, desto mere kan den see og tænke.

Jeg. Men ofte døer det nyfødte Barn strax eller om faa Dage.

Den graa Mand (iorio). Det er meget naturligt. Aanden fordommes til det dyriske Legeme paa Timer, Dage, Maaneder eller Aar, alt i Forhold til dens Forbindelser. Naar Straffetiden er forbi, saa slyr Aanden op, og Legemet døer, raadner. Dersom Aanden i denne Tid forleder Legemet til onde Handlinger, da maae den enten ned i Helvede, fra hvilken ingen Forløsning er at vente, eller den kommer endnu en Grad dybere, end den var paa Jorden, i Stiersilden; fra hvilken den dog kan haabe Forløsning.

Jeg

Jeg. Men naar Aanden har handlet got?

Den graa Mand. Da vender den tilbage til Oververdenen, og lever der paa nye. Jeg har der tale med en af mine Forsædre, som allerede har været fem Gange paa vor Jord; men nu har han det faste Forsæt, aldrig mere at komme herved.

Jeg. Have vi da ogsaa engang været i Oververdenen?

Den graa Mand. O Bee! Hvor kan de spørge saa ensfoldigt? Har de en Siel?

Jeg. Jeg haaber det.

Den graa Mand. Naar de har den, saa maa den være kommen fra Oververdenen; thi ickun der kan Aanderne undfanges og fødes.

Jeg. Men min Aand erindrer det ikke.

Den graa Mand. Det kan og maa den ikke, saalænge den endnu er omgivet med swaa Hude og Nette. Strab flittig min Herr Aand, saa kan det lykkes dem ligesom det lykkedes mig. I Aaret 1767 den 1 Maj lykkedes det min arbejdsomme Aand, paa engang at tilintetgiøre den meget tynde Hud; den sprang, og min Aand kunde tænke og handle frit og erindre sig dens farlige Tilstand. Den vilde rive sig løs fra dens jordiske Lege, men det var ikke mueligt; da vandrede jeg
til

til Dørværdene. Legemet gik med; men vi turde ikke blive der, fordi Straffens Tid endnu ikke er fuldendt. (æstetisk). Har de nogensinde seet en Døvtum.

Jeg. O ja!

Den graa Mand. Det er elendige Skabninger! Blotte Legemer, blotte Maskiner. Da de bleve fødte, faldt ingen Aand ned fra det Høie, og nu vandrer de uden den, saalænge omkring, indtil omsider en eller anden nedfaldende Aand ikke finder noget nyfødt Barn, og slaar sin Boepæl i deres Legemer. Derfor læser man i Avisaerne, at de Døvtumme lære at tale.

Præsten. Har den gamle Just, ogsaa en Aand?

Den graa Mand. Det er jo en Nar; han ligger bunden og raser.

Præsten. Ja, derfor spørger jeg.

Den graa Mand (sukkende). Jo vist har han en. Hans Aand var virksom; men han stræbte stedse paa samme Sted, gjorde lykkeligt et Hul i Indbyrdsningen; dog er det for lidet; endnu kan den ikke komme ud; vender og krummer sig, men det vil ikke lykkes.

Præ-

Præsten. Til hvilket Embede, min kære Karl, vil han troe mig stikket, naar han engang bliver Konge?

Den graa Mand. Dem, ærværdige Herre, gjør jeg til den første Skolemester i mit Land; thi jeg seer det med stor Fornøielse, naar de ofte gaar i Skolen, formane Børnene til Arbeidsomhed og Flid, og meddele dem deres egne Kundskaber. Det nytter og frugter; thi jo mere vore Aander fortynde deres smaa Huder; jo lykkeligere kan de blive i denne Verden.

Nu skulde vi til Bords og den graa Mand gik bort. Efter Maaltidet fortalte Præsten mig hans Levnetshistorie.

Karl var eneste Søn. Faderen var Skoemager og ernærede sig redeligen, men kummerligen. Da Drengen var otte Aar gammel, døde Faderen og Moderen. En Broder af den sidste tog ham til sig. Alle Samtidige erindre sig, at Karl lærte fortrinligt got i Skolen, og nød Skolemesterens udmærkede Roes. Han vilde meget gjerne studere, men da hans Fætter ikke kunde besfride Omkostningerne, saa blev han, imod sin Villie, en Stræder. Han var altid stille og flittig, men han bragte det i sin Profession ikke engang til en middelmadig

maadlig Fuldkommenhed; og yttrede ofte megen Sindsadspredelse. Omfider gik han i nogle Aar ud paa Vandringsskab, men kom ei meget mere duelig tilbage. Imidlertid kunde han gierne have fortient sit Brød hjemme, naar han vilde have arbeidet mere flittig; men intet uden Hunger kunde drive ham til at arbejde. Naar han havde et Stykke rort Brød, da indspærrede han sig i sin Stue, og læste de Bøger, som han ved en Hændelse kunde faae sat paa. Enden viiste, at han forstod de fleste paa en urigtig Maade, og at han derved samlede sig Ideer til sin Vanvittighed. Maaskee kunde han have bleven en stor, dybtænkende Lærd, naar Fattigdommen ikke i Ungdommen havde forhindret ham fra at studere. Endog ved hans næsten fem og tyve Aars gamle Vanvittighed, seer man Spor af et got Hoved og Genie. Han skriver en god og læselig Haand, er vel bevandret i Historien, og taler med lige Sandhed om den puniske og husitiske Krig. Han kan det meste af Bibelen udenad, og er en meer end middelmaadig Regnemester.

Da han stedse levede indgetogen og for sig selv, aldrig lod sig see paa offentlige Steder, men blot undertiden i Kirken, saa savnede hans Venner

ham

ham først paa en Søndag, da han rimeligvis en heel Uge i Forveien havde lagt syg i sin lille Stue uden Pleie og Hjelp. De fandt ham i det mindste der uden Følelse og Forstand. Efter lang vedholdende Pleie fik han vel sin Helbred, men ikke mere sin Forstand igien. Hans Sygdoms Tid, stemmer noie overeens med den Tid som han troer, at have tilbragt i Oververdenen. I Begyndelsen talde han blot om denne Oververden. Den Idee, at han nedstammer fra Karl den Fjerde, fremkom først længe efter, men nu ihjelsætter han sig meest med samme.

Da Keiser Joseph døde, og de böhmiske Stænder forsamlede sig for at hylde hans Efterfølger i Prag, sendte Karl en Skrivelse til denne ærverdige Forsamling, hvori han formelig protesterede imod Valget af en nye Konge, og sagte at giere dem opmærksomme paa de Rettigheder, han formeente at have til den böhmiske Throne. — Stænderne bleve opmærksomme paa denne Skrivelse; de ansaae vel Forsætteren for Banvittig, men forbrede dog Erklæring herover, og forlangte den stakkels Karl arresteret. Men da Dyrigheden indberettede hans Omstæn-

dig,

digheder, og beviste, at hans Vanvittighed ikke var af det farlige Slags, saa blev han fremdes overladt til sine Venners Forsorgelse.

Han læser overmaade gierne Aviser, og er meget nøie bekendt med alle politiske Begivenheder; han gaaer bestandig paa Posthuset, for at hente Aviserne, og læser dem da undervejs. Det er sandsynlig, at det Blad, jeg saae ham holde i Haanden, har været en Avis. Han er meget opmærksom ved Frankrigs sorgelige Katastrofer, og paastaaer, at være i Slægt med det bourbonske Huus, og at kunne giøre Paastand paa Frankrigs Krone.

For et Aars Tid siden er han forsvunden fra Egnen. Joermændene indbilde sig at have seet ham i Strasborg.

C a t h r i n e P * * *.

Jeg stod og overtænkte ved mig selv adskillige Tilfælde, som ofte forlede den retskafne Mand til smaa Forbrydelser, tvinge ham til at begaae større, og bringe den virkelig Uskyldige til Retterstedet; da en melodisk Sang, der led op til mig fra Dalen, opvakte min Opmærksomhed. Den tykke Taage forhindrede mig fra at saae Die paa Sangeren; jeg lyttede atter, og hørte nu tydeligen, at Sangen nærmede sig mere og mere. Det var tvende qvindelige Stemmer; en reen Distant, som en gammel Kone atkom-pagnerede. De sang med meget Udtryk, og med en Følelse af Andagt, som ikke lader sig beskrive. Da Moder Marie Navn ofte forekom i Sangen, saa troede jeg, det var fromme Pilgrime, som vilde besøge en eller anden Kirke. Den behagelige Tone var meget tillokkende for mig; jeg stod ifærd med at følge efter den, da jeg saae begge Sangerinderne komme mig lige imøde; de bleve ved at synge, og jeg vilde ikke forstyrre dem, men gik til Siden.

Taagen

Taaen omgav dem ikke meer; og Solen skinnede klart paa dem. En ung smuk Pige gik foran, med en langsom høitidelig Gang. Hendes store, sorte Dine stirrede mod Himlen; hun opløste sine sammensfoldede Hænder; hendes Ansigt blussede af fyrig Andagt, som syntes mig at grændse til Sværmerie, fordi hendes skønne Ansigts fine Træk ofte fordreiede sig paa en uregelmæssig Maade. Hun blev fulgt af en liden Kone, som var dybt nedbøjet af Alder, og strittede meget slittig paa en Strømpe, og hun syntes at synge med uden nogen synderlig Deeltagelse.

Hu stod Pigen midt imellem nogle Gravhøie, hendes Følelse brød frem, hendes Andagt fordoblede sig, og, sammenpresset af indvortes Fornemmelser, taug hun stille. Hun bad med Læberne; omfider begyndte hun igien paa sin Sang.

Da hun igientog den tredje Gange, saa fik jeg Tid til at affkrive den. Mange Aare ere forløbne siden den Tid, men hvergang jeg erindrer mig denne Sang, saa lyder den melodist for mine Øren.

Man tænke sig en smuk Pige, som med den høieste Følelse af Andagt, med fast Troe paa en sikker Bønhoørelse, staaer paa Toppen af et Bierg, opløfter sine Hænder mod Himlen, og med et Udtryk, som ikke lader sig beskrive, synger smukt og melodisk, og da først kan man giøre sig et Begreb om de Følelser, dette frembragte hos mig.

Sangen har intet poetiskt Stient, er fuld af Feit, men den er bleven mig hellig, jeg kan og vil intet forandre ved den, men affrisve den Ord fra Ord:

Vær hilset tusind Gange,
Vær hilset rene Jomfrue!
Du gjør Mirakler store,
Bønholder hver og en;
Jeg derfor dig paakalder:
Ach hielp mig du Gudsmoder!

For din Tod jeg ligger,
O Jesu Moder hør mig!
Jeg for min Synd vil bøde;
For Synden jeg begif
Jeg derfor dig paakalder!
Ach hielp mig du Gudsmoder:

Naar

Naar ved mit Livets Ende
 Det matte Hierte brister,
 Da vend dit blide Ansigt
 O Moder! til mig hen.
 Jeg derfor dig paakalder:
 O hielp mig du Gudsmoder!

Da denne Sang trende Gange var igien-
 tagen, nedknælede Pigen. Hun bad atter med
 Inderlighed og kastede sig til Slumning ganske ned
 paa Jorden.

Den Gamle satte sig ikke langt derfra paa
 en Steen, strikkede meget flittig, og oppebiede
 roelig Enden. Langer end et heelt Dvarteer
 herskede der en dyb Tausshed omkring os. Jeg
 vovede ei at forstyrre Pigen i sin Andagt, og
 blev staaende ubevægelig paa min Plads. En-
 delig stod den Bedende op, hendes skarpe Nie
 tilkiendegav Glæde og søgte efter den Gamle.
 Moder, kære Moder! sagde hun med Fasthed og
 Overbeviisning, jeg har forløst Morderens Siel,
 som hviler under mig. Han lod sig nyeligen tilsy-
 ne for mig, og takkede venligen.

Moderen (vedblivende at strikke). Ja, ja,
 det er ret!

Dat

Datteren (vegende paa en Grav). Jeg vil nu blot forløse denne her, og saa gaae vi hjem.

Moderen. Men det er allerede høit oppe paa Dagen.

Datteren. Han sukede saa jammerlig; her kun, her kun! han stønner; jeg maae forbarme mig over ham, for at man ogsaa i sin Tid kan forbarme sig over mig.

Moderen (med Kulde). Lad det nu snart faae Ende; hele Formiddagen gaaer ellers til Spilde. Du veed, vi have ikke Brød. Naar du ikke spinder flittig, kan jeg heller ikke give dig noget.

Datteren. Jeg vil siden være meget flittig, og skal vist indhente det igien; men (med Smerte) nu, nu maa jeg jo bede!

Hun gik nogle Skridt videre, kastede sig paa en Grav og bad atter. Denne besynderlige Samtale havde gjort mig nysgierrig; jeg sneeg mig hen til Moderen, som hilfede mig med megen Venlighed.

Jeg. Er denne Pige deres Datter?

Den Gamle. Ja gode Herre, ja! (han sukede dybt).

Jeg. Hvorfor sukke de?

Den Gamle. Jo! jeg har Aarsag nok hertil. Jeg er en ulykkelig Moder. Jeg opdrog

et Barn, som engang i Tiden skulle ernære mig; og nu er mit Haab ude.

Jeg. Et saa andægtigt Barn vil vist gjerne arbeide for sin gamle Moder.

Den Gamle. Ah Herre! Hun var from og arbeidsom; hun skulle være det endnu, dersom hun ikke havde mistet sin Forstand.

Jeg (Rottende til den Bedende). Er hun vanvittig?

Den Gamle. Ja, deskovære! Allerede i nogle Aar. Forhen arbeidede hun fra den tidlige Morgen, til den sildige Nat; men nu ikkun naar det falder hende ind.

Jeg. Og hvad foretager hun sig ellers?

Den Gamle. Hun beder; gjør intet andet, end beder. Ofte naar hun sidder ved Spinderolken, og jeg tænker, at Gud har forbarmet sig over hende, og har lindret hendes Lidelser, saa springer hun op, og har Syner, som hele Dagen igiennem forhindre hende fra Arbeidet. Da kan jeg heller ikke andet end græde, og mit Strikkerie gaaer slet fra Haanden. Gud! hvilken Ende vil det dog tage med os! naar Kummer til Slutning ogsaa kaster mig paa Engeleiet, og vi slet ikke kan fortjene mere? Der kan være mange ulykkelige Mødre i Verden, men en Moder, der har et van-

vitt

vittige Barn, er dog vist blant alle, den meest ulykkelige.

Jeg. Det troer jeg ikke, gode Kone! Være ikke Modrene til disse Børn, som hvile her, endnu ulykkeligere?

Den Gamle. Ja, det kender Gud! Naar jeg tænker mig deres Lidelser, da bliver jeg angest og bange; jeg har derfor aldrig forhindret min Datter fra at gaae herhen for at bede. Hun har vel mistet sin Forstand, men bede kan hun trods nogen Præst. Saa tænker jeg da ogsaa, Gud maae dog bønhøre en saa inderlig Bøn, han hører jo Børnenes Lallen, som ere ligesaa usornuftige, som hun.

Jeg. Kommer hun ofte herhen for at bede?

Den Gamle. Hver Fredag. Naar det er ondt Veir, og jeg ikke vil gaae med hende, og heller ikke vil lade hende gaae allene, da græder hun uophørlig, og arbejder ikke den hele Dag. Ofte gjør hun mig da saa bittere Vebreidelser herover, at min Samvittighed ikke tillader mig andet, end at opfylde hendes Villie, da der alligevel ikke ere mange, der bede for de stakkels Forladte og de dog alle maae vansmægte i Skiersilden for deres store Synder. Dog, er det sandt, hvad min

Datter siger, saa ere de alle forløste for lang Tid siden. Men hvem kan vide det med Visshed; lad hende derfor bede, saa længe hun vil.

Jeg. Ved hvilken Hændelse er hun da bleven vanvittig.

Den Gamle. Der skedte mange Omstændigheder sammen. I Begyndelsen var hun blot bedrøvet og dybsindig, derefter begyndte hun at snakke vildt, og saaledes er hun vedbleven. (til hendes Datter, som nu reiste sig) Ratten, Ratten, skal vi ikke gaae hjem?

Ratten. Jo, kære Moder! jo! (hun kom ned til os, men syntes endnu bestandig at bede).

Den Gamle (til hende). Seer du ikke, at her staar en fremmed Herre? (hun hilste mig venligent) Du er meget heed. (viskende Spøden af hende) Hvil dig lidt, saa vil vi gaae igien.

Ratten (med en fornøiet Mine). Jeg har bedt meget flittig.

Den Gamle. Det gjør du alletider; vilde du kun ogsaa arbeide!

Det lod ikke til, at den stakkels gode Ratten hørte denne Bebreidelse; hun nød, veltillfreds, i Stilhed Frugten af sin Bøn, og satte sig roligere hen ved Moderens Side. Nu havde jeg god Leiligh-

lighed til at betragte hende nøie. Hendes Ansigt var virkelig smukt; hendes veldannede Ørnenæse, hendes lille Mund, det store smægtende Die overgik langt det Sædvanlige. Naar hun, stille, saae ligesom for sig, da lignede hun ganske en Madonna, over hvilken en Engel nyelig har lyset Herrens Fred; men naar hun opløstede sit Die, og med Uengstelse saae omkring sig, da var der meget, som ikke lader sig beskrive, der forraadede hendes forvirrede Sindes Tilstand. Jeg vilde endnu længe med Taushed have beundret hende, hvis hendes rundt omkring løbende Die ikke paa nye havde hilset mig venligen.

Jeg. Hvorledes gaaer det dig, Kier Katken?

Katken (venlig og meget snæksom). Gud være lovet! ret got. Det bedrer sig dagligen, jeg har Haab, at faae min Forstand igien. Naar jeg da faaer den igien, da vil jeg arbejde ret flittig, og lige til Døden redeligen ernære min stakkels Moder.

Den Gamle. Det give Gud!

Jeg. Vil du da ikke ogsaa arbejde nu?

Katken. O ja vist! Jeg arbejder altid, naar jeg ikke beder; men bede maae jeg, ofte og meget, jeg kan ellers ikke holde det ud, (med Tilfreds-

hed)

hed) Jeg har allerede i Dag forløst tvende skat-
tels Siæle. (meget snælsom) See, jeg vil gjerne
fortælle dem, hvorledes det er gaaet mig: Det
var Jule Aften; min Moder havde bagt Kage,
jeg vandt mit Garn af, og Kagen stod paa Bor-
det; da kom min Broder hjem fra sit Vandring-
skab. Det var allerede mørkt i Stuen; jeg kun-
de ikke strax kiende ham, men da jeg kiendte ham,
fik jeg en stor, stor Glæde. — — Moder, siig
selv, om jeg ikke var meget glad, om jeg ikke
kyskede ham ret hiertelig?

Den Gamle. Ja, det kan jeg bevidne.

Katten. Og dog har han nyeligen pidstet
mig jammerligen.

Den Gamle. Fordi du ikke vil være ly-
dig, ikke arbejde.

Katten (sejter tænksom). Hvor har jeg da været?

Den Gamle. Tie, tie kuns. (til mig)
Hun bliver aldrig færdig med sin Fortælling,
blander det ene imellem det andet, og spilder Ti-
den, som er os saa nødvendig til Arbeide.

Jeg. Jeg vil rigeligen belønne dem det;
men tillad, at hun maae fortælle videre.

Den Gamle. Du saa fortæl Katten,
naar Herren vil have det.

Kat.

Katken. Saa hielp mig Moder! Ja, ja jeg veed alting selv. Du bruger ikke det lille Huus, sagde min Broder, du bliver saa aldrig gift; giv mig det, jeg kan bedre bruge det! — (seende paa) Ach han var saa smuk; hvid som Mælk, og rød som Blod; han elskede mig ret hiertelig, og vilde ægte mig, og boe med mig i mit lille Huus. Derefter løb han bort, og da gav jeg min Broder det lille Huus; og derefter, — — derefter, (onsende) har de skudt ham ihjel, og begravet ham under Gallien, og — nu, ach nu maae jeg altid, altid bede for ham. Da jeg kom i Kirken, stod han for Alteret og holdt Messe; men — det var ikke ham. Han stod ogsaa engang paa Prækestolen, — men det var ikke ham, nei det var ikke ham. — — Ach; naar jeg kun havde forløst ham. Jeg maa bede, bede for ham; Nei det var ikke ham, det var ikke ham (sagte). De har skudt ham ihjel og begravet ham under Gallien.

Hun bad nu stille og allene. Jeg vilde ikke forstyrre hende, ikke opvække nye smertelige Følelser hos hende, og dog havde disse Stumper af hendes Historie rørt mit Hierte saa meget: det ønskede at vide den ganske, for at kunne tage fuldkommen Deel i den.

Jeg

Jeg dristede mig til, at bønfaalde Moderen paa nye, og sandt hende villig til at fortælle mig alleting.

Min Salig Mand, sagde hun, var en ærlig og retskaffen Mand; han ernærede mig og sine toende Børn redeligen, ved at væve Strømper. Sønnen lærte samme Profession og gik siden efter paa Wandringskab. Da han allerede havde kostet Faderen meget, og var istand til at sørge for sig selv, saa vilde min Mand dog ogsaa efterlade Datteren noget, og testamenterede hende det lille Huus, som han havde erhvervet og kjøbt med sin sure Sved.

Naar de gaaer ind af Porten, saa kan De see Huset, det ligger paa høire Haand af Taarnet. Det er lidet, meget lidet; men den Salige meente, at der dog maaskee for Husets Skyld, kunde indfinde sig en ung Haandværksmand, der ville ægte Pigen, og tillige med hende, føde mig saalange jeg levede.

Han døde, vi grad begge meget længe for ham, og ernærede os med vort Haandarbeide.

Paa denne Tid blev der sluttet Fred med Preussen, Soldaterne kom tilbage, og med dem en ung Udlænder som havde lært Strømpeværk Professionen, og ved en Hændelse blev han be-
kiendt

kiendt med min Datter. Naar jeg nu undertiden gik i Kirke, og kom tidlig hjem, saa traf jeg ham altid hos hende. Da han selv erklærede for mig, at han havde redelige Hensigter med Pigen, at hans Kapitulation snart var udløben, og at han da agtede at nedsætte sig her, saa kunde jeg ikke med nogen Grund indvende noget mod denne Omgang, men den var mig dog heller ikke behagelig, efter, som en Pige saa let kommer i ondt Rygte hos alle unge Folk, og, naar Soldaten ikke tænker redelig, til Slutning bliver siddende. Det var forresten et smukt stille Menneske, som, efter alles Vidnesbyrd, som jeg spurgte mig for hos, havde opført sig godt og ærbar. Dersom hun havde sin Forstand, og kunde tale oprigtig, saa maatte hun selv tilstaae, at jeg, som en Moder, har forestillet hende alle de onde Følger, denne Omgang kunde have; men hun var dengang en ustadig flygtig Ting, lod mine Formaninger gaae ind af det ene Øre og ud af det andet, og sad altid igjen paa Bænken ved Kaffelovnen med sin Soldat, naar jeg kom tidligere hjem, end sædvanlig.

Ikke længe efter kom min Søn tilbage; han havde rigtig nok samlet sig mange Kundskaber i sit Haandværk, men ingen Penge. Han haabede
nu,

nu, at kunne ernære sig bedre hjemme og hørte med Bedrøvelse, at hans afdøde Fader havde testamenteret Søsteren det Huus, paa hvilket han havde grundet sit største Haab.

Begge vare de mine Børn; jeg ønskede af ganske Herte, at see dem begge lykkelig, men da Sonnen først behøvede Hielp, saa, (jeg nægter det ei), sagte jeg ofte at overtale Datteren til at overlade ham Huset.

Han kunde, i dette Tilfælde, strax drive sit Haandværk, rimeligviis snart gjøre et fordeelagtig Giftermaal, og forsiktre mig Underholdning paa mine gamle Dage. I Begyndelsen vilde hun ikke høre noget om dette Forslag, beraabte sig steds paa Faderens Testamente, og forsiktrede mig, at hendes Soldat kunde ligesaa godt væve Strømper og ernære mig.

Da Garnisonen kort efter blev omvexlet, og hendes Elsker kom til at ligge i Hovedstaden, og, uagtet sit Løfte, ikke lod høre fra sig, da blev hun usædvanlig bedrøvet og stille; arbeidede vel bestandigen, men ikke mere saa flittig, som forhen, og fortiente neppe sin egen Underholdning. Jeg gjorde hende Bebreidelser herover, beviste hende tydeligen, at man ikke kunde forlade sig paa unge

Sol.

Soldaters Lovter, og raadte hende, at finde sig i sin Stiebne, og at forglemme ham, som vist for længe siden havde forglemt hende.

Hun lovede, at følge mit Raad, men græd endnu bestandig, naar hun var allene, og vægrede sig haardnakket, for at afstaae Huset til Broderen, som høiligen trængte til det, da der just tilbød sig et fordeelagtig Giftermaal for ham. Man saa tydeligen af denne Bægring, at hun endnu stedse ventede paa sin Soldats Tilbagekomst; Men da han aldrig kom, saa var det mig tiert, og behageligt, naar Broderen ofte søgte, at bevise hende Umueligheden.

Det bliver nu til Paaske tre Aar siden han kom hjem med den Efterretning; at den saa længe forventede Elsker paa nye havde kapitulereet, og at han, ført i forveien, maaskee af Fortrydelse, var deserteret tilligemed mange andre.

Han foregav, han havde faaet denne Efterretning fra en Foermand, som just var i Hovedstaden, da den Ulykkelige igien blev ført tilbage og bragt til Stokhuset. Min Datter blev heftig forskrækket ved denne bedrøvelige Efterretning; hun talde ikke et Ord, men græd hele Natten bitterlig, og opvakte min Medlidenhed

ved

sin Graad. Jeg ansaae lige fra Begyndelsen af min Søns hele Fortælling, for en Opdigtelse, og tiltalte ham derfor, næste Morgen med Uvortlighed, fordi han, saa uskyldt krænkede mig og sin Søster, men han vedblev sit Udsagn, og bragte strax efter Joermanden selv ind i Stuen. Denne bekræftede alt, og lagde endnu til, at den Bortløbne neppe vilde komme derfra med Livet, da han havde sat sig op imod Alresten og tilføjet nogle Bønder nogle svære Saar.

Katten havde just sat sig ved sin Spinderok, da han fortaalte dette. Da jeg fulgte Manden ud og under fire Dine endnu engang, ville rigtig udfritte ham, hørte jeg et Fald i Stuen. Jeg sprang ind, og min Datter laae asmagtig paa Gulvet. Hun maae ved dette ulykkelige Fald have faaet Skade i Hiernen; thi fra dette Dieblik af, var det ikke mere rigtig med hende. Jeg slæbde hende paa Sengen; hun talde strax vildt, ansaae mig for Soldaten, og tog saa rørende Afsked med mig, at jeg maatte selv stikke i Graad. Om Middagen formaaede jeg hende dog til, at sætte sig til Bordet med os, hendes Broder dreiede Samtalen paa Huset, og nu var hun strax villig, at afftaae ham det.

Jeg

Jeg maae græde endnu, naar jeg tænker her-
paa; Gud unde dig de Glæder, sagde hun, som
jeg har haabet at nyde i dette Huus, og da skal du
vist leve der ret lykkelig og fornøiet!

De følgende Dage arbejdede hun slet intet,
og tilbragde dem for det meste i Kirken, bedende.
Jeg havde nok at bestille med min Søns Bryllup,
og kunde ikke altid have Nie med hende. Afstønen
for Brylluppet savnede jeg hende først, jeg søgte
forgieves efter hende i alle Huse, og tilbragte hele
Natten træstesløs over hende. Da det gryede af
Dag, gik jeg igien paa Spor efter hende. Gud
veed bedst, hvorledes jeg var tilmode. Jeg be-
græd hende allerede som død, og søgte efter Liget.
Nogle Børn forsikrede mig, at de, sildig om Af-
stønen, havde seet det paa Gallerbierget; Jeg ilede
derhen og fandt hende liggende paa Jorden midt
iblandt Gravene. Hun var mere død end levende,
og hendes røde Wine beviste tydeligen, hun havde
grædt den hele Nat. Hun kiendte mig ikke, phan-
taserede, og paastod, man havde stødt hendes El-
sker ihjel, og begravet ham under Gallien.

Det er mueligt og sandsynligt, at et eller
andet ondskabsfuldt Menneske har bragt hende den-
ne Efterretning, som aldrig blev stadfæstet; thi

naar

naar jeg vilde bringe hende paa andre Tanker, sagde hun altid: Han har jo fortaalt mig det; han har jo svoret derpaa.

Med stor Besvær fik jeg hende bragt hjem; Jeg maatte kort efter bringe hende til en Slægtning, da hun ikke kunde taale at høre Bryllups Musik, som gjorde hende ganske rasende.

Fra denne Tid af har hendes Tilstand været, ligesom De nu see den, snart værre, snart ogsaa noget bedre. Ofte arbejder hun i nogle Dage vedholdende og flittig; ofte ikke i hele Uger; og saa er det meget tungt for mig, da jeg ikke kan fortjene saa meget, som vi bruge til vor nødvendige Underholdning.

Jeg. Kan da ikke Broderen ernære Dem og hende? Det er jo dog hans Pligt.

Den Gamle. Gode Gud! hvorfra skulle han tage det, om han ogsaa vilde. Det staaer sig nu kun slet med Haandværket, han har nok at gjøre med at føde sin Kone og sine to smaa Børn; han kan ikke understøtte os med noget. Dersom jeg ikke, som en fattig Borgertone, fik hver Uge nogle Groschener fra Hospitalet, da maatte vi ofte gaae sulten i Seng.

Jeg.

Jeg. Men den Ulykkelige klagede for, at han pidskede hende saa ubarmhiertig; det skulde han dog ikke giøre og De burde heller ikke tillade det.

Den Gamle. Det smerter det moderlige Hierte meget, naar der maa skrides til dette sidste Middel. Men kiere Herre! Hunger smerter ogsaa. Naar hun saaledes en heel Uge igiennem ligger i Sengen, eller slentrer omkring; spiser stærkere end nogen Brændehugger, og dog ikke vil arbejde, da forgaaer til Slutning min Taalmodighed. Hun spørger ikke: Moder, hvorfra faaer I Bred? Hvorledes kan I fortiene det? Hun forlanger sin ordentlige Føde, og ståender endog oven i Riøbet, naar jeg af Nød, maae være sparsom med den. Jeg lider længe med Taalmodighed, men naar jeg ikke seer nogen Hielp mere, da nedes jeg til at være haard.

Jeg taug længe; Jeg kunde ikke spørge mere; den Ulykkeliges uforskyldte Lidelser pressede mit Hierte alt for meget.

Jeg satte mig i hendes Tilstand, tænkte mig under hendes Omstændigheder, og følte dem at være strækkelige. Evig piint og martret af sorte Billeder og Drømme, som hendes overspændte

Ind-

Indbildningskraft, daglig skaber sig i nye Skikkelser; overalt ledsaget af hendes Siæls blodige Elsker, altid angstet med hans skrækkelige Syn, altid søgende Trost, uden engang at finde den i den Eviges Tempel! Vidstet af en Broder, som hun frivillig opofrede alt, hvad hun eiede! O, det maa være en skrækkelig Følelse — Der kan ikke være nogen meer ulykkelig Skabning paa Jorden! Jeg saae hen efter hende; hun sad roelig og ubekymret, og det lod ikke til, at hun havde hørt det mindste, af det Moderen havde fortaalt. Hun bad endnu bestandigen, i det mindste tilkienbegav hendes Læber det. Hun bevagede dem ofte, medens hendes Øie stirrede langt bort, og ofte smilede venligen.

Jeg (hemmelig til Moderen). Har man da faaet Bekræftelse paa hendes Kiærestes Død?

Den Gamle. Destoværre Nei! Jeg fik siden at vide, at han hverken havde kapituleret paa nye, heller ikke var deserteret. Der kom endog nogle Breve med Posten til min Datter; Jeg kunde af bare Bedrøvelse ikke læse dem. I hvert af dem, lovede han hende, som man sagde mig, Ægteskab. Jeg lod ham underrette om mit Barns Tilstand, og siden den Tid har vi ikke hørt noget fra ham.

Jeg.

Jeg. Store Gud? det var for tungt. Man frarøvede hende altsaa Huset med Ligt, og med Huset ogsaa hendes Forstand!

Den Gamle (grædende). Jeg har ingen Deel heri; Jeg kommer derfor heller ikke til at staae til Ansvar for det i sin Tid. Dersom det var Bedragerie, saa blev jeg bedraget tilligemed hende.

Jeg. Har de da ikke ladet hende vide, hendes Kiereste lever? ikke viist hende hans Breve?

Den Gamle. Jo det har vi, men det blev slettere og slettere med hende. Hun troede det ikke, og fik siden efter ofte Synet, som gjorde hende rasende. — — —

Katken (staaende op). Kom Moder, vi vil gaae hjem; vi have intet Brød; jeg vil arbeide (meget glad) ach jeg vil i Dag være meget flittig; thi jeg var saa lykkelig, at forløse tvende Statskæls Siæle (sørgmodig). Dersom jeg nu ogsaa kunde forløse ham! Det vil nok lykkes for mig! Moder Marie har ofte lovet mig det! Kunde jeg bare træde ind i Kirken med den høire Gud, men saa megen Umage, jeg end gjør mig, saa kommer den venstre altid foran, og saa er det forbi. Jeg maa bede ret flittig, saa vil det
D
nok

nok lade sig giøre, og da kan han og jeg endnu blive ret lykkelig.

Nu gik hun ned af Bierget, foldede sine Hænder, gjorde nogle Skridt, og blev da staaende stille, og saae mod Himlen.

Moderen fulgte efter; Med hende gik jeg, og erfarede af den godmodige Gamle, endnu mangen Omstændighed, som forekom mig mærkværdig. Karlen affhyer Dands, og kan ikke taale nogen Musik; Naar et Bryllups Selskab passerer forbi hendes Vinduer, saa kryber hun i Sengen, som hun sielden forlader meer fra den Dag; men naar et Liig bringes bort, da kan intet forhindre hende fra at følge med, og da græder hun længe ved den Dødes Grav.

Ofte lader Moder Marie sig see for hendes phantaserende Die, og forbyder hende, at forlade Bærelset; da er ingen istand til, at saae hende ud; men naar en Soldat gaaer forbi, da farer hun ud, uagtet man forbyder det, og stirrer længe efter ham. Hun gaaer meget slittig i Kirken, men aldrig ind i nogen Stool; med afmaalte Skridt gaaer hun altid op og ned, smiler til venstre og høire Side, og bliver ofte staaende hele Timer for et Alter eller ved en Helgens Støtte.

Støtte. Hendes Die bliver da meget veltalende, det synes at tale med Støtten. Man kan, som jeg selv siden har mærket, tydeligen see, naar hendes Hierte føler Glæde eller Sorg. Ofte synes hun med Længsel at vente paa et Svar, og naar hun i sin Phantasie erholder det, saa tænker hendes Die med et Udtryk, som saa meget mindre lader sig beskrive, da Ansigtets øvrige Dele slet ikke synes at tage nogen Deel heri, og bliver ganske ligegyldig ved Minnes Tale.

Jeg tog Afsked med Moderen og Datteren førend vi kom til Porten. Jeg gav, hvad jeg formaaede, og skildtes da fra dem. Jeg vilde ikke følge den Ulykkelige til Byen, min Siæl var bedrovet og mørk; mit Hierte sørgede; Jeg søgte at adsprede mig, ved at betragte den skønne Natur; men det lykkedes ikke. Daagen var forsvunden; Solen stod klar paa Himmelen, Træerne blomstrede allerede, Fuglene sang, men mit Hierte sørgede; det harmede sig over Ulykken, som vandrer bag efter Mennesket i saa mange Gestalter, og ofte mishandler det skrækkeligen.

Da jeg gik hjem igien, saae jeg det lidet Huus, hvor Katken boer; det hang ned, ikke ulig en Svalerede, der hænger paa et Taarn;

det bestod af tvende smaa Bærelser; og de med Papiir beklistede Vindues Ruder, forkyndte tydeligen Beboernes Fattigdom; Og dog var dette usle Huus Skyld i Kattens Ulykke; var Marsag til, at Stabningens Mesterskytte gaaer forvirret omkring. O Menneſter! varer ikke alt for stolte ved Eders Forstand. Det er en ringe Ting; et ſtrøbeligt Stykke i et Barns Haand. Barnet lader det falde paa Jorden, og det knuſes for evig.

Efter ti Mars Forløb kom jeg igien til dette Sted. Mit første Dietast ſigtede til Kattens Huus. Antallet paa Papiirs Ruderne var tiltaget, og ſpaaede ſtorre Fattigdom.

Jeg beſøgte hende den anden Morgen, den gamle Moder levede endnu, hun modtog mig venligen, men Katken ſaae jeg ikke. En Fornemmelse, ſom paa eengang opvækker Smerte og Glæde, eller i det mindſte beſtemmer Grændſelinien imellem begge; giennemgittrede mit Hierte. Jeg ønskede at ſee hende helbredet, men jeg undte ogſaa ligesaa gierne hendes lidende Hierte, den ſøde, eneſte Roe, hvis det ei imidlertid var bleven bedre med hende.

Lever Ratten ikke mere? spurgte jeg. Den Gamles bedrøvede Ansigt, med hvilket hun sol- dede sine Hænder, det langsomme Aandedrag, hvormed hun sukede, syntes forud at forkynde mig Rattens Død; men jeg tog fejl.

Ach Gud! sagde den Gamle, hun lever endnu; hendes Elendighed forbittrer mig mine gamle Dage, som snart maae faae Ende, der- som ellers Jammer og Kummer kan forføre dem.

Jeg. Hvor er hun da? Vist nok ikke hjemme?

Den Gamle (seende hen til en Krog). Der sidder hun jo og fortærer sit Morgenbrød. Kom Ratten og hilß Herren.

En Gestalt, flet i Klæder, kom frem fra en Krog. Hun holdt i sin gule Haand et Stykke sort Brød, medens hendes visne blege Ansigt gnavede derpaa, og hilßede mig med et fordreiet Smil.

Jeg. Umueligt, det er ikke Ratten!

Den Gamle. Ach, desto verre det er hende! (i en bitter Tone) Ja Herre, saaledes kan Kummer og Elendighed arbejde sig frem, saaledes kan de forstyrre det, som Gud selv sagde, var got. (pegende omkring i Stuen med Haanden) Her seer

seer de Elendighedens Verksted; (vissende paa Katken) og dette er dens Mesterskytke!

Jeg fandt ingen Ord til at udtrykke min Forundring. For ti Aar siden var Katken virkelig en smuk Pige; nu var hendes Ansigt ned-sunken til Hæslighed; ikke et Spor af den forrige Skønhed var meer forhaanden; alle de saa interesserede tillokkende Træk var forsvunden; selv hendes Nie var bleven mindre, tykkere, og omhyllet af fortrukne Folder. Hendes Anslyn tilkiendegav ikke meer den undertrykte Ustyldighedens inderlige Lidelse. Det udtrykte den højeste Grad af Galenskab. Hendes Haar, som forhen slagrede i naturlige Lokker omkring Nakken og Skuldrene, var nu indviklet i hinanden, og løstede Huen op, som skulde skjule det. En blegguul Farve havde fortrængt Kinderne's blege Rødme, hendes Hoved hang til Siden; selv hendes Legeme var blevet mindre.

Efter en lang Forbauselse udraabte jeg: Det er vel slettere med hende?

Den Gamle. Slettere just ikke, men alt Haab om Bedring forsvinder. Hun lader det blive ved det Gamle: arbejder blot, naar hun faaer Indfald, og beder uden Ophold. Erindringen
om

om hendes Elsker, men især hans forestilte blodige Ende, synes efterhaanden ganske at forsvinde; hun taler sielden mere om ham, og blot i almindelige, flygtige Udtryk; men Tabet af hendes Huus ligger hende endnu ligesaa stærkt paa Hjertet; hun taler meget herom og — — — —

Jeg vilde endnu have talt meget med den Gamle og med Katken, men jeg magtede det ikke; inderlig Medlidenhed med hendes elendige Tilstand, og den Overbeviisning, at jeg ved Spørgsmaal ikke kunde lindre den, drev mig bort.

Katken drømmer ofte og meget. Om Morgen fortæller hun enhver sine Drømme, men alle disse Drømme bærer intet Præg af Vanvittighed, og tilkiendegiver en sin Bedømmelses-Kraft. Denne Omstændighed har altid været mig mærkelig. Naar hendes Legeme hviler, hendes Sanser ikke tage imod noget Indtryk, da synes hendes Aand istand til at kunne tænke og slutte rigtig; men neppe opvaagner Legemet, førend hendes Ideer ere forvirrede og vanvittige.

Hun synger endnu bestandig sin Sang, men den opvækker i hendes Mund, ikke mere Beundring, men blot Medlidenhed og Medynk.

Wil.

 Wilhelm M***r og Lotte W***g.

I den syvaarige Krig, som ødelagte det halve Tydskland, som berøvede mangen Huusfader sin Eiendom, mangen Moder sin Søn, reiste den unge Wilhelm til Universitetet i Leipzig. Hans Fader, en Landsbyepræst, var allerede død for længe siden, hans endnu levende Moder, havde anvendt sit Øberste for at underholde ham i Skolen; men hun kunne nu ikke give ham mere end ti Rigsdaler, og sin moderlige Velsignelse med paa Reisen. Hun haabede, at Sonnens gode, upaaflagelige Opførsel, snart ville forskaffe ham Velyndere i Leipzig, og at de skulde understøtte ham og træde i Faderens Sted. Han laae Natten over i Koldis, da Byen blev oversalden af fiendtlige Husarer. De fandt ogsaa den unge Wilhelm. Han var smuk, ung og velvoren, og blev næste Morgen, tilligemed flere unge Mennesker, bragt til de Fiendtlige, for der at tjene som Soldat. Den Taalmodighed, med hvilken han fandt sig i sin ufortiente Skiebne, hans Iver i Exerceringen, og de ikke ubetydelige

Rund-

Rundskaber, han havde erhvervet sig i Skolen, gjorde, at han snart blev agtet af sine Foresatte, og skaffede ham ikke allene Lindring i sin ulykkelige Forsatning, men hjalp endog til hans Fremmelse.

Han tjente allerede paa andet Aar som Corporal ved det Regiment, som havde taget ham til Fange. Hans Stiebne, som nu igien begyndte at smile, bragte ham i et roeligt Winterquarteer i M***dorff, hvor han fandt et godt Quarteer hos Stedets Præst, som snart elskede ham, som sin Søn, og hvis trende vorne Døtre, snart elskede ham, som deres Broder.

Den Yngste var en smuk, blomstrende og følsom Pige; hun tog megen Deel, i den ligeledes smukke, men deskoværre ogsaa følsomme Ynglings Stiebne. Hendes Medlidenhed forvandlede sig snart til inderlig Kierlighed. Ynglingen giengielbte den ganske; Tiden og Leiligheden var denne Kierlighed gunstig. Lottes tvende Søstre vare indbudne til Byen af en gammel Kloster, som de ventede at arve. Hun maatte blive hjemme, og forestaae Huusholdningen, da Moderen for længe siden var død. Den gamle Fader gik almindeligviis meget tidlig til Sengs; de trætte Piger

og Karle fulgte snart efter, og nu kunde de Elskende ofte sidde halve, ja hele Nætter Arm i Arm allene og tilsværge hverandre evig Kierlighed, og uforstyrret nyde sammens rene uskyldige Frugter. Gamle føleløse Siæle, hvis kolde Plegma, strax dæmper enhver Kierligheds Lue, kan falde i Forundring over, at disse hemmelige Sammentømster snart bleve straffskyldige; mig undrer det, at de Elskende streed en heel Maaned og ikke for bukkede under. Omstændigheder og Leilighed forlede ofte den redelige Mand til halsløse Forbrydelser. Det er Tid og Leilighed, som berøver den elskende Pige sin største Skat, den ikkun eengang blomstrende Uskyldighed, med hvilken Pigens stolte Naboerste ikkun derfor kan brovte, fordi samme Leilighed ikke tilbød sig for hende. Fader! Moder! det er din Pligt derfor at bevare og bestierme din Datter; har du forsømt det, falder Synden paa dig; den Ulykkelige kan da med fuldkommen Ret forbre Medlidenhed, Trost og Hielp af dig, thi hendes Ulykke var dit Bærk, hendes Taarer anklage dig for Gud, de neddryppe i dit Syndebøger.

Lotte og Wilhelm elskede hinanden med megen Omhyed, men de frygtede ogsaa meget for den
 stræk-

skrækkelige Fremtid, og for den rimeligvis fore-
 staaende Skilsmisse. Rysket om Fred, som
 denne Vinter udbredte sig, og som blev bekræf-
 tet i alle Aviser, oplivede deres Hjerter med
 Haab, men befordrede og ligesaa sandsynlig den
 uskyldige Piges Fald. Wilhelm haabede, ved
 Fredens Slutning at faae sin Demission; og,
 da Stedets Skolemester var meget gammel, og
 heiligen behøvede en Substitut, saa vilde han
 anbringes ved denne Leilighed. Han havde
 Grund til at giøre sig Haab herom, thi Me-
 nigheden, som bortgav denne Tjeneste, elskede
 ham, og havde ofte lovet ham Embedet, naar
 han om Søndagen, i den syge Skolemesters
 Sted, præloderte paa Orgelet, og istemmede
 Sangen med en melodisk Stemme. Han vilde
 da strax ægte sin Lotte, og kunde ogsaa med
 Grund have Haab herom, da den gamle kierlige
 Fader, ofte i Spøg havde sagt, naar de engang
 bliver min gamle Skoleholders Substitut, da gi-
 ver jeg dem min Lotte til Kone. Saalænge den
 Gamle lever, har I Kosten hos mig, og dør han,
 er Tjenesten godt istand til at føde Eder, thi han
 staaer sig bedre, end mangan Præst paa Bierget.

Jeg

Jeg har tydeligen viist, at de Elskende ikke byggede deres Haab paa Skingrunde; at denne behagelige Udsigt endnu i mange Aar kunne trække sig i Langdrag, dette ligger ligesaa tydeligen for Dagen; men hvo kan overlægge med koldt Blod, naar heftige Lidenstaber storme og trænge paa. Hvo kan under Feberheden, lade den Medicin falde draabevis i Steen, den Lægen har anordnet som helbredende.

Da Sneen smeltede og Wilhelm allerede ofte spadserede med sin Lotte i den nærved værende Have, lod Krigstrompeten igien fra Bierget, dens Skraal forstrækkede de Elskende, den næste Aavis bragte endog den Hiobspost, at Fredscongressen var ophævet med uforrettet Sag, at Blodfanen vaiede paa nye, og at Sverdet paa nye ville rase. Lotte græd, Wilhelm saa bedrøvet ned til Jorden, søgte Trøst for sin Pige, men fandt ingen. Førend Ugen endnu var til Ende og da de Elskende, vel vare bedrøvede, men dog endnu havde nogle Skingrunde, som gav dem Haab, kom pludseligen Befaling om ufortøvet Opbrud. Wilhelm skulde med sit faa Mandskab, allerede næste Dags Morgen bryde op til Staden, som laae nogle Mile borte, og der-

efter

efter marschere videre frem med hele Regimentet.
 Matten var skrækkelig; han giennemvaagede den i
 sin Piges Arme. Endnu skrækkeligere var Stils-
 missen, da Lotte havde en Slags dunkel For-
 modning om, hun var frugtsommelig. Frygt
 for denne store og nær forestaaende Stiendsel,
 piinte hende skrækkeligen; Vissheden om den nær
 forestaaende Stilsmissen gjorde, at hun ikke kunde
 udholde disse Pinsler. Wilhelm gjorde hvad han
 kunde; han tilvoer hende evig Troestab, og love-
 de hende tidlig eller sildig, sin Haand til Erstat-
 ning for hendes tilkommende Lidelser. "Den skal
 da, sagde han, arbeide slittig for dig og ernære
 dig troe og redeligen til Døden!" Han lovede
 hende ogsaa, i det mindste eengang om Maaned-
 den, at skrive hende til, og at adressere Brevet
 til den gamle Skoleholder. Disse Trøstegrunde
 styrkede vel Lottes Mod for nogle Dieblkke, men
 naar hun saa tænkte sig de Farer blandt hvil-
 ke hendes Elsker skulle svæve hver Dag, naar
 hun saae det fiendelige Sverd svinge sig over
 ham, eller naar hun saae ham, dræbt af en Rug-
 le, falde af Hesten, da forsvandt atter hendes
 Mod. Dersom hun endnu hertil erindrede sig sin
 skrækkelige Tilstand; saae sig forbandet af sin gamle
 Fader;

Fader; foragtet af sine Søstre, og spottet af hele Menigheden; da var hun nær ved at for-
tvivle. — Da Dagen brød frem og Wilhelm
skulde bort, mægtede hun ikke, at følge ham til
Døren; hun kastede sig rasende paa sin Seng,
stoppede Munden med Puderne, at Tjenestefolke-
ne ikke skulde høre hendes Hulten.

Den gamle Præst, som ikke drømte om no-
get Ondt, og virkelig havde elsket Wilhelm som
en Søn, grad selv med, da denne kom for at
tage Afsked. Alting i Verden er forfængeligt,
sagde han troehiertig med Salomon, og anbefale-
de den unge Helt til Guds almægtige Beskiærmelse.

Denne leed med stor Standhaftighed og
undsaae sig for at lade sig see for sine Husarer
med Taarer i Øinene, men hans Hierte blødede.

Da han red bag ved Huset ad Byen til, og
den hultende Lotte fra Loftsvinduet af endnu til-
raabte ham et græffeligt Levvel, da brast det;
han kunde blot takke hende med vaade Øine; Bes-
klemmelse havde berøvet ham Sproget, og lam-
gjort hans Hænder. Han var endnu maalløs,
da de gode Bønder omringede ham i Landsbyen,
ønskede ham Lykke og Velsignelse og rakte ham et
Glas Brændeviin til at qvæge sig paa.

Det

Det var en Lykke for ham, at hans rystende Haand spildte det, det ville under disse Omstændigheder have bleven ham til Gift. Da han var paa Heien saae han endnu eengang ned i Dalen, hvor han havde nydt saa mange søde Timer; hans trostesløse Pige stod endnu og viftede med det hvide Torklæde fra Løftslugen i Præstegaarden; han saae det, følte ganske hendes Sorg og gav sin Hest Sporen, for at han ikke skulle see det længer og fortrivle.

Bed Middagsbordet vare Lottes Dine rede af Graad; hun kunde intet spise, og havde Moie med at skiule sine Taarer; Faderen saae det, men da Erindringen om den gode Wilhelm ogsaa morknede hans Dine, saa fortænkte han saa meget mindre sin Datter, da han var overbevist om, at disse unge Mennesker gierne saae hverandre, og han virkeligen ikke ville have noget imod, om Wilhelm, fri for Soldaterkniolen og med Udsigt til et Embede, havde anholdt om hans Datters Haand. Men dette var ogsaa alt hvad den gode Gamle tænkte paa; hans Hierte, som maalte den unge Piges Følelser, efter sine egne Fornemmelser, drømte ikke om nogen større, mindre om nogen strafværdig Fortroelighed.

Han

Han havde opdraget sine Børn i Gudsfrugt, var overbevist om deres rene dydige Vandel, og ansaae Afvigelse derfra for umuelig. Han var godhiertig nok til at taale hendes Græmmelse; han satte hende ikke i rette, naar hun kom for meget Salt i Suppen, eller forbrændte hans Livret, Eggetagen. Den skæffels Lottes Tilstand, hendes bestandig tiltagende Lidelser, fortiente ogsaa denne Skaandsel; hun fortiente, at alle Mennesker skulde forbarme sig over hende. Vel havde hun Aands Styrke nok til at trøste sig over sin Elfers Bortgang, vel besad hun Mod nok til, at styrke sig med det Haab, at sees igien; men den nagende Formodning, at hun virkeligen bar et Pant paa hans Kierlighed under sit Hjerte, som ved hver Time om Natten vækkede hende, med hver Morgen fornyede sig, hver Aften bekræftede sig mere og mere, og endelig opvoxede til en skrækkelig Visshed; denne Formodning berøvede hende Styrke, Mod, Trøst og Haab, bragte hende ofte til Fortvivlelsens Afgrund, og frembragte ofte Selvmords Tanken hos hende. Fra begge reddede hende den høitællende Wilhelm's Breve, som hun imodtog hver Uge, og ligeledes flittig besvarede. Han skrev saa kjerlig-

gen,

gen, tog saa inderligen Deel i hendes Lidelfer, han veltede hele Forbrydelsen paa sig; men han bad ogsaa saa rørende om Tilgivelse, at den Lidende ikke kunde nægte ham den.

Lotte søgte imidlertid paa det omhyggeligste, at skjule sin Tilstand for alles Øine; hun turde ikke aabenbare den for nogen. Følelsen af hendes Skam og Skiendsel var for stor; den fik Overvægt over hendes Forsæt, som hun ofte fattede, og det blev ved Forsættet. — Ofte, naar den gamle Fader smilede medlidende til hende, og ved at see hendes blege Kinder deeltagende spurgte hvorledes hun befandt sig, vilde hun kaste sig for hans Fødder, bekiende alting, og bede om Forbarmelse; men Forestillingen om hendes Elendighed, holdt hende altid tilbage. Hendes nu meer end før sysselsatte Indbildningskraft fremviste hende Billedet af den bedrøvede Gamles Tilstand; hun saae ham, forfærdet ved den uventede Efterretning, falde livløs ned fra sin Stol, hvorledes han stammende forbandede hende, hvorledes han, bedende om Hevn, døde. Disse og endnu skrækkeligere Forestillinger, bevægede hende til at tie saa længe mueligt, hun tænkte imidlertid stedse paa Udveie, hvorledes hun bestandig kunde skjule sin Tilstand; men da hun ingen fandt, opsatte hun det fra Tid til anden, og søgte kun altid at vinde en Dag paa hvilken hun uden skrækkende Bebreidelser og skyldfrie kunde lade sig see for Tjenestefolkenes Øine. Hun havde

de lovet Wilhelm, efter hans indstændige Begiering, at hun ikke ville lægge Haand paa sig eller paa sit ulykkelige Barn; hun besluttede, ikke at bryde denne Sed; men hun haabede, at Barnets Gødsel skulde blive hendes Død.

Medens hun ofte eensom stred med sig selv, og valgte disse rørende Ord til hendes Ligtæxt: Fader og Moder har forladt mig, men Herren antager sig mig; og medens hun bandt sorte Gloiffer, der skulde pynte Ligtiolen, snakkede hele Landsbyen om hendes ulykkelige Tilstand. Enhver Huusmoder havde længe haft Formodning, ja Visshed herom; hendes Taille, som havde været en med de skønneste, havde for meget forandret sig, at det jo maatte falde disse erfarne Koner i Øinene. Engang, da man begrov en Barselone, besvimede Lotte paa Kirkegaarden. Synet af hendes tilkommende Skiebne maage have virket for stærkt paa hendes Nerver.

Nogle Koner førte hende til en affides Krog, løste hendes Snørlov, og bleve herved overbeviste om hendes ulykkelige Tilstand.

Det varede ikke længe førend ogsaa Byens unge Karle og Piger talede herom; det frænkede Fædrene og Modrene, at Præstens egen Datter paa en saa farlig og forsørift Tid, skulde give deres Børn saa slet et Exempel, og ligesom tilskynde dem til Esterlignelse. Nogle saa Misfornøiede, som den gamle Præst, ved lige Tilfælde, blot ved

For

Formodninger, havde formånet i alt for haarde Udtryk, benyttede sig af denne gunstige Leilighed, til at hevne sig, og opmuntrede Menigheden til en formelig Anklagelse. Mogle af sammes Deputerede gik virkelig ind i Byen til Superintendenten, anklagede deres Præst, at have forsømt sit Barn, og fordrede, til Erstatning for den almindelige Forargelse og til Advarsel for deres egne Børn, en tilstrækkelig Satisfaction. Den retskafne Superintendent, som naturligviis troede, at det, som en heel Menighed var vidende om, ikke kunde være ubekendt for Faderen, skrev strax til den gamle Præst, og bad ham i skaanende Udtryk, at see til at faae Menigheden tilfredsstillet og forsonet, da han, Superintendenten, ellers ved igien tagen Klage, var nød til at afstatte Rapport til Overconsistorium, og dette let kunde andrage paa Afsettelse fra Embedet. Den følgende Post medbragte dette skrækkelige Brev.

Wilhelm havde allerede i tre Uger ikke skrevet, hans Regiment trak til Oderen imod Russerne; Lotte ventede saa længelsfuld paa Trost og Efterretning fra ham, men fik ingen, og skyndte sig hjem fra Skoleholderen, hvor hun havde oppebriet Postens Ankomst, for i sit lidet Kammer uforstyrret at kunne græde. Ved en Hændelse blev hendes Glendighed endnu meget forøget; tvende Bønderkoner mødte hende paa Hjemveien; de kaldte hende ikke Jomfrue Lotte, men kun lige

frem Lotte, og spurgte til hendes Befindende med et spodst Smil. Overbeviisningen, at man allerede formodede hendes ulykkelige Tilstand, og snart ville snakke derom i hele Byen, foraarstagede hende en dødelig Skræk. Hun laae just paa sine Knæe, og bad Gud om Bistand, da en Pige meldte, at hendes Fader vilde strax tale med hende. Hun tørrede sine Øine og ilede til ham.

Den skakkels Gamle sad i sin Grandpapa Stool; i den nedhængende høire Haand holdt han et aabent Brev; med den venstre holdt han ved Brillen, som det rystende Hoved truede med at lade falde. Han stirrede paa Datteren, og brast omsider i Graad.

Lotte. (Kjælvende). Kiære Fader, hvad er hændet dem?

Faderen (grædende). Du ulykkelige Barn! kan du trøste mig, kan du giendrive det, saa skynd dig dermed, for at din døende Fader endnu kan velsigne dig; (med forhoiet Stemme) men er det Sandhed! — o da undskyld mig snart, at min retsfærdige Forbandelse ikke skal indhente dig, ikke ogsaa hisset gjøre dig ulykkelig.

Lotte (faldende paa Knæ). Fader! Fader!

Faderen (med en græffelig Stemme). Du svarer, du forsvarer dig ikke! (Springende op) O jeg ulykkelige, skændede, ynkværdige Fader! Moder! Moder! Din Yndling, din Lotte, som du, endnu da du stred med Døden, anbefalede mig saa stærkt,
som

som denne skrækkelige Time gjorde mig saa dyrebær, er falden, har glemt Gode og Dyd, har brændemarket din ubesmittede Erindring hos Efterlægten, og styrter mig med Bedrøvelse og Rummer i Graven! — De havde ret i at fordre Opreisning; jeg maae give den — (Fader Løtte fra sig) Bort! bort! at jeg ei længer maae see dig! jeg kan ellers ikke udholde det. (Løtte vil tumle bort) Gud frie dig fra Fortvivlelse, derom bønfaalder og beder jeg ham; mere formaaer jeg ikke, mere kan du ikke fordre. (Løtte vil atter kaste sig for hans Fødder) Bort, bort! du myrder ellers ogsaa din Fader!

Løtte tumlede ud af Døren; en forbigaaende Pige fandt hende liggende asmagtig paa Gorden; Pigen raabte om Hielp; man bragte hende til hendes Seng; hun kom til sig selv igien, og man vaagede hele Natten hos hende. Det var just en Søndag, da dette gruelige Optrin gik for sig. Næste Morgen, da Løtte vilde forsøge paa at bede, traadde den gamle Fader ind i hendes Kammer. Han havde Præstekiolen paa, og Bibelen under Armen. Løtte! sagde han, i en alvorlig, men fast Tone, du skal gaae i Kirke i Dag!

Løtte. Hvorledes kan jeg det?

Faderen (rækker hende bevæget Haanden). Din Fader fordrer det; han vil forsone dig og sig selv med Gud! Kan du nægte ham Lydighed?

Løtte (kysende hans Haand). Jeg følger med. Giv Gud det maatte blive min sidste Gang!

Fa-

Faderen. Forsynd dig ikke paa nye ved-
daarlige Ønster; ved til Gud, han allene kan
tilgive, og give Styrke til Bedring.

Faderen gik standhaftig bort, og Lotte lod
sig paaatlade af Pigerne. Hun magtede ikke, at
gaae allene, Pigerne maatte ogsaa føre hende til
Kirken, de tog Plads ved Siden af hende, og
gav hende idelig stærke Sager at lugte til, da hun
bestandig var nær ved at falde i Alsmagt. Den
hele forsamlede Menighed saae hendes Lidelser,
stuttede sig til hvad det gjeldte om, og sølte Med-
lidenhed. Gudstienesten begyndte; alle sang den
muntre Morgensalme i en sørgelig Tone. Da
derpaa den gamle Fader som allerede i to og fyr-
getyve Aar havde været Menighedens Lærer, vans-
kede hen til Alteret, ofte tørrede sine bedrøvede
Øine, og dog stammende læste Evangelium, da
grad allerede mange, og den følgende Sang blev
affiungen i en endnu sørgeligere Tone. Endelig
besteg den ærverdige Olding Prækestolen, han hvi-
lede sig ofte paa Trinene, saae mod Himmelen for
at samle Kræfter, og kom til det øverste Trin,
da Menigheden med dyb Tausshed allerede ventede
paa ham. Han vriede sine Hænder, og udbrød
grædende: O min Datter! O min Datter! hvor
nedtrykker du mig! Dette, vedblev han, var ikke
den Text, som jeg i Dag havde valgt til min Præ-
ken, men efter min inderlige Følelse maae jeg nu
vælge den. O min Datter, o min Datter! hvor
ned-

nedtrykker du mig! I to og forgyetve Aar har jeg
 staaet med opreist Hoved paa dette hellige Sted,
 og den Overbeviisning, at jeg handlede som jeg
 lærde, gav mig Styrke. O min Datter! hvor
 nedtrykker du mig! Nu maae jeg, nedbøiet af
 Grammelse og Kummer, træde frem paa dette
 Sted, tør ei fordrifte mig at opløste mine Dine
 til Gud, maa angrende slaae mig for Brystet, og
 ydmyg udraabe: Gud være mig Syndere naadig!
 Andægtige Tilhørere, jeg kan ikke nu mere med
 Rolighed see Eder i Dinene. Jeg maae slaae mi-
 ne til Jorden af Undseelse, fordi jeg har givet Eder
 Forargelse, fordi jeg har fortient, at man skulle
 hængende en Møllesteen om min Hals og synke mig
 i Havet, hvor det var dybest. Ofte, I kiere
 Huusfædre og Huusmødre! har jeg i haarde Ud-
 tryk dadlet den liden Omsorg I bar for Eders
 Børns Opdragelse; nu maae jeg selv anklage mig
 for Eder i denne Henseende; jeg maa udraabe:
 Nedrige Fæder! du har taalt, at din Datter be-
 drev Utugt; du har sovet rolig, medens hun van-
 ærede dit og hendes gode Navn og Rygte, medens
 hun blev til en Forargelse for Menigheden. Det
 vil falde dig tungt, for Guds Trone, at forsvare din
 Efterladenhed; du kan da ikke mere, glad træde
 frem for den og sige: Herre, her er jeg og de
 som du har givet mig. Ofte, elskede Piger og
 Unglinger, har jeg formanet Eder, at vandre paa
 Verdens og Dydens Stie; ofte har jeg med
 Strang-

Strænghed lastet Eders uskyldige Lystigheder, og i min hellige Iver, kaldet dem Syndens Lokkemad, og Begyndelsen til Lasterne. Nu maa jeg tie, thi Synet af mit faldne Barn ville erindre mig, at jeg er mere straffskyldig, end J. — Men, paa det jeg ikke skal bebyrde mig med mere Skyld, end jeg fortjener, saa spørger jeg dig, mit ulykkelige Barn! min Datter! fra dette hellige Sted, for Guds Afsyn, og i den hele forsamlede Menigheds Nærværelse, om jeg ikke har gjort alt, hvad Gud befalede mig at gøre; om jeg ikke, fra din spæde Ungdom af har formanet dig, til nøie at efterkomme Guds Befalinger? om jeg ikke paa en bestuelig Maade, har vist dig de strættelige Følger, som maa være forbunden med enhver Last? O min Datter! O min Datter, hvor nedbøier du mig! — —

Den ulykkelige Gamle vilde endnu tale mere, men hele Menighedens lydelige Hulten og hans Barns jamrende, frygtelige Hændervrien, forhindrede ham; han maatte standse, og i Stilhed oppebie hvad Frugter hans Tale vilde have. Konerne gik bort fra deres Stole, Jomfruerne fulgte efter, alle trængede sig til den Ulykkelige, og afverlede med at omarme og kysse hende. Forladelse! Fader! Forladelse! raabte en uskyldig Pige. Forladelse raabte alle Koner og Piger. Forladelse! led det fra Mandfollenes høie Stole.

Jeg forlader, jeg tilgiver gierne, sagde N-
dingen i en bevægelig Tone, jeg haaber, at Gud
ogsaa bønholder hendes Taarer, og lader sine barm-
hertihertige Dine falde paa hende. Naar jeg
stiger ned, vil jeg give hende Fredens Kys; men
endnu maa jeg tale nogle Ord med Eder, I Ma-
dagtige og Elskede!

I have fuldkommen Ret, hos mine Fores-
satte, at fordrø Dpreisning for den Forargelse,
som er givet Eder og Eders Børn ved min Daa-
ters Fald. Jeg har givet Eder den. Været nu
ogsaa I, ligesom Gud, tilfredsstillet ved denne
offentlige Bekjendelse af min Brøde. Eller fordrø
I endnu mere? Fortiener jeg maaskee ikke længer,
at være Eders Lærer og Leder, saa vil jeg endnu i
Dag frivillig nedlægge mit Embede, vil stilles fra
Eder, med det Ønske, at mit ulykkelige Barn, for
evig maa tjene Eder til et advarende Exempel.

Nei! Nei! raabte hele Menigheden, bliv
endnu fremdeles vor Fader og Leder! af ganske
Hjerte angre vi det overilede Skridt! vi tage Klæ-
gen tilbage! — — —

Det lønne Eder Gud, sagde den Gamle;
Gud vil ikke at mit graa Hoved skal ligge med
Skændsel i Graven. Han steg nu ned fra Præke-
stolen, og nærmede sig den ulykkelige Lotte, som
laae i Konernes Arme, kunde blot hulke, men ikke
mere græde. Hun havde ofte været nær ved at
falde i Alsmagt, men Faderens tordnende Ord, havde
igien bestandig bragt hende til Live. I

I hele Menigheden herskede en dyb Stilhed og Forventning, enhver vilde høre Forsoningens Ord, for i sin Tid at kunne sige, at have hørt dem.

Den gamle Fader kyssede nu sit Barns Pande, ogsaa han kunde blot hulke, og kunde blot stamme Tilgivelse, men Hiertet gav den villig. Den ulykkelige Lidende rev sig nu ud fra Konernes Arme, med al den Kraft hun endnu havde tilbage, og vedende udstrakte hun sine Hænder mod hele Menigheden. Tilgiv, og forlad I ogsaa! sagde hun, og lad ikke den uskyldige Fader undgiælde min Forbrydelse. Nei! Nei! raabte atter hele Menigheden. Forbandelsen træffe den, sagde en gammel Bonde, der gjør hende eller ham den mindste Vebreidelse. Han være forbandet! forbandet! raabte alle.

Den trøstede Fader, vandrede langsom hen til Sakristiet; den gamle døve Skolemester, som sandsynligviis ikke havde forstaaet noget af denne ynkkelige Scene, istemmede en nye Sang, men ingen mægtede, at synge med. Gudstienesten endtes med det behagelige Offer, med Forsoning og Tilgivelse.

Det var et rørende Syn, hvorledes Konerne og Pigerne førte den Lidende hjem midt imellem sig; hvorledes Mændene og de unge Karle omringede deres Sælehyrde; endnu engang forsikrede ham trohjiertigen om deres fuldkomne Kierlighed,

lighed, og ogsaa fulgte ham til Præstegaarden. Da Lotte blev afmægtig paa Veien, saa bragte Konerne hende hen til et Kammer, og skiftedes nu til at vaage ved hendes Sygeleie. Morgenen efter gik en Mængde Deputerede til Byen, og bragte den Forsikkring tilbage fra Superintendentsen, at der, efter deres indstændige Forlangende ikke skulde tænkes videre paa Klagen. En heel Uge forløb nu roelig, det bedrede sig med Lotte, og hendes gamle Fader sad ofte ved hendes Seng, trøstede og formanede hende med kraftige Ord til Standhaftighed, og til at udholde Prøven.

Det var just en Søndag, at han var gaaet til Kirken, da hans tvende andre Døttre kom hjem fra Staden. De havde hørt det forvirrede Rygte, som ogsaa der var udbredt; vilde med egne Pine overbevise sig, og overvælde den Ulykkelige med de skammeligste og meest gruelige Bebreidelser.

Dersom ikke tvende stærke Bønderkoner havde holdt Vagt ved Lottes Seng, saa havde de i deres Raserie jammerligen mishandlet den Hielpeløse. Paa en ligesaa uforfæmmet, grov Maade og med samme Bebreidelser modtog de den gamle Fader, da han kom fra Kirken. De kaldte ham sit eget Barns Kobler; og forglemte ganske den Erbødighed, de skyldte Faderen.

Dette frænkede den Gamle, han svarede intet, indspærrede sig i sit Studeerkammer, og overlod sig til sin billige Sorg.

Da

Da de haardhiertede Søstre vovede, at gjøre nye Angreb paa den Ulykkelige, sendte Baagekonerne Bud efter Hielp. Koner og Mand forsamlede sig snart i stor Mængde, de formanede de rasende Søstre med syndige og drøie Ord til Skaandsel, de beviste dem, at de selv endnu ikke vare i deres Grav, og at den, som troede sig meest sikker, ofte var nær ved at falde.

Men da denne Formaning, endnu mere opbragte de Stolte, saa toge Bønderne stiltiende fat paa Lottes Seng, og var den paa deres stærke Skuldre hen til den nærmeste Skole.

En gammel Mand blev tilbage i det tomme Kammer hos de forbaufede Søstre. Vi have, sagde han omsider, med Alvorlighed (det er i Dag otte Dage siden) i Guds Huus tilfagt Forbandelse til den som gjør den stakkels Fader og hans ulykkelige Barn nogen Bebreidelser. Gud har hørt det, vogter Eder, at ikke denne Forbandelse skrækkeligen skal træffe Eder. Sætter ikke Forsøg paa, at følge efter os, vi bruge ellers Faderret, thi den stakkels Lotte er nu bleven vort Barn.

Lotte boede nu virkelig i den bedste Stue paa Skolen; Konerne i Byen omgave hende med en stærkere Vagt, og sendte den Suppe tilbage, som Søstrene med en spodst Hilsen sendte hende om Aftenen. De havde, lod de sige, selv Høns til Suppe, og de skulde ikke spare paa dem.

Tredie Dagen efter, fik nogle Bønder at vide, at man fra Præstegaarden havde sendt Bud efter en Doktor; de formodede, at deres Præst, som de elskede meget høit, maatte være syg, og de ilede hen, at besøge ham. De fandt ham paa Sengen, han stred allerede med Døden, kunde ikke mere høre eller tale. Begge hans unaturlige Døttre havde, efter Pigernes Udsagn, bestandig piint ham med nærgaaende Vebreidelser; han havde ofte bedet om Staaudsel, men de var døde til hans Bønner.

Da de, endnu samme Dag ved Middagsbordet drillede ham hermed, var det ude med hans Taalmodighed; han tiltalte dem meget haardt, og gik ind i sit Kammer. Pigen, som bar Kasseen ind efter ham, fandt ham sandsestløs paa Jorden. Rimeligviis er han bleven rørt af et Slag.

Døttrene vare ikke tilstæde, da Bønderne ankom; de søffelsatte sig med at tilspærre Stabe og Kister, for at intet af deres Arvegods skulde forvandskes ved det forestaaende Dødsfald.

Den syge Fader anspandte alle sine Kræfter, for at tale med de Tilstedeværende, men hans Møie var forgievet. Han opløstede sin venstre Haand, thi Slaget havde længiort den høire, og pegede med en bønssaldende Mine til Skolen. Bønderne forstode hans Begiering, og lovede med Ord og Miner, at være den Forladtes Fader. Han døde forend Doktoren kom. Da

Da Døttrene kort forhen, gik hen til Døds-
sengen, jamrede sig paa Skæmt og vriede deres
Hænder, da vendte den Døende sit Ansigt fra
dem, og stirrende længselsfuld hen mod Stolen,
døde han. —

Alt dette, fraholdt ikke de Forstokkede fra,
ganske at paabyrde deres ulykkelige Søster, Fa-
derens Død. De paastod endog dristigen, at
Fadermordersten ikke burde have nogen Deel i
Arven, og svore paa, at de før skulle udsætte
deres sidste Kiøle, end godvillig overlade hende
en Stilling.

Dette, sagde de tilstedeværende Bønder,
vil vi ikke afgjøre her ved Faderens Liig, men
saa meget tilsværge vi Eder, at den Stakket
ingen Mangel skal komme til at lide, om hun
endog ei faaer det ringeste; dette har vi lovet
den døende Fader. See vel til, at det uret-
færdige Gods ikke engang skal brænde Eder paa
Sielen.

Konerne pleiede Lotte saa omhyggeligen, at
hun begyndte at befinde sig bedre; hun kunde sid-
de opreist i Sengen, og der var Haab, hun snart
ville kunne gaae omkring i Stuen.

Dommeren i Byen, havde paa Faderens
Dødsdag forsamlet hele Menigheden, for med
samme at raadslaae om Lottes tilkommende
Stiebne. Alle havde skriftlig forbunden sig til,
med et glad Hjerter, at bidrage den dem tilkom-
mende

mende Deel til hendes Forsørgelse paa Livstid. Dommerens eneste Søn havde endog tilføiet, at han, naar Wilhelm ikke kom tilbage fra Krigen, vilde tilbyde hende sin Haand, og haabede at leve mere lykkelig med hende, end med mangan anden.

Da Lotte allerede havde udstaaet meget, og ikke kunde udholde at lide meer, saa besluttede man, for det første ikke at sige hende noget om Faderens Død, og nøie at forebygge, at man skulde aabenbare hende det.

Dette kunne let udføres, da nogle af Landsbyekonerne bestandigen holdte Vagt hos Lotte; underrettede i forveien enhver, som vilde tale med hende, og kunde skaffe dem, som de ikke forlode sig paa, bort. Men de godbiertige Sieler betænkte ikke, at det stakkels Barn snart vilde længes efter at tale med Faderen, snart ville føle sig stærkere til at besøge ham.

Desuden laae Skolen meget nær ved Kirken; den gamle Faders Liig skulde bæres tæt der forbi. Ringningen med Klokkerne, og Lig-Psalmerne maatte giøre hende opmærksom, og opvække Mistanke hos hende.

Allerede Morgenens efter, spurgte Lotte nøie efter Faderens Befindende; hun havde i en Drom seet ham i Ligkisten; og nu vilde hun absolut til Præstegaarden.

Banges

Baagekonerne havde nok at giøre, for at
 faae dette ud af Hovedet paa hende. De bragte
 hende Budskab fra Faderen, som lod hende bede,
 at være roelig, og lovede at besøge hende i
 Morgen eller Overmorgen. Denne Esterretning
 syntes at berøeligg hende, men da alle Byens
 Klokker om Middagen forkyndte Præstens Død,
 da spurgte hun paa nye angstelig om Aarsagen.
 Man fortalte hende, at en gammel Bonde var
 død; hun vilde i Begyndelsen ikke troe det, men
 da enhver, som den Dag kom til hende, paa
 samme Maade besvarede hendes Spørgsmaal,
 saa blev hun mere roelig hen imod Aftenen; og
 spurgte nu ofte, om hendes Fader skulle følge
 Liget, og da vilde besøge hende? Da hendes
 Opvarterster gav hende Haab herom, faldt hun
 i en roelig Søvn, og kunde om Morgenens staae
 op af Sengen, naagtet de andre vilde holde hen-
 de derfra.

Den særdeles i Dine faldende Umage, som
 man om Middagen anvendte, for at faae Lotte
 til at lægge sig igien, maa have gjort den Ulykkeli-
 ge mistroisk; hun kastede sig i sine Klæder paa
 Sengen, og syntes, snart at slumre sødt. Da
 Klokkerne anmeldte Lig-Processionen, og denne
 nærmede sig til Skolen, slumrede Lotte endnu.
 Opvartersterne snege sig sagte hen til Vinduet, for
 at tage Afsted med deres troe Lærer. Synet hen-
 rev dem; de gråd høit, og mærkede ei, at den stat-
 tels

kels Lotte sagte stod op af Sengen, og ogsaa sneg sig hen til Vinduet. Ligtisten var just kommen forbi, Søstrene fulgte den hylende, klædte i sorte Sørgekæder, og Lotte faldt med et skrækkeligt Strig til Jorden. Man blev forstrækket, ilede hende til Hielp, slæbte hende paa Sengen, og fik hende til sig selv igjen, men hendes Forstand var for evig tabt. Dette skrækkelige Syn, og den endnu skrækkeligere Tanke, at hun var Skyld i Faderens Død, havde forvirret den. Hun rasede, overfaldt ofte sine Opvarterster og søgte efter et Redskab til at tage Livet af sig. Jeg har stød ham Dolken i Brystet; Blodet flød strømmende ned fra Risten, raabte hun bestandig; jeg har fortient den skrækkeligste Død, I maa binde mig og overlevere mig til Retten.

Man blev samme Aften igjen nød til at stride til dette bedrøvelige Middel; man bandt hendes Hænder, thi hun havde giort adskillige Forsøg paa at qvæle sig.

Man haabede endnu at det kunne blive bedre med hende, men da det ikke skete, hentede man en berømt Læge. Han kunde, ved hendes Omstændigheder, kun bidrage lidet til hendes Lindring, men intet til hendes sukkomne Helbredelse; dog paastod han, at Forløsningen, som nærmede sig stærkt, ville giøre en god Forandring.

Indtil denne Time var forhaanden leed den stakkels Banvittige gruelige Piinsler. Hver Dag

førte Indbildningskraften hende paa Skafottet. Dette var hendes eneste Tanke, som aldrig forlod hende. Ofte stod hun for sine Dommere, tilstod med rørende Ord sin hele Forbrydelse, og anklagede sig til Slutning selv, for at have myrdet sin Fader. Hun lod Stokken bryde over sit Hoved, blev dømt til at halsbugges og hørte sin Dom med Standhaftighed.

Det var meget rørende for Opvartersterne, naar hun, i sin Vanvittighed, lod sig føre til Retterstedet. Hun blev da fornøiet og munter; forenede sig med Gud; talde alvorligere med de Tilskædevarende, og advarede enhver Pige med Eftertryk at vogte sig for Forsørelse og for at tabe sin Ufskyldighed.

En lange vedholdende Afsmagt gjorde da altid Ende paa disse Scener, som mere og mere svækkede hende.

Der var ingen som troede, hun kunde faae en lykkelig Forløsning, man spaaede, den skulde ende hendes Lidelser.

Endelig indfandt Smerterne sig; de vare ubekiendte, endnu aldrig følte Fornemmelser for hende. Hun indbildte sig at staae paa Retterstedet, og at blive knæben med gloende Tænger. Hun anraabte ofte sine Bødler om Barmhiertighed og kaldte dem umenneskelige Barbarer.

Efter at have havt ondt i fire og tyve Timer fødte hun, til alle Nærværendes Forundring, en sund og velstabt Pige.

Den

Den Forandring, som den forstandige Læge forud havde spaaet, udeblev ikke længe.

Der blev en almindelig Glæde, da hun forlangte, man skulle give hende sit Barn; og da hun, med alle Beviis paa den tierligste Moderømhed, trykkede det til sit Hierte. Hun var yderst lig svag, men havde sin fuldkomne Forstand. Hun besvarte ethvert Spørgsmaal rigtig, og syntes ikke meer at erindre sin Faders Død. Hun bekymrede sig blot om sit Barn, og smilede frydefuld, naar hun fik Die paa det.

Saaledes tilbragte hun tvende lykkelige Dage. Barnets Daab var en Heitidsdag for hele Menigheden; alle Huusfædre og Huusmødre stode Fadder, og igientog Forsikringen, at sørge for Moderen og Barnet.

Man havde i Daaben givet Pigen det Navn Wilhelmine. Da man fortalte Moderen dette, spurgte hun strax om Brev fra sin Wilhelm; da man ikke kunde bringe hende noget Brev, græd hun hele Aftenen, og kaldte sit Barn et faderløs Barn.

Den paafølgende Nat sov hun roelig, men den anden Morgen snakkede hun igien over sig, stundom skintede hendes Forstand frem, lig den dalende Soel, men snart faldt den, og, lig denne, tilbage i Mørket, og stod ikke meer op.

Hendes Banvittighed havde taget en lykkelig Vending, hun indbildte sig at være, tilligemed sit Barn, i Himmelen, og troede at nyde alle dens

Glæder. Hun talde dagligen med Gud og hans Engle, hendes Indbildningskraft forvandlede en Drift frist Vand til Nectar, og et stykke Brød til Himmelmannæ.

Menigheden, som haabede, der endnu var Redning, lod atter Løgen komme, men han erklærede, at hendes Banvittighed ikke kunde kureres.

Den ulykkelige Lotte, som ved sin Banvittighed med Selvtilfredshed og Siæleroe blev snart frist, hendes Kinder bleve igjen røde, hun var mere indtagende, og smukkere end i hendes Ustyrblighed's Dage. Hun elskede sit Barn med en fælden Omhed, og pleiede det omhyggeligen.

I hendes Indbildning blev det ofte vugget af Englene, men hun veeg dog aldrig fra Buggen, og gav bestandigen Algt paa Barnets mindste Bevægelser.

De unaturlige Æstre besøgte hende ikke mere; de delede hele Arvegodset imellem sig, og den redelige Menighed gjorde ingen Indsigelser, da den troede, at naar den indgav Klage, vilde det lade som den fortred sit Løfte. Men den samvittighedsfulde Superintendent, kunde ikke taale denne Uret, han traadte imellem, lod Retten domme og Lotte fik sin Arvepæ.

Den blev overleveret Menighedens Forstandere til Forvaltning, da de eensstemmigen erklærede, at de ikke vilde forlade deres engang antagne Pleiebarn.

Hele

Hele Arveparten bestod i elleve hundrede Daler, de udsatte dem paa fittre Renter, lagde disse igien til Kapitalen, og underholdte Lotte af deres eget, for at hendes uskyldige Barn i sin Tid kunne arve saa meget, at det dermed got kunne ernære sig.

Lotte levede næsten bestandig i Overflodighed. Alt hvad Huusmodrene ellers pleiede at glemme som en Lættverbisten for deres forestaaende Barselseng, det har de nu med et got Hjerte paa Skolen, og græd bitterligen, naar deres vanvittige Pleiebarn ansaae dem for Engle og talde med dem om Himlens salige Glæder.

Den nye Præst var en sand Menneſſeven; han tog megen Deel i Lottes Skiebne, han formanede ofte Menigheden, at fremture i dens goddådige Handling og opvakte derved dens Iver paa nye.

Lotte paastod, at Englene klædte sig i hvidt, og vilde ikke gaae i nogen anden Kiole, heller ikke see sit Barn i nogen anden. Det blev derfor vedtaget i Byen, som en ubrødelig Lov, at enhver Pige om Aftenen, naar Dagsarbejdet var endt, endnu maatte spinde en halv Time længer for Lotte, for at hun aldrig skulde lide Mangel paa Linned. Ofte skinnede endnu ved Midnatstiden de flittige Pigers Lampe, og naar Vandringsmanden spurgte om Aarsagen, fik han til Svar, at Pigerne spandt paa Kiole til en Engel.

Fire Aar vare nu forløbne under Krigens Trængsel; Landsbyen havde bestandig undgaaet Odelæggelsen, medens Fienderne frygteligen havde raset rundt omkring.

Enhver troede, at Englens Forbønner, (saaledes kaldte man bestandig Lotte) havde frembragt denne lykkelige Virkning, man agtede og elskede hende derfor mere og mere.

Lotte levede imidlertid med sit Barn fornøiet i sin salige Tilstand. Wilhelm havde skrevet nogle Gange og underrettet hende om sin Sundhed og vedvarende Kierlighed.

Man haabede at det første Brev skulle have havt en stor og lykkelig Virkning, men man besdrog sig; den ulykkelige Randvittige indbildte sig, at Wilhelm ved sit Brev ville lokke hende ud fra Himmelen, og paastod at hun, tied af det jordiske Liv, aldrig vilde forlade Himmelen. Andet Svar gav hun aldrig; hun gav det endog skriftlig, da Præsten forlangte det. Denne besvarede nu ethvert af Wilhelms Breve, afmalede ham altid hans Piges ulykkelige Tilstand; men hvad enten det nu traf sig saaledes af en Hændelse, eller det var ingen Hændelse, saa fik Wilhelm aldrig dette Svar, han bad derom hver gang han skrev, og bad til Slutning dem, som maatte brække hans Breve, at de blot ville underrette ham om Lotte var død eller levende.

Sand-

Sandsynligten var Krigen Skyld i at Brevene ei kom tilstæde: Wilhelms Regiment, som altid holdt sig meget tappert, var bestandig i Spidsen, og naar Svaret endog indtraf paa bestemt Sted, saa var Wilhelm ofte hele Mile borte detsfra.

Endelig fik Tydskland Fred; Wilhelm skrev, at han havde faaet sin Ulfked som Bagtmester, at han havde erhvervet sig en liden Kapital, og at han nu kom, for enten at ægte sin Lotte, eller døe paa hendes Grav.

Præsten var just ude at spadserere i sin Have med Lotte og den lille Wilhelmine, da en ung smuk Mand aabnede Havedøren i Hast og med aabne Arme ilede mod Lotte.

Det var Wilhelm; Lotte kiendte ham strax, fik frygtelig om Hielp, tog sit Barn paa Armen og flygtede hastig bort.

Wilhelm stod som Stok og Steen; saadan en Modtagelse havde hans varme Kierlighed aldrig forestillet sig; hendes Gravhøi ville ikke have forfærdet ham saa meget, ikke saaledes have bragt ham ud af sin Forsatning. Det sidste havde han længe formodet, men det Første havde han ikke kunnet eller villet tænke sig.

Den Tanke, at Lotte var gift og at denne formodentlig var hendes Mand, betog nu hans Siel og nagede den haardt. Præsten, som indlod sig i Samtale med ham, behøvede baade Mod og

Styrke,

Styrke, for at overbevise ham om det Modsatte, og lidt efter lidt, at forberede ham til at høre Lottes ulykkelige Stiebne.

Wilhelm jamrede sig meget, da man fortalte ham hendes Lidelser: han forlangte, Præsten skulle bringe ham til Skolen. Han haabede i det mindste, at kunne tale med hende, og vilde blot see og velsigne sit Barn.

Da Præsten omsider søiede ham heri, og gik med ham til Skolen, saae de Lotte staa i det øverste Vindue, seende sig angstelig omkring. Præsten overtalte Wilhelm til at staa stille. Hendes søgende Blik fandt ham snart; hun stirrede paa den haabende Wilhelm. Endelig smilede hun venliggen, og vinkede ad ham, men da han løb hurtig til Døren, streg hun paa nye om Hielp.

Hun havde lukket Døren i Laas. Wilhelm kunde ikke aabne den. Hendes vedholdende ynkelige Skrig bevagede ham til at holde inde med at søge at faae Døren op, da Præsten forestillede ham, det kunde bringe hende til Raserie, dersom han brugte videre Magt. Hendes Skrig om Hielp havde samlet mange af Byens Indvaanere; de fandt den ulykkelige Wilhelm og hilste ham med Taarer i Øinene. Dersom De havde kommet før, sagde en gammel Kone, saa havde jeg endnu eensgang danset, og det paa Deres Bryllup, men nu kan vi blot græde med hverandre.

Da

Da Lotte endnu skreg ynkeligen, saa søgte alle Tilstedeværende at berøelige hende, men hun taug ikke stille, førend Wilhelm gik bort. Han brast i en stærk Graad og vriede sine Hænder; Lotte saae medlidende ned fra Vinduet, og spurgte, hvorfor græder han da?

Præsten. Fordi De ikke vil see ham, ikke tale med ham.

Lotte (angstelig). Hvorledes kan jeg gjøre det? naar han kommer mig for nær, saa fører han mig igien fra Himmelen ned paa Jorden, og saa maa jeg atter lide paa nye. O! derhen vil jeg ikke mere! Nei! Nei! jeg gaaer ikke derhen.

Wilhelm (grædende). Uforglemmelige, mig evig Dyrebare! Jeg vil ikke berøve dig din Himmel, hvor skrækkelig den end maa være. Jeg vil blot see dig! blot velsigne mit Barn.

Lotte (løfter Wilhelmine op for Vinduet). Seer du det nu? Er det ikke en smuk Engel? O den har kostet mig græffelige Smerter! men nu er den ogsaa min eneste Glæde.

Wilhelm (ude af sig selv). Forbarm dig over mig! tillad mig, at nærme mig; at kysse mit Barn!

Lotte (angstelig). Nei! Nei! hold ham! lad ham ikke komme løs! (til Barnet). Seer du, denne var paa Jorden din Fader.

Barnet (slappende glad i Hænderne). Min Fader! min Fader! Ak hvor glæder jeg mig, at jeg nu ogsaa har en Fader! (raabende ned). Kiære Fa-

Fader! kom op til os, at jeg kan omfavne dig!

Wilhelm (med inderlig Følelse). Engel! Kiære Barn, ved din Moder, hun tillader det; maaskee bevæges hendes Hierte ved din bekiendte Stemme.

Barnet (oplevede dets Hænder). Jeg beder, beder gode Moder! maa min gode Fader komme.

Lotte. Nei! Nei! Du forstaaer dig ikke derpaa; han vil føre dig bort fra Himmelen.

Hun tog nu Barnet hastig bort, og tillukte Vinduet; dog saae de dem strax igien staae bag ved det og see medlidende til Wilhelm.

Hans Tilstand var meget beklagelig; han fandt sin Elskede igjen, saae hende staae for sig i fuldkommen Skionhed; han følte den varmeste, inderligste Attraae efter hende, og turde ikke nærme sig til hende, kunde ikke engang kysse sit Barn.

Med megen Møie, og blot med den Forsikring, at det maaskee skulle lykkes ham bedre Dagen efter, fulgte han sine Ledsagere til Præstegaarden. Lotte aabnede strax sit Vindue, og saae efter ham med ufravendte Bine. Hun stod næste Dag tidligere op end sædvanlig; hun pyntede sig og sit Barn med en i øinesaldende Glid, og gik med det til Vinduet. Da den ulykkelige Wilhelm strax efter kom løbende fra Præstegaarden, blev hun meget glad, men da han

han vilde nærme sig til hende, begyndte hendes Jammerkrig paa nye.

Alle de Forsøg, som Wilhelm og hans Venner siden anvendte, for at overbevise Lette om de falske Forestillinger, hun gjorde sig, vare forgieves. Ideen, at han ville føre hende bort fra Himmelen, havde rodfæstet sig alt for dybt i hendes Siæl; ethvert Forsøg antog hun, som en Følge heraf, og blev derfor mere og mere bestyrket heri.

Hun græd, naar Wilhelm ikke lod sig see paa den sædvanlige Tid; ofte stod hun i Vinduet og talde tierlig og længe med ham, erindrede ham om forhen passerede Ting; fortalte ham, hvorledes hun havde følt sig lykkelig i hans Arme; men at hun endnu var meget mere lykkelig i Himmelen; hun formanede ham, til at følge efter, og lovede at modtage ham med aabne Arme.

Denne Forsikkring bevægede Præsten til at tænke paa en List. Han overtalede Wilhelm til, ikke i nogle Dage, at lade sig see for Lottes Vinduer, og bragte hende den Esterretning, at Wilhelm var farlig syg og maatte vist døe.

Hun hørte roeligen paa denne sørgelige Tidende, og tilkiendegav til Slutning den største Glæde herover.

Din

Din Fader, sagde hun til Wilhelmine, vil snart komme til os, og boe hos os, vi maa belave os paa at imodtage ham.

Nu fik hun meget travlt, pyntede sig og sit Barn paa det smukkeste, ryddede op i Bærelset, og lod, imod hendes Sædvane, Døren til samme staae aaben.

Denne Forberedelse gav Haab om et lykkeligt Udfald. Den herved henrykte og utaalmodige Wilhelm døde endnu samme Aften, og Præsten gav hende Efterretning herom.

Saa kan jeg altsaa vente ham hvert Dieblif, sagde hun henrykt og gik hen til Vinduet.

Wilhelm fik hendes Tanker at vide og gik, efter Aftale, ud fra Præstegaarden i en hvid Kiole, og nærmede sig til Skolen. Lotte blev meget glad ved at see ham, men da han kom nærmere blev hun uroelig; og skreg jammerligen, da han vilde overskride den sædvanlige Plads.

Det er et skammeligt Bedragerie, skreg hun, han lever endnu; han er ikke død; han har endnu sit Legeme som forhen.

Præsten gjorde sig forgieves Umage, at faae hende bragt paa andre Tanker, han beviste, at ogsaa hun endnu havde et Legeme, og dog boede i Himmelen; men hun paastrød det Modsatte, og søgte at bevise, at hans spage jordiske Dine ikke kunde gjøre Forstiel herpaa.

Han
tur:

turde ikke forhindre hende fra at tilspærre Døren, som hun ikke mere aabnede den Aften.

Disse mange forgieves Forsøg betog den elskværdige Yngling alt Haab; han overgav sig ganske til sin Græmmelse, som efter nogle Ugers Forløb formindskede hans Etionhed. Han overleverede sin lille Kapital til Præsten, og bad ham, at han for samme ville underholde ham i et eller to Aar, som den længste Tid han endnu kunde leve. — Den menneskekierlige Præst lagde den i sin Pult, lovede ham Kost og Logi, og forsikrede ham desuden, at denne Summa, naar Gud, tidlig eller sildig, endte hans Lidelser, skulde tilfalde hans Barn.

Endnu eengang næved at see dette Barn, endnu eengang at kysse det, var Wilhelms eneste Ønske; men ogsaa dette nægtede den haarde Stiebne ham; thi Moderen bevogtede det med den største Omhyggelighed og Mistroe, og lod det aldrig komme i fremmede Hænder.

Hun underviste siden den lille Wilhelmine i at sye, skrifte, læse og skrive; ogsaa underviste hun hende i Religionen, og det saaledes, at den strengeste Theolog ikke kunde have noget at indvende derimod; og dog var og blev hun vanvittig.

Wilhelm lod sig nu igien regelmæssig see hver Morgen ved sin Lottes Vinduer; hun ventede hver gang paa ham, og talde kjerligen med ham. Naar da hendes Himmel igien lukte sig, som gemeenlig
 naa gen

gen skete efter et Kvarters Forløb, saa ilede han ud under aaben Himmel, kom stelden hjem at spise til Middag, men stod hver Aften ved Bredden af den Bæk, som løb igiennem Byen.

Lotte spadserede da altid paa den anden Side, og talde uden Frygt med ham, da hun indbildte sig, Bækken var Grændsestillet mellem Himmelen og Jorden.

Engang vovede Wilhelm at springe over, da han, henreven af sine inderlige Følelser, ikke mere kunde byde over sine Passioner. Lotte sank afmægtig til Jorden og opvaagnede i et frygtelig Raserie, som dog fik Ende tredie Dag efter, da hun ogsaa forglemte Wilhelms Driftighed; hun saae og talde med ham, som forhen.

Wilhelm hensejldt inden Aaret var omme i en dyb mørk Melankolie, som grændsede nær til Banvittighed; han talte ofte hele Dage ikke et Ord, gik helst paa Kirkegaarden blant Gravene, lagde sig ofte paa Ligstenene, men forsømte aldrig den Tid, naar han kunde see sin Lotte.

Begge talde nu lidet, saae kun stille paa hverandre, og gik saa hjem igjen. Det følgende Aar om Høsten, var Wilhelm syg i nogle Dage og laae maalløs paa sit Sygeleie. Da han begyndte at blive frisk, og Præsten den følgende Søndag tog ham med i Kirken, vilde han ikke gaae over Broen, som førte over Bækken. Han paa-
stod dristig, at Gud havde fordømt ham, fordi
han

han havde forført Lotte, og nu turde han ikke gaac over Bækken, som var Grændsen imellem Himmelen og Helvede.

Alle Bevissgrunde vare frugtesløse, og Præsten indsaae tydeligen, at Wilhelms Forstand nu ogsaa stod paa svage Fodder.

Det var ellers blot i denne eneste Punkt, at han var vanvittig, i alle andre Tilfælde handlede han med Klogskab og fornuftig, dog talde han, som forhen, meget lidet, vilde aldrig blive hjemme, og gik altid ud under aaben Himmel; men aldrig gik han over Bækken, som adskilte ham fra Lotte, han bledt der dagligen efter hende, og hun kom altid ned til ham.

Naar den stakkels Wilhelm siden efter paa sine Vandringer fandt en Tornebust, saa tog han den altid op, og bar den hele Dage paa sin Ryg. Saalange jeg, sagde han til dem, som spurgte om Aarsagen, bærer denne Torn paa min Ryg, saa kan ingen træde sig den i Foden; og Saar! sagde han, Saar! gjør ondt, meget ondt.

Da Foraaret kom, savnede man Wilhelm og Lotte paa een Dag. Alle søgte rundt omkring, og kunde ikke finde dem. Nogle Forbigaaende havde seet begge endnu kort forhen staaende ved Bækken, begge saa længselsfuld til hverandre, og vinkede uophørligen til hverandre. Først den tredje Dag, da Bækken traadde tilbage til dens Bredder, fandt man de Ulykkelige paa en over-
svøm-

svømmet Eng; de laae, den ene slynget i den anden, og syntes endog i Døden at føle Gienforeningens Glæder, thi de smilede begge, og giendrev den Sætning: at Døden smager bitter.

Alt anvendt Umage var forgieves; intet Medicament kunde bringe dem til Live. Man begrov dem paa en Dag og lagde dem i en Grav. Hele Byen fulgte Ligene. Alle Ungkarle og Piger bare, deres Erindring til Ære, Sørgetlæder. Præsten prydede deres Hvilested med en hvid simpel Sten, hvorpaa staaer: Himlen og Helvede adskildte, men Døden forenede dem. Naar man nu vil læse denne Skrift, maa man trænge sig igiennem en tyk Rosenhække, som Byens Piger har plantet.

Præsten antog Wilhelmine som sit Barn. Hun er siden bleven gift, og hendes Mand lever meget lykkelig med hende; dog maa han vogte sig, ikke at træffe hende med den mindste Ubetydelighed; thi hendes al for fine Organisation lader hende ellers lide alt for meget.

Vanvittige Personers
Biographier.

Andet Hefte.

THE ... OF ...
... OF ...
... OF ...

... OF ...
... OF ...
... OF ...

... OF ...
... OF ...
... OF ...

... OF ...
... OF ...
... OF ...

... OF ...
... OF ...
... OF ...

... OF ...
... OF ...
... OF ...

... OF ...
... OF ...
... OF ...

... OF ...
... OF ...
... OF ...

... OF ...
... OF ...
... OF ...

... OF ...
... OF ...
... OF ...

... OF ...
... OF ...
... OF ...

... OF ...
... OF ...
... OF ...

... OF ...
... OF ...
... OF ...

... OF ...
... OF ...
... OF ...

... OF ...
... OF ...
... OF ...

Greben af L—

Sielden, siger det almindelige Ordsprog, ere de store og fornemme Folks Egettskaber lykkelige; thi sielden er det den sande Kierlighed og Tilboielighed, men som oftest Egennytte og Bi-Hensigter, der lade dem vælge den Medhjælperste, med hvilken de, Haand i Haand, skal vandre igiennem Livet, og med hvilken de skal dele Sorrig og Glæde, Lykke og Ulykke.

Greben af L— var, blant dem, der vælge blot af Tilboielighed og Kierlighed, den meest lykkelige.

Da hans døende, meget rige Fader vee-modigen bad den bedrøvede Søn, førend hans (Faderens) Død, at opfylde det eneste Ønske: at see ham gift; da førte den Adlydende en meget fattig, men smuk og dydig Pige hen til Døds sengen. Den Gamle havde ikke mange

Timer tilbage; de vare ham for vigtige til at han skulde anvende dem med at undersøge Brudens Stamme-Træ. Han gav de Forlovede sin Betsignelse, og nød i sit Livs sidste Time den Glæde, at see sin eneste Søn gift.

Den hele store Hovedstads talrige Adelsforbundrede sig over dette sieldne og hastige Giftemaal. Mange Mødre havde hidtil havt Grund, til at haabe, at denne paa Aler og Penge saa rige Greve skulde vælge en af deres Døttre til Kone; mange Fædre troede fuldt og fast, at han skulde erkiende deres talrige Alers Glands, og igien gjøre de Døttre rige og lykkelige, som ved Fædrenes Dødselhed vare blebne forarmede.

Alle disse Udfigter vare nu tilintetgjorte og forbundne; en ubekiendt, fattig Pige, som aldrig var seet paa nogen Assemblée, var blevet Grevinde og kunde fordunkle alle ved Glands og Pragt.

Man agtede den Gang endnu meget paa Etiketten og Aler; den livlystne Misundelse virkede endnu stærkere, end denne Agtelse. Alle Damer besluttede derfor, at ingen af dem, efter da værende Skik og Brug, ville indføre den unge Grevinde i noget Selskab, førend at hendes Ægtefælle i Mændenes Cirkel tydeligen og klart havde godtgiort, at hun nedstammede fra ægte

Ægte Adels, og at hun havde Rettighed til at komme paa Apartement.

De kiendte, af Erfarenhed, Grebens Tænkemaade; de vidste, at han allerede ofte havde gjort sig lystig over Adels Stolthed, og af denne Aarsag haabede de, at han, om han end kunde, dog ikke vilde præstere Præben, og i saa Fald vilde de da herligen hævne sig paa ham.

Grev L — var ikke ældre, end otte og tyve Aar, da han giftede sig. Hans store Rigdomme berettigede ham til, at leve fri og uafhængig paa sine smukke Landgodser; men hans virksomme Siæl foragtede Lediggang og den uudsaaelige Uvirkosomhed. Allerede i sit attende Aar traadde han i Monarkens Tjeneste, steg, ikke ved Forbønner, men ved Fortienester, stedse høiere og høiere, og blev tvende Maaneder efter sin Faders Død udnævnt til Præsident.

Hidtil havde han levet i en huslig Rolighed med sin ham saa høit elskende Kone; han havde, i Anledning af Sorgen, ikke ladet sig see med hende paa noget offentligt Sted, og formodentligen vilde det aldrig været skeet, hvis hans nye Embede ikke havde paalagt ham nye Pligter.

Som Præsident modtog han af Monarken de saa kaldte Taffelpenge; han maatte derfor paa visse Dage holde et offentligt Taffel, og — rimeligviis i Monarkens Navn — beværte den høiere Adels.

Juden

Inden Maanedens Forløb var en af disse Dage forhaanden; han sendte de sædvanlige Indbydelses-Billetter omkring, og forbaavsedes, da han igien modtog ligesaa mange Undskyldninger. Han troede, at giette Aarsagen, og gif den næste Morgen til Monarken. Min Fyrste! sagde han, med en aaben Tone, jeg beder, at Tasselpengene ikke mere maae udbetales til mig; jeg kan ikke benytte mig af dem, man har tilbagesendt mig alle mine Indbydelses-Billetter med tomme Undskyldninger.

Fyrsten. Tilbagesendt? Af hvilken Aarsag?

Greven. Med Sikkerhed kan jeg ikke angive den; men efter al Sandsynlighed er det, fordi jeg ægtede en fattig Pige, at jeg blot beundrede hendes Dyd, hendes fortræffelige Tænkemaade, og af Beundring over disse fieldne Fortrin, forglemte at spørge, om hun ogsaa havde arvet et malet, med sexten Navne mærket Træ, af sin Fader?

Fyrsten (smilende). Saa er det altsaa virkelig dog sandt, hvad man hidtil saa sagte har mumlet om: at Grev L—, en af mit Lands første Kavalerer, har ægtet en Borgerlig?

Greven (med en varm Bølelse). Hendes Siels Adel overgaaer langt hendes legemlige Skønhed! Jeg indseer altsaa ikke, hvilken Forfiel der kan finde Sted mellem hende og andre Damer, da hun

hun er Greb I—s, den forstelige Præsidents, Kone.

Fyrsten. De taler med Varme.

Greven. Og jeg troer, ogsaa med Sandhed!

Fyrsten. Hvem var deres Kones Fader?

Greven. Han kaldte sig — Rod som Kapitain i Kongen af — Tieneste, og døde paa Balpladsen.

Fyrsten. En kort, men hæderlig Biographie.

Greven. I Sandhed mere roesværdig, end mangen Domherres Levnetshistorie, end mangen tydf Kidders, med to og tredive dokumenterte stiftsmæssige Aner.

Fyrsten (smitende). Kiære Greve! De er mig en besynderlig Mand; men jeg vil gierne have flige Folk til Præsidenter, da de blot see paa Fortieneste, og ikke paa Fødsel og Tilfælde.

Greven. Dette Svar vilde have gjort Deres Durchlaughtighed til Fyrste, hvis De ikke allerede var det.

Fyrsten. Jeg takker, Kiære Greve, og antager det ikke for Smiger, men som en reen Høielse af Deres Sandhedskjærlighed. Men hvad skal vi nu gjøre? Taffelet maa dog finde Sted, som sædvanligen.

Greven (smaaende). Uden Gæster?

Fyrsten. O de skal ikke udeblive! Dog hør — Jeg vil indrette Tingen paa en anden Maa-

Maade! Jeg vil selv holde Taffelet. Der er dog vel ikke nogen, der vil tilbagesende mine Indbydelses-Billetter med Undskyldning?

Greven. Nei, sikkerligen ikke!

Fyrsten. Altsaa heller ikke De selv; thi De skal, tilligemed Deres mig endnu ubekjendte Kone, være mine Gæster.

Greven. Naar jeg kun ikke atter høiligen forsynder mig mod Etiketten. Min Kone har hidtil, tilligemed mig, sørget over Tabet af en elsket Fader, der kort førend sit sidste Dieblisk lagde hendes Haand i min og kraftedigen velsignede vor Forbindelse. Hun er endnu ikke præsenteret for vores durchlaughtigste Fyrstinde; hun tør altsaa desuden ikke lade sig see ved Hove, naar ikke endnu — — —

Fyrsten. O jeg veed, hvad De vil sige! Alt dette undskylder hende ikke; jeg vil tale med min Fyrstinde, og De, med Deres Kone, komme paa den bestemte Dag Klokkeren tolv til Fyrstindens Kabinet. Ingen Udflugt finder Sted; De skal komme.

Greven. Naar Deres Durchlaughtighed udtrykkeligen befaler det.

Fyrsten. Ja! jeg befaler det; lev imidlertid vel!

Greven gik, og forkyndte sin Kone Fyrstens Befaling. Den var hende ikke kierskommen; thi hun elskede Ensomhed og Rolighed,

hed, og frygtede for de hovfærdige Damer's Haan og Foragt; dog søiede hun sig efter sin Mand's Villie, og Fyrstens Befaling.

Imedens dette gik for sig, var Raisonnement om Præsidentens ledige Taffel det, som i alle Selskaber, og paa alle Assembler hørte til Dagens Orden. Enhver, der vilde være vittig, og det vil jo bestandigen alle unge Kavallerier være, udtømte sig paa lystige Indfald. Alle loe, naar de talde; endog de ældste Damer billigede af ganske Herte den Hævn, man øvede paa Præsidenten, da dette onde Exempel ellers let kunde have slemme Følger, og mangen uerfaren Junker finde det borgerlige indtagende Ansigt smukkere, end det med Aner og Pletter besatte stiftsmæssige Frøken-Ansigt, hvorved de skrækkelige Misalliancer vilde formeres.

Hævnens Triumph blev end større, da det næste Dag blev bekiendtgjort for enhver, at Fyrsten af vigtige Grunde var blevet bevæget til, selv at holde det Taffel, som ellers var holdt hos Præsidenten i Fyrstens Navn, og af denne Aarsag allerede havde ladet indbyde.

Seer I nu Følgerne af denne skrækkelige Misalliance! sagde de Gamle, og suae med formanende Diefast til deres Sønner, som nu og da snege sig hen til et borgerligt Huus, og søgte at forstyrre sammes huuslige Rolighed og Lyksalighed.

hed. Stoltere og friere saae de anerige Trofener sig omkring og takkede i Stilhed Gud, som havde sat dem i Verden i saadan en Stand, der kunde holde Appartementer, Heidukker, og ved offentlige Optog kjøre med sex Heste.

Sis Aigt! raabte de gamle Raader, (som under den unge Præsidents Forsæde, nu maatte komme flittigere, end forhen, i Raadet, og arbeide med mere Virksomhed) han mister en af Dagenes sit Præsidentskab! Intet er vissere end det, svarede Damerne, da han ikke kan opfylde sin forste Pligt: ikke holde et Taffel, hvortil vi ikke, uden at frænke vor Vre, kan komme. Den stakels Greve, som har ladet sig forføre af de ulysesalige borgerlige Yndigheder, vil til Slutning fortryde det, naar han, foragtet og forladt af alle, maae tage paa Landet, og der, i en ufordragelig Nedsommelighed, og i raa Bønders Selskab, skal tilbringe sine unge Dage. Hænen er gruelig, men han har fortient den; hans dristige Skridt fornærmede Naturens Love, som udtrykkeligen byde, at Lige skal parre sig med Lige; Følgerne kan ikke udeblive.

Saaledes snakkede den stolte Dumhed; jeg vil nu ile til de vigtigere og bedre Begivenheder. Greven, tilligemed sin Kone, indfandt sig til den bestemte Tid i Fyrstindens Kabinet. — Hun var naadig og god, hun elskede sin Fyrste med Passion og Varme, han havde udtrykkeligen forlangt Sam-

Sammenkomsten, og Fyrstinden ilede den unge Grevinde imøde med aabne Arme. Hun maatte tage Plads ved hendes Toilette; den beskedne Maade, paa hvilken hun tog imod denne uventede Lykke, og søgte at fortiene den; den Præcision, med hvilken hun talde, den Varme, med hvilken hun under Samtalen forsvarede enhver Sandhed; de mange Kundskaber, hun røbede, erhvervede hende snart Fyrstindens virkelige Agtelse og Venskab. De gode Siæle finde snart hinanden, og endnu hastigere lære de at sætte Pris paa hinanden. Fyrstindens Taksigelse var derfor oprigtig, da Fyrsten omsider traadde ind i Kabinettet, og smilende spurgte, hvorledes det nye Selskab behagede hende? Hun er bleven min Veninde, svarede Fyrstinden, og jeg haaber, endnu at nyde mangen glad Time i hendes Selskab. Deres Valg, gjør altsaa Deres Hierte og Forstand lige stor Værd, sagde Fyrsten, med et fornøiet Diekast, til Grevinden, bød Grevinden Armen, og gik foran, for at føre hende til Spisesalen.

Ved Grevens Arm fulgte Fyrstinden. — Hovedstadens hele høie Adelskab var forsamlet i Spisesalen; Dørene aabnede sig, og mangt et Ansigt blegnede, og fortrak sig i store Folder, da det saae den forhadte Borgerske ved Fyrstens Arm.

Mange kiendte hende ikke endnu; men først end de fik Tid at spørge: hvo den fremmede Dame var? tog Fyrstinden Grevinden i Haanden og førte

førte hende omkring til alle Hoffets Damer, med den Anmærkning, at dette var Præsidenten, Greven af L—s værdige Kone, og at hun (Fyrstinden) agtede sig lykkelig, ved at have gjort hendes Bekendtskab. —

Det var ret ynkeligt, at see, hvorledes de forbausede Damer anstrængede sig, for ikke at miste Sind og Sands; de kunde ikke være venlige, og dog maatte de synes at være det.

Fyrsten var Tilskuer hertil, og smaaloe. Man tog Plads ved Taffelet; Grevinden sad ved Fyrstens, Greven ved Fyrstindens Side. Alle taage, ikkun disse talde, og Grevinden, som nu begyndte, at føle sit indvortes Vard, udmærkede sig snart paa en meget fordeelagtig Maade.

Enhver, der var ved Taffelet, søgte at finde sig i sin Skiebne; enhvers Stoltthed fik et stort og smertende Saar, men man skyndte sig og, ligesaa snart, som man følte det, at forbinde og skjule det.

Efterat Taffelet var ophævet, tilkiendegav mange af de tilstødeværende Cavalierer, Grevinden deres Erbødighed med en stammende Tunge, og mangen Dame stjal sig hen til hende, for hemmeligen at kunne tilhviſte hende, at man vilde holde sig for lykkelig, naar man snart turde glæde sig til Grevindens Besøg.

Medens man endnu sad ved Taffelet, spurgte Fyrsten pludseligen: Apropos, kiære Præsident

dent! det rinder mig just i Tanterne, at jeg i Dag har berøvet Dem den Fornøielse, at behøvrte den første Deel af mit behagelige Selskab i mit Kavn; jeg kan og jeg vil ikke fritage Dem for denne Pligt. Bestem altsaa nu, da vi ere samlede, Dagen, paa hvilken De vil opfylde den.

Grevnen. Jeg overlader Bestemmelsen til Deres Durchlaughtighed.

Fyrsten. Saa lad det blive den næste Mandag; thi paa denne Dag hoitideligholder min Kone just sin Fødselsdag; jeg haaber, at De ogsaa indbyder mig og hende. Med den bedste Villie skal vi indfinde os, og vist tilbringe denne kiære Dag meget behageligen i Deres Selskab. Jeg overlader til Dem, at vælge det øvrige Selskab, thi jeg er forsikkert om, at De ikke vælge andre, end hendes og mine Venner!

Disse Tordenord virkede mægtigen; Enhver ønskede hierteligen, at tage Deel i Tasselet, for derved at ansees, som en Ven af Fyrsten; dette var Grunden til, at denne Foragt forvandlede sig saa hastigen til Verbødighed, at man nu af alle Kræfter søgte Grevens og hans Kones Venstab.

Begge vare ædelmodige nok til, ikke at have sig igien. De nøde i Stilhed den forcierte Triumph, og forekom enhver, der nærmede sig til dem, med Høflighed.

Enhver,

Enhver, som ønskede, at blive indbudet, blev det, og dette forbandt alle, i det mindste til en udbortes Høiagtelse og indvortes Taksigelse.

Fyrsten og Fyrstinden gjorde sig, paa den bestemte Dag, Umage for, atter, blandt alle Damer, at udmærke Grevinden, og dette gjorde, at man syntes, gandske at forglemme, hvad hun engang havde været? og blot tænkte paa: hvad hun nu var? Greven nød, som Præsident, Fyrstens hele Fortrolighed, hans Taffel blev stedse mere talrigt, og Grevinden lod sig nu, uden at præsenteres, see paa alle offentlige Steder, og i alle Assembler ved Høffet. Overalt blev hun agtet og æret, fordi Fyrstinden elskede hende, som Veninde. Vel sandt, at man endnu ofte i de hemmelige og fortroelige Cirkler kaldte Grevinden forfængelig, og udlod sig med mange Gloser over de ædle fyrstelige Personers Omgangsmaade! Vel sandt, der var endnu mange høiadelige Herrer og Damer, som skildrede denne Handlemaade, som et Indgreb i Landets dyrtbesvorne Constitution, i Adelens Rettigheder, og som et despotiskt Magtsprog; men alle kom de dog overeens deri, at man ikke kunde modstaae den henstyrte Strøm, og at man maatte oppebie en mere beleilig Tid, førend man kunde hæve denne saa høit frænkende Ydmygelse.

Denne lange Aar forløb, og den saa ofte ønskede, saa længselsfuld forøventede Leilighed til
 Hævn,

Hævn, var endnu ikke forhaanden. Fyrstens Fortrolighed til Greven, Fyrstindens til Greven, tiltog stedse. Man havde taalmodigen maattet see, hvorledes Fyrsten med egne Hænder holdt tvende af de uadelige Bastarter, med hvilke Grevinden glædede sin Mand, over Daaben, og at han adlede dem med sit Navn. Gierne havde man ønsket, at besmitte Grevindens gode Navn og Rygte, med den Mistanke, at Fyrsten maatte have sine Marsager til en saa udmærket Handling; men hverken hos ham eller hos Grevinden kunde man finde nogen Skingrund til denne Formodning; den sidstes overordentlige, ved alle Leiligheder sig visende Kierlighed til sin Mand, talede derimod. — Kort sagt: man gjorde sig allerede den Gang Umage for, at slaa den indbildte, lidte Uret af Tankerne, da den saa længselsfuld ventede Leilighed paa eengang aabnede sig; opvakte den slumrende Hævn, og forenede Stridsmandene til en almindelig Kamp.

En fremmed Kavalier lod sig paa denne Tid see ved Hoffet. Han, og hans virkelige meget smukke og indtagende Søster, ansøgte hos Fyrsten om den Raade, at faae en Proces om en betydelig Arvepart, som efter alle Rættens Former liteter var tabt, fornyet, for ved større og nye Beviislighed, at see Processen dreies til deres Fordeel.

Fyrsten

Fyrsten omgaffedes den fremmede Kavaller, men endnu meer hans smukke Søster, i ethvert Selskab med en besynderlig Agtelse, og gav til Slutning, uagtet Præsidenten var derimod, og forkastede de nye Beviiser, som ubetydelige, udstryffelig Tilladelse til, at Processen maatte begyndes for fra, og dens endelige Afgiørelse forbeholdes ham selv.

Allerede denne Fyrstens saa ganske usædvanlige Beslutning gav Anledning til Eftertanke; denne blev end større, da man tydeligen mærkede, at den Fremmede tilligemed sin Søster, levede paa en meget høi Fod, da det dog var almindeligen bekiendt, at begge vare saare fattige, og blot levede ved Haabet om den nye, uviste Processes Udfald. Man eftersporede Kilderne til denne saa uventede galante Levemaade, og da man troede, at have opdaget dem, ilede man begierligen, til den formodentlige Favoritinde, for deels at haffe kraftig Nytte af hendes Bekiendtskab, og deels ogsaa, for igiennem denne vigtige Kanal, at finde Leilighed til, efterstryffeligen at hævn sig paa Præsidenten og hans Kone.

Den fremmede Dame syntes, ganske at indlade sig i Complottet, fordi hun hidtil paa Guds brede Jord ikke havde været i Besiddelse af noget Betydeligt, eller af nogen anden Eiendom, end hendes anerige Adelsbrev; hun skattede derfor denne Rigdom over alleting, og ved enhver

hver Leilighed talede hun om sine ærefulde Forfædre.

Da den Fremmede længe nok havde udtømmet alle sine Beviser, at Adelen i hendes Fædreland ikke kunde taale sligt, og hun, med megen Vittighed, tilføiede, at man nu got kunde indsee Aarsagen, hvorfor Præsidenten havde fradømt en saa aldgammel anseelig Familie Arveparten, og tildømt den en Familje, der var langt fattigere paa Aner; da traadde hendes Broder ind i den talrige Forsamling, som havde staaet en Kreds omkring hende. Men siger mig dog, I Herrer og Damer, sagde han i en brøutende Tone, om ingen af Eder besad den ædle Stoltthed, at straffe og hævne denne store Fornærmelse?

Nogle. Skulle, kunde vi handle imod Fyrstens Villie?

Den Fremmede. Ikke imod den, men imod den borgerlige Pige, som saa voldsom indtrænger sig i Eders sluttede Selskaber, og forhindrer enhver ærefier Udlandning, at tage Deel deri. Havde jeg blot erfaret et Ord om denne affhyelige Misalliance, da havde jeg aldrig villet nyde Krumme Brød ved Præsidentens Bord, aldrig rørt noget Kört i hans Huus. — Hvor Magten ikke kan giælde, der maa List seire. Dersom jeg var et Medlem af Eders Selskab, saa skulde den Borgerlige

D

snare

snart vige bort fra det; og hiemme hos sig selv, skulde hun have følt, at man ikke maa springe over en høj Trappe, men at man trappevis skal bestige den. (Alle Tilstedeværende trak paa Skuldrene). Tøver kun, tøver kun! jeg skal lære Eder, hvorledes man bør handle i slige Tilfælde. I Morgen er der Spillepartier til Høje. Dersom det bliver mueligt, at jeg kan trænge mig hen til den borgerlige Frues Bord, saa skal I alle have Eders evige Glæde, hvorledes jeg, ved blotte Vittigheder og træffende Strikpiller, vil ydmyge den stolte Ring. Jeg vædder, hvad I vil, hun skal og maa føle det, og hvis de fine Strik ikke skulle kunne pirre den borgerlige Hud, saa igientager man dem stærkere, indtil hun føler det, og ydmyget, fryder tilbage i sit Sneglehuus! —

Alle loe, alle glædede sig til denne herlige Scene; ifkun nogle saa gæbe med godt Overlæg den Fremmede det velmeente Raad, at overveie og betænke, at slig en Spøg let kunne drage Fyrstens og Fyrstindens Unaade efter sig; men da den Fremmede, med et mærkeligt Diekast til sin Søster, forsikkrede, at Fyrsten ikke, for slig en Bagatel, vilde fradrage ham sin Gunst, og da Søsteren desuden var impertinent nok til, med et hemmelighedsfuldt Smil, at stadfæste Broderens Ord, saa vidste

se

ste man, hvad man vilde vide, og var overbevist om, at Hævnen vilde lykkes.

Alles Bine vogtede paa den Fremmede, da han Dagen efter dristigen trængede sig hen til Præsidentindens Spillebord, og hun af Hoflighed strax tillod ham, at tage Deel i Partiet. Imod Sædvane spillede man ganske sandsestløs ved de nærmeste Spilleborde, man talde ikke et Ord, fordi man gierne vilde høre, hvoreledes den Fremmede opfyldte sit Løfte.

Larok: Spillet var den Gang endnu ikke henviist til Ol: Hufene; man spillede det hyppigen ved Hove, og just nu spillede Præsidentinden dette Spil med sit Selskab. Efterat man i al Stilhed havde spillet nogle Partier, hændte det sig, at Præsidentinden angav et skiferet Cavallerie, paa samme Tid, da den Fremmede havde et virkeligt og naturligt paa Haanden.

Om Forladelse, sagde den smilende, da hun fremviste det; denne Gang maa Deres Broder, Monsieur Skis, unde mig Fortrinet, thi jeg har et naturligt Cavallerie.

Præsidentinden (i en uskyldig Tone). I hvor lang Tid har da Skisen været min Broder?

Den Fremmede (ordnende sine Kort; i en stedsløs Tone). I otte Aar, Madam!

Præsidentinden. Hvorledes det!

Den Fremmede (vedblivende i samme Tone).

Den Monsieur Skis er ret en dumdriftig Knegt,

han blander sig i alt, udgiver sig just nu for en Dame, og er dog intet andet, end en ganske gemeen Person, som kun i Nødsfald kan bruges hertil. Det glæder mig inderligen, at jeg kan ydmyge den hofærdige, og bevise ham, at en virkelig Dame gielder langt mere end en skiferet Dame (seende paa Præsidentinden). Madam! De har Udspillet! —

Hun spillede ud, uden at tale et Ord; hendes Kinder blussede, hendes nedslagne Vine hvilede paa Kortene. Dette forøgede de Tilskæderændes Seir; de havde tydeligen hørt Samtalen, og nu forplantede de den fra det ene Spillebord til det andet. Præsidentinden vedblev endnu i nogen Tid at spille; omsider gjorde hun under en Forebending, tidligere end sædvanligen, Ende paa Spillet. Da hun vilde indløse de brugte og tabte Jettons imod Penge, faldt der en Dukat ud af hendes zittrende Haand; hun bukkede sig efter den, og søgte den under Bordet. Den Fremmede, som af Prælerie havde trukket en heel Bunke Bankosedler frem, for at betale sit ubetydelige Tab, tog strax en Bankoseddel paa hundrede Rigsdaler, sammenviklede den, i Nærværelsen af mange bag ved ham staaende Kavallerer, i Stikkelse af en Fidibus, antændte den behændigen ved Børlyset, og lysede saaledes med den for Grevinden, som søgte efter sin Dukat.

Alle

Alle skreg, alle loe; man var endog saa uforkammet, til Slutning at fortælle Grevinden denne herlige Tanke, og at rose det Edle og Høie i samme.

Præsidentinden gik bort i al Stilhed, og ilede hjem. Da hendes Mand, hvis Partie holdt ham længere ved Spillebordet, ogsaa kom hjem, tørrede hun Taarene af sine Øine, og tog imod ham med hendes sædvanlige Høflighed. Du søger, sagde denne i en alvorlig Tone, forgieves, at skule dine Taarer; de flyde med Rette, og det er min Pligt, at standse dem, og hæbne denne Skiendsel. Grevinden gjorde sig al Umage for, at stille sin Mand tilfreds, og at overtale ham til, at han dog ikke, for hendes Skyld, skulde indlade sig i Riv og Strid, ikke fordre Dpreisning; men han forlangte haardnakket det sidste; ikkun fordulgte han hende Maaden, paa hvilken han vilde søge den.

Da det gryede af Dag, forlod han Sengen, hvor han ikke havde nydt Times Søvn, og gik hen til sit Kabinet, under Forevending, at han havde vigtige Forretninger. Han skrev et Brev, og sendte Kammertieneren bort med det. Først efter nogle Timers Forløb bragte denne Svaret.

Han læste det med mærkelig Fornøielse, forblev nogen Tid eene i Kabinettet, og vilde just
bes

beføge sine Børn, da en af Fyrstens Livs-Husar-
rer kom, for strax at kalde ham til Hove.

Fyrsten modtog ham med et alvorligt Nie-
kast. — De har, sagde han, udfordret den
fremmede Greb R—?

Greven. Ja, Deres Durchlaughtighed!
(Med Fasthed). Jeg kan ikke fragaae det.

Fyrsten. Har han lobet, at indfinde sig?

Greven. Ja, Deres Durchlaughtighed!

Fyrsten. Men jeg har forbudet ham det,
og forbyder ogsaa Dem det samme, ved min
høieste Uaade, og under haard Straf. Jeg
fortænker ikke den Fremmede, at han lovede at
komme, da man udfordrede ham, men Dem —
Dem fortænker jeg paa en dobbelt Maade. Kien-
der De ikke mit Lands Love? Jeg vilde ikke
vove, paa denne Maade at tilspørge sammes Chef
og Forsvarer, naar han ikke selv havde tilstaaet,
at han med saa fast et Forsæt ville fornærme dem.
Jkkun ved Deres ubetingede Lydighed kan jeg for-
glemme denne Handling; jeg maa ellers straffe og
hævne den.

Greven. Deres Durchlaughtighed har ret.
Jeg føler, jeg har krænket mit Embeds Værdig-
hed, og gjort mig uværdig til samme. Jeg be-
der derfor Deres Durchlaughtighed underdanigst,
at give mig min Afsked fra Embedet!

Fyrsten (opbragt). Er det Deres alvorlige
Begiering?

Gre.

Greven. Min Begiering har aldrig været mere alvorlig.

Fyrsten. Den være Dem tilstaaet!

Greven. Jeg takker meget, og ydmygss.

Fyrsten. Men troe dog aldrig, at denne stolte Fravigelse berettiger Dem til, at udføre Duellen. Jeg forbyder Dem det paa ny, og jeg forsikkrer Dem paa mit Ord og paa min Ere, at jeg skal træffe alvorlige Foranstaltninger; at jeg paa Livstid lader Dem arrestere i en Fæstning, dersom De blot gior mindste Mine til at overtræde mit Forbud.

Greven. O det er haardt! O det har jeg dog ikke fortient for min uafadelige Tjener i min Fyrstes Tjeneste!

Fyrsten. Jeg taler nu ikke med mit Lands virkelige Præsident, men med den Dumdriftige, der vil træde mine Love under Fodderne. Som sliq en Person, maa det være Dem kiært, naar Fyrsten blot advarer der, hvor han kunde straffe. Hvorved har da Greven fornærmet Dem, eftersom De vil hævne Dem paa saa forboden en Maade?

Greven. Han har fornærmet min Kone!

Fyrsten. Hvo veed ———

Greven. Han har høiligen fornærmet min Kone.

Fyr

Fyrsten. Efter det, som jeg har faaet at vide, af alle tilstedeværende Vidner, til hvilke jeg kan og bør fæste Troe, saa skeete det mere af Lyst til at vise sig vittig, end egentligen for at fornærme Deres Kone. Al- lerede fra denne Synspunkt betragtet, forties ner Tingen at slaaes i Glemmebogen, og det- te anbefaler jeg Dem.

Greven. Sligt kan og bør jeg ikke for- glemme. Min Dre tillader det ikke.

Fyrsten. Blotte Fordomme!

Greven. Lad det være en Fordom; men Verden seer nu engang paa sligt, og jeg vil ik- ke være den eneste, der vover at udrøddede det.

Fyrsten. De er besynderlig! tilgiv, at jeg maa sige Dem: De er utaknemmelig. De har dristigen sat Dem over en langt stærkere For- dom, da De indlod Dem i Ægteskab. Det har kostet mig Møie og Arbeide, at forsoare dette Deres Skridt; og nu, da jeg kræver en billig Giengield, nemlig at overvinde en langt ubeth- deligere Fordom, nu vil De ikke vige fra Der- res Beslutning.

Greven. Tor jeg gaae bort?

Fyrsten. Nei! De skal høre videre.

Greven. Fyrsten taler, den troe Under- saat hører.

Fyrsten. Det venter jeg ogsaa. Kan De vel fortænke den fremmede Greve, at ogsaa han

han hænger med Stoltshed ved sin Førdom, og søger at forsvare den?

Greven. O, jeg fortænkter ham paa ingen Maade, og venter samme Billighed hos ham.

Fyrsten. Atter er De paa en forbuden Snigvei.

Greven. Deres Durchlauchtighed tvang mig hertil.

Fyrsten (med Godhed). Jeg vil bringe Dem tilbage til den lige Vei, jeg vil tilgive og forglemme; jeg vil selv aabne en Veilighed til Forsøning. Kan De afflaae den?

Greven. Nei! Naar Greven af R — for det samme talrige Selskab, hvor han fornærmede min Kone, beder mig og hende offentligen om Forladelse. — —

Fyrsten. O, De forlanger Umueligheder!

Greven. En saare let Muelighed, naar ellers hans Liv ikke er ham ligegyldig.

Fyrsten (meget vred). Nok, og mere end nok! Inden en Times Forløb skal De forlade Residentsen. Deres Kone skal i Morgen følge efter Dem. Aldrig mere maa De lade sig see, hvor jeg er, aldrig komme for mit Ansyn! Gaae, og naar De faaer Anstød af Anger, da betænk, at De fortiente denne Straf ved Deres Haardnakkenhed.

Gre.

Greven. Jeg takker! jeg takker. Maa jeg nu gaae bort?

Fyrsten. Gaae! gaae for stedse!

Greven gif. Undertrykt, hemmelig Bredde, og Begierlighed efter Havn styrede hans Skridt, og fik Overhaand over hans Fornuft, der ikke mere kunde overbeie de skrækelige Følger. Uden egentligt Forsæt, uden selv at ville, gif han ind i den fremmede Greves Huus, hvor der just var et talrigt Selskab samlet, som havde indfundet sig, for at ønske ham til Lykke med hans heroiske Handling og glimrende Vittighed, samt for at tilskynde ham til nye Bedrifter. Han soor høit og dyrt, at han ikke skulde holde op, førend han havde fortrængt den borgerlige Præsidentinde fra alle Selskaber. Nu sprang Præsidenten ind i Værelset. Den stolte Praler blegnede, og hans ligesaa nedrigtænkende Emigrere trak sig tilbage.

Greve L—. Har De modtaget mit Brev?

Greve R—. Jeg har; jeg har ogsaa svaret Dem — men Fyrsten har udtrykkeligen forbudt det, og jeg —

Greve L—. Og De er en feighiertet Skurk, som nok kan fornærme værgeløse Koner, men ikke tør forsvare det for Manden.

Greve R—. Hr. Greve! Hr. Præsident!

Greve L—. De har bekiendtgjort min Udfordring i den Hensigt, at Fyrsten skulle faae den

den at vide og forbyde den. De er en modløs Slynge! Hævn denne Skiendsel, hvis De har Mod dertil.

Grev R— (til Gæsterne) Mine Herrer! forhindrer De Ulykke!

Grev L—. Skurk! træk!

Han trængte ind paa ham med Kaarden.

Grev R— trak sin, men han forsvarede sig kun svagt, frygtsomt og ubehændigt; førend at de Tilskædehvarende fattede Mod at adskille de Stridende, sank Grev R—, med et rallende Bryst, til Jorden. Et Stik igiennem Lungen berøvede ham Livet efter tvende Timers Forløb. Ingen dristede sig, at anholde den rasende Grev L—, som løb ilende bort, da Grev R— faldt.

Da Blodet strømmede frem af den Dræbtes Saar, borskyggede haanligen den mættede Hævn; Brede og Raserie indtog dens Plads, og overgav Gierningsmanden til den tilbagevendende Fornuft. Denne raadte til en hastig Flugt. Han havde, førend han blev kaldet til Tyrsten, befaleet, at sadle sin Hest; han erindrede sig nu denne Befaling, skyndte sig hjem, svang sig op paa den færdig staaende Hest, og jog strax bort. Han elskede inderligen sin Kone, han var den kjerligste Fader; men Frygt, Angest og Fortrydelse tillod ham ikke, at see dem endnu engang, og at trykke dem til sit Hierte. Han var oversbevist om, at han ikke kunne rive sig løs fra dem,

dem, naar han hørte deres Graad; han vidste, at hvis han blev tilstæde, vilde Steilen blive hans Dødsfeng; han skyndte sig bort, for at undgaae denne skammelige Død, og for at spare sin Kone den store Sorg, og sine Børn den end større Skiendsel.

Ende Timer forløb, inden Fyrsten erfarede Grev L—s Handling og Grev R—s Død. Han blev rasende af Brede, og svor høit og dyrt, at ville hægne begge Dele paa det strængeste. Det var ikke blot Kierlighed til Retfærdighed, men ogsaa en heftig Lidenstkaab, som gav Anledning til denne Sed. De, der udspejdede hans Handlinger, havde dømt rigtigheden; med Omhu og Inderlighed elskede han den fremmede Grevinde; han søgte, at vinde hendes Gienkierlighed ved kostbare Foræringer og ved endnu større Løfter. Hun tog imod begge Dele, og opvustedes herved en end klarere Lue. —

Da han om Morgenens listede sig hen til hendes Huus, og ved nye Foræringer vilde tilbette sig blot et Kys, traadde hendes Broder, Grev R—, med et blegt Ansigt ind i Værelset, taledes hemmeligen med hende, og leverede hende Grev L—s gyselige Udfordrings-Billet. Hun lovede den Frygtsomme, at tale for ham, og nu gik han bort med et let Hierte. Da han var borte, fortalte den Trædste alting til den forelskede Fyrste; lovede ham sex frivillige Kys, gav

gav ham Haab om end flere, naar han magede det saaledes, at Præsidenten kom til at tie stille, og at hendes Broder ikke med Livet skulle undgielde sit Spøg.

Fyrsten gav sit Ord, troede ganske at have opfyldt det, ved at skaffe Præsidenten bort, og var just ifærd med at gaae hen til Grevinden igien, for at imodtage Lønnen for sin Umage, da han fik denne skrækkelige Efterretning.

For at bevise sin Ufkyldighed, for at lægge for Dagen, at han troligen opfyldte sit Lovte, og endeligen, for at trøste den bedrøvede Søster, førte han nu, for første Gang offentlig til Grevindens Huus.

Hun græd, men da hun saa Fyrsten, standfede hendes Taarer, hun tog fat paa hans Haand, og førte ham siltende hen til den Dræbte.

Dette var, sagde hun, i en frygtelig Tøne, min Broder; Præsidenten er hans Morder. Naar denne har blødet paa Retterstedet, naar hans Kone, tilligemed hendes forbandede Yngel, for fremmede Dørre har betlet om Brød, da, Fyrste! taler jeg igien med Dem, da er jeg ganske Deres; men hvis den Ryggeløse ikke bløder, dersom hans Kone og Børn ikke betle, saa gid det Ord, som jeg nu taler med Dem, være det sidste, som min Mund mægter at tale. Jeg sværger det, ved min elskede Broders Liig, jeg skal holde det, saalænge jeg lever. Med disse

disse Ord sauttede hun bort fra Fyrsten, og lod sig ikke mere overtale til at aabne sit tilslukte Kabinet.

Den ellers saa gode, saa menneskekierlige Fyrste, elskede inderlig, elskede med megen Heftrighed. Denne Lidenlskab, som ofte hends smægter, men som ogsaa ofte raser, naar den finder Modstand, styrede nu hans Handlinger, som desuden ikke vare frie for Overilelse og Hidsighed.

Endnu sad den stakkels Kone, uvidende om alt, i sit Bærelse, og saae paa sine legende Børn, da nogle af Fyrstens Sendebud kom ind; uden Skaansel forkyndte de hende sin Mand's Handling, og tillige Fyrstens strænge Befaling, at de skulde giennemsoge hele Huset, uden Skaansel gribe Gierningsmanden, og i al Fald forsegte alt hans Gods.

Den Ulykkelige zittrede og bævede. Hun havde fort i Forveien grædt, fordi Greven blev saa længe borte, og hans Forsæt anede hende. Nu bad hun til Gud, at han ville fjerne Grevens Trin fra hende, og takkede Gud af ganske Herte, da en troe Diener, der sluttede sig til hendes Sorg, sagte tilhviſtede hende, at Greven allerede for toende Timer var redet bort paa sin rappeſte Hest, og sandsynligvis bortflygtet. Man gjorde en stræng Un-

der:

bersøgelse, og gav, da man ikke fandt ham, Rapport herom.

Fyrstens rasende Vrede blev herved drevet til det højeste; alle hans Husarer maatte til Hest, og med Stikbreve i Haanden gienemstrøife Landet. Posten havde ikke Heste nok, til at befordre alle de Kourerer, som med pressende Anmodnings-Skrivelser bleve affendte til Naboe-Staterne, for at de skulle anholde og udløvere Morderen.

Man havde undersøgt hvert Hus i denne store By, naar der ikke var fremtraadt Vidner, som udsagde, at man havde seet Greven jage igiennem Porten. Inden en Time var til Ende, løb det Rygte i hele Byen, at den Ulykkelige var flygtet med Hesten en halv Mil fra Byen, at han havde forvredet Goden, og at man havde opdraget ham i en Bondehytte, hvor han vilde skjule sig, og bragt ham i Fængsel.

Skrækkelig var denne Efterretning for hans Venner; endnu skrækkeligere for hans Kone, som blot opbaagnede fra den ene Afsmagt, for atter at falde tilbage i en større.

Alle Borgere elskede den retfærdige Præsident; mange af Adelen maatte bære Erbsødighed for ham, og havde nu, da det var kommet saavidt, virkeligen Medlidenhed med ham. Sorg og stille Alvorlighed herskede i hele Byen; ikkun Fyrsten, som dog fordum havde været hans Beskytter,

flytter, hans Ven, jublede, da han fik Efterretning, at han var grebet; han forglemte alt, og forlod Tasselet, ved hvilket han just sad, for at ile til den Dræbtes Søster, og at bekiendtgjøre hende, hvad Frugter hans Foranstaltninger havde haft.

Han blev, mod al Formodning, indladt. Klædt i sort, som meget forhøiede hendes Skønhed, sad hun paa Sophaen, hørte stiltiende paa hans Fortælling, syntes at smile, men besvarede ingen af hans Spørgsmaal, og var ikke at bevæge til at tale et eneste Ord med den forelskede Fyrste. Endskjønt jeg ikkun er et Fruentimmer, skrev hun paa et Stykke Papir, da han bønlig bad, saa kan jeg dog, saa got, som den stærkeste Mand, holde, og troligen opfulde mit Løfte. Meer kunde Fyrsten ikke erholde; han gik bort med det Forsæt, at giøre sit til dets Opfyldelse.

Med en Skynding, der ganske lignede den heftige Havn, men ikke den sande Retfærdigheds Kierlighed, blev endnu samme Dag nedsat en Kommission, med den alvorlige Ordre, paa det skarpeste at undersøge den Ulykkeliges Handling, og, dersom Tingen forholdt sig saaledes, da strax at fradsomme ham Livet, og at konfiskere hans Eiendomme.

Alle Kommissionens Medlemmer vare almindelig bekiendte for at være Grevens Misundere

dere og Fiender; det var Hensigt, og ikke blot Tilfælde, som havde samlet dem, og da Fyrsten udtrykkelig havde erklæret, at man blot skulle undersøge Gierningens Virkelighed, og ikke binde sig til Formaliteter, saa lod det sig let begribe, hvorledes Kommissionen, allerede efter trende Dages Forløb, kunde forelægge Fyrsten de sluttede Akter tilligemed Dødsdommen, samt Befalingen til Konfiskationen. —

Den ulukkelige Grebe havde ved sin frivillige Tilstaaelse meget lettet Undersøgelsen; han appellerede til Fyrstens Naade, men den blev ham nægtet, og Dommen tilligemed Befalningen strax underskrevet.

Imedens at Fyrsten ilede til sin Elskte, for ved denne Efterretning at indhøste et gunstigt Dietst, ilede Kommissairerne hen til den ulukkelige Præsidentinde. Haabet, at frelse den Dørbare, havde opvakt hende af hendes Afmagt; Begierlighed efter at redde hans Liv havde i disse ængstlige Dage holdt hende paa Benene. Hun bad om Audients hos Fyrsten; han afflog den paa det strengeste; hun søgte ofte, at trænge ind i hans Gemakker; men den opmærksomme Vagt tilintetgjorte alle hendes Bestræbelser; hun vilde hen til sin Veninde, den gode Fyrstinde; men ogsaa her nægtede Vagten hende Adgang; og omendskønt hun dagligen ventede paa Leilighed at tale
 I med

med Fyrstinden paa en af hendes sædvanlige Spadseretoure, saa fik hun dog til Slutning den sørgelige Efterretning, at Fyrsten var meget streng mod sin Gemalinde, og havde forbudt hende at spadserere.

Hun ventede just med den største Længsel Evar paa et Brev, som en gammel Kammerfrue, blodgiort ved hendes Taarer, havde lovet hemmeligen at levere til Fyrstinden, da Kommissairerne traadde ind, og uden Skaanfæl bekiendtgjorde den Ulykkelige, hvad Fyrsten fort forhen havde underskrevet.

Hendes Kræfter forlode hende, hun sank livløs til Jorden; men Angst, og den sig nærmende Fortvivlelse, reiste hende igien; hun strakte sine Arme frøgteligen i Veiret, og bad med zittrende Læber, og med stammende Ord, Guds Almagt og Barmhiertighed om Frelse. Hun syntes ikke med Tølelse at agte paa, at man forseglede de smaa Ting, som man i Begyndelsen erkiendte, som hendes Eiendom. Hun fulgte villigen, da man tilkiendegav hende, at hun maatte forlade Huset, der efter Fyrstens Befaling var konfiskeret.

En af hendes gamle, men og meest trofaste Dienere, førte hende hen til sin elendige Boplig; hun holdt sine Børn ved Haanden og stirrede mod Himlen. En Mængde Mennesker, med Taarer i Øinene og med rørte Hjerter, fulgte den

den Lidende. Den trofaste Tiener troede, at hun ved denne Jammer allerede havde lidt Skade paa sin Fornuft, da hun efter en god Times Forsøb opvaagnede af sin sølesløse Tilstand, og bad ham, at gaae hen til Fyrstindens gamle Kammerfrue og spørge: om der endnu var noget Haab tilbage for hende? Den Gamle ilede bort, og kom aandeløs igien med et Brev, som han havde modtaget af Kammerfruen. Det var hendes eneste Haab, som var tilbage for hende i denne Verden; hun greb derfor ivrigt fat paa det, og læste følgende:

"Det er først nu, dyrebare Veninde! at jeg
 "fuldkommen føler min egen Elendighed, da
 "den saa tydelig overbeviser mig, at jeg ik-
 "ke meer er i Stand til at stille andres Taa-
 "rer, da jeg blot kan blande mine med De-
 "res. Allerede førend Deres Graad kom
 "mig for Øre, og skrækkeligen klemmede mit
 "Hjerte, vovede jeg at bønfalde Fyrsten,
 "at han ville lade Raade gaae for Ret, for
 "at de stakkels Faderløse ikke skulde miste en
 "Fader og den bedrøvede Egtefælle en el-
 "sket Mand; men jeg bad, jeg græd for-
 "gieves! Veninde! det er skrækkeligt, men
 "det er Sandhed: jeg har mistet min Mand
 "Kierlighed; en anden Person har fængslet
 "hans Hjerte, og følger det med Hævn.

" Hvorledes kan, hvorledes skal han kun-
 " ne høre sin Kones Bøn, naar den Ene-
 " elskede, den Dræbtes fædse mere indtar-
 " gende Søster, uophørlig driver paa en
 " blodig Hævn? Jeg bærer min haarde
 " Skiebne med Taalmod og Standhaftighed;
 " ingen Dødelig skal rose sig af, at see mi-
 " ne Taarer; skulle de i Fremtiden trykke
 " mit sølsomme Dye for stærkt, da skal de
 " blot flyde i den Alvidendes Nærørelse,
 " som kender mine Lidelser. Han skal dø-
 " me, om jeg hisset bør belønnes? Jeg
 " skulde have raadet Dem det samme, der-
 " som Deres skrækkelige Ulykke kunde tage
 " imod denne Standhaftighed; jeg seer for-
 " gieves omkring efter Redning; jeg seer
 " ikkun een Vej, som fører didhen. Det
 " er tungt for min Stoltthed, at lede Dem
 " paa den, men det gielder gode Mennes-
 " skers Liv og Vel, og Stoltheden maa
 " vige. Et Ord, der blot ligner en Bøn,
 " fra den Dræbtes Søster, vil bevæge Fyr-
 " sten til Raade. Hun er et Fruentim-
 " mer, hun maa ogsaa have et Herte.
 " Kan dette imodstaae Hustruens Graad, og
 " de uskyldige Børns grædende Bønner? For-
 " søg dette Middel; maaskee venter den til
 " Hævn opirrede Søster paa dette Skridt;
 " det er Deres Pligt, at giøre det, da De-
 " res

" res Mand virkelig har skilt hende ved
 " en elsket Broder, som vel havde fortient
 " at straffes, men ikke at døe. Lad mig
 " imidlertid, igiennem den bekiendte Kanal,
 " erfare, hvad Virkning mit Raad har haft,
 " for at jeg — hvis al for stor Ulykke svæk-
 " ker Deres Kræfter — i det mindste kan
 " nyde den Trøst, at søge anden Hielp,
 " dersom Hielp ellers endnu er muelig. "

Begyndelsen af Brevet berøvede den Lidende al Trøst; men Slutningen af samme trøstede hende igien; ogsaa hun haabede, at hendes Graad skulle bevæge den Hævngierriges Hierte, og bringe det til at gaae i Forbøn. Hun tog sine Børn ved Haanden, og ilde til Grevindens Huus. I maa fælde Taarer, I maa bede for Eders Fader! sagde hun til dem, da hun kom derhen. En Tiener, som blev bevæget ved hendes Taarer, bragte hende ind i Forgemakket og anmeldte hende. "Jeg vil og kan ikke see Morderens Rone" lod det igiennem den halvaabnede Dør til den Lidendes Øre.

Hav Medynk med den Ulykkeligste! raabte denne i en fortvibslende Tone, og trængte sig ind i Grevindens Gemak. Hun havde undervejs ordnet Ordene, med hvilke hun vilde blødgjøre hendes Hierte; nu standsede Lidelser

fer hendes Tale-Organer, hun nedstyrtede hylende for Grevindens Fodder, hun omfavnede hendes Knæ, hun vilde tale, men kunde ikke. De stakkels Børn knælede bag hende, opløstede deres Hænder, og græd højt. "Bort fra mig, du Slange! Bort, du Døle-Yngel!" skreg Grevinden, og smuttede ind i sit Kabinet, som hun lukkede i Laas.

Nogle Tienere slæbte den Glendige ind i Forgemakket, og overlod hende der til et Klov for Fortvivlelse. Det varede ikke lange, før end hun gik hjem, skrev med en zittrende Haand til Fyrstinden, og just da hun vilde — som endnu ikke var lykkedes hende — paa ny forsøge paa, om hun, i det mindste endnu eens gang, kunde faae sin Mand i Tale, kom en af Fyrstens Kommissairer. Denne bragte hende tilligemed Børnene hen til en Vogn, som førte dem til Raadhuset, hvor man vel, efter Kommissairens Befaling, oplukkede et smukt Værelse for hende, men tillige forkyndte hende, at hun, indtil der faldt nærmere Resolution, var en Fange.

Den hævneshyge Grevinde R — var Marsag til denne nye Ulykke; denne Furie vedblev endnu bestandigen en streng Taushed i Fyrstens Mærørelse; men naar hun vilde have noget af den Forelskte, saa tilskrev hun ham, og var da vis paa, at det frugtede. Hendes

sid,

sidste Brev indeholdt den Erudsel, at hun uforsøvet ville reise bort, naar man ikke forhindrede Morderens Kone fra, at kunne plage hende videre. Den Ulykkelige blev nu strax arresteret, for at forhindre Mueligheden af et nyt Forsøg. Her saae hun, lidende, den skrækkelige Dag imøde, paa hvilken hendes Gemal skulde bløde paa Retterstedet. Hans Dom kunde ikke kaldes tilbage; man forkyndte ham samme den anden Dags Morgen, og han beredte sig med Standhaftighed til den nær forestaaende Død. Hans Mafyn var, eller syntes i det mindste at være, klart og roligt; ifkun da blev det formørket, og Taarene randt uopholdeligen paa hans Kinder, da man bragte ham den skrækkelige Efterretning, at hans sidste Begiering ikke kunde opfyldes, at han ikke mere maatte see eller tale med sin elskede Kone. Altsaa hisset, hvor ingen Adskillelse mere er muelig, sagde han sukkende, og gik til Vinduet, for at samle nye Kræfter til at være standhaftig.

Den store Residentsstads talrige Borgere elskede den retfærdige Præsident. Ingen havde saa villig, som han, hørt paa enhver, ingen saa vedholdende forsvart den Undertryktes Sag; deres Hjerter toge derfor Deel i hans ulykkelige Skiæbne; de forsamlede sig, og besluttede eensstemmigen, at begive sig til Hoffet, og at bøn-

falde

falde Fyrsten, at han i det mindste maatte skænke ham Livet. Alle græd, da de den næste Dag virkelig drog til Slottet, klædte i sort, og med nedslagne Hjerter, for at forlange Audientz.

Fyrsten traadde villigen imellem dem, han hørte med Taalmodighed paa deres Begiering; men han forfædte dem med ligesaa stor Urokkelighed, at han maatte øve Ketsfærdighed i sine Stater, og at han ikke kunde benaade den, som havde dryppet sine Hænder i uskyldigt Blod, og efter eenstemmige Beviser, myrdet med Forsæt. Han saae bevæget omkring sig, og sukede dybt, da hele Forsamlingen paa engang faldt paa Knæ, og atter raabte: Naade! Naade! men han satte sig snart, vinkede med Haanden til de Knælende, og skyndte sig hen til sit Gemak.

Mange antog dette Bink for et Beviis paa Bønhoørelse, men der var flere, der troede, at ikkun Gud kunne redde den Ulykkelige, og at der ingen Naade var at vente hos Fyrsten. Dette blev bekræftet ved Udsaldet; endnu samme Dag blev det almindeligen bekiendt, at den ulykkelige Greve den følgende Morgen uden Pardon skulle døe. Enhver, der hørte det, helligede ham nye Taarer, og bad Himlen, at hans Døds-kamp maatte være kort og standhaftig.

Det var høi Sommer; Solen stod allerede op Klokken fire. Med dens Opgang forsamlede sig ogsaa Soldaterne, som i en talrig Mængde

de skulde eskortere den Dømtte fra Taarnet, hvor han sad, til Retterstedet. Tusinde og atter Tusinde vilde endnu, medhyksfulde, see ham, og man havde Besværighed med at holde dem borte fra Indgangen. Man biede længe; omsider blev Folket opmærksomt, ved nogle fyrstelige Deputeredes hastige Bortgang; deres forstyrrede Mælyn syntes at forkynde en Ulykke. Man spurgte, efterforskede, og erfarede til Slutning, at Misdæderen tilligemed Arrestforvalteren om Natten vare bortflygtede.

I Begyndelsen vare der mange, der ikke vilde sætte Troe til denne uventede og næsten umuelige Efterretning; men da man mærkede, at Husarerne atter giennemstrøifede hele Byen og Landet, at den ene Koureer blev affendt efter den anden, og at enkelte Deputerede nge undersøgte ethvert mistænkeligt Huus, saa begyndte man at troe, hvad man ønskede, saa forenedes alle Hjerter sig i den Bøn, at den ulykkelige snart og sikkert maatte flygte over Grænderne.

Grev L— var virkeligen forfunden fra sit Fængsel. Klokkeren ti om Aftenen, da han ønskede at nyde lidt Roe, forlod Præsten ham. Kort efter lod Arrestforvalteren Oppasserne gaae bort, med den Forsikkring, at han allene vilde holde Vagt hos den sovende Greve, og at han
i Nøds-

i Rødsfald nok skulde kalde paa dem. De gik til Dagstuen, og sov der til den næste Morgen.

Da Præsten kom igien, førte de ham op; men da Døren var tæt tilsluttet, og man formodede, at Greven endnu sov, saa biede Præsten i Gangen udenfor, indtil Kommissairernes Ankomst, der skulde følge den Dømte til Retterstedet. Efter deres Befaling blev der banket paa Døren, sendt Bud efter Arrestforvalteren, og, da man ikke fandt ham, Døren opbrudt.

Alle Tilstødeværende bleve forbaufede, da man paa intet Sted i Værelset saae Misdaederen. Det var tydeligt, at Forraderie og Flugt havde haft Sted; alle ilede bort, for at opdage det første, og forhindre det sidste.

En medlidende Rettens-Bevægent tilhviiste de den lidende og bedende Hustru, at hendes Mand virkelig, og rimeligvis ogsaa lykkelig, var bortflygtet. Denne Efterretning lød for hende, som en Englerøst, for den med Døden kæmpende, som en sagte Fløiteton i en rasende Storm. Det var nærværende, at hun havde overspændt sine Kræfter, og at hun var bleven et Rov for Vanvittighed, da denne lindrende Trøst vederqagtede det smægtende Hjerte. Neppe vilde hun have overlevet hans Dødstime, i det mindste ikke beholdt sin Fornuft; nu kunde hun haabe paa ny, og Haabet er den

den Lidendes eneste Bederbægelse. Det opvækker Attraa efter længere Taalmod i Menneskets Hierte; og hoor denne Attraa hersker, der maa Fortvivlelse og Vanvittighed vige tilbage.

Fyrsten blev meget opbragt ved denne Efterretning. Saa nær ved Maalet! og nu paa eengang saa langt derfra! dette var en ufordragelig Piinsel for det elskende Hierte. Han søgte, og han fandt Lindring i den Tanke, at han sikkerligen skulle opdage Forraderiet og Flugten; men denne Forventning blev ikke opfyldt. Alle Husarer, alle Spioner, alle Kourerer kom tilbage med uforrettet Sag; ikke en medbragte det ringeste Spor, der kunde lede til Opdagelse. Det blev, og syntes sikkert, at den Flygtende var lykkeligen kommet bort, at ingen anden, end den utrøe Arrestforvalter, havde haft Deel i hans Befrielse, og at den nu var med ham paa Flugten.

I Begyndelsen paaftod den hævnlyste Grevinde K— med Haardnakkenhed, at Løftet skulle opfyldes; men da den elskende Fyrste tydeligen beviste hende, at han ikke var alvidende, ikke kunde straffe, naar den Dømte var flygtet, saa beregnede den Egenneyttige Forsoningens Fordeel, og Hævnens Skade, og fandt, at den første havde Overvægten. Hun fordrede Fyrstens Sed, at han aldrig maatte benaade den bortflygtede Gier,

Gierningsmand; at han, isald han blev opdaget, skulde straffes paa det strengeste. Fyrsten tilsvor dette, og snart blev det bekiendt, baade for Hoffet og i Byen, at Grevinde R — var Fyrstens erklærede Maitresse.

Da hun første Gang igien lod sig see ved Hove, opvakte det en almindelig Forundring, at Fyrstinden imodtog hende paa det kierligste, og bestandig talede med hende. Den Edelmodige vilde gierne øve en god Hundling, og brød sig ikke om den tunge Wei, naar den kun førte til Maalet. — Fyrsten talede med en Minister, og Fyrstinden tog Grevinden hen til Vinduet. Jeg veed, sagde den Edle, at Fyrsten skylder Dem Opreisning for, at De har mistet en elsket Broder, og det i hans Residentsstad. Fyrstens Hierte er oprigtigt og godt, han vil derfor ikke afflaae en Bøn, hvilken jeg selv ikke tør vove at frembringe, da han med Rette kunde befrygte, paa ny at fornærme Dem, naar han opfyldte den. Men naar De vil vove den, bortfalder den grundede Indvending, og Bønshørellsen er vis. Vil De gjøre det, naar jeg beder Dem — — —

Grevinden. Deres Durchlaughtighed befaler — —

Fyrstinden. Nei, det kan jeg ikke! men dette vilde i mine Dine meget forstørre Dem, og mit Venskab blive Deres Løn.

Grev.

Grevinden. O, for at vinde det, gjør jeg alt.

Fyrstinden (smilende). Jeg vil da strax sætte Forsøg paa, om Deres Løfte var meer end blot Smigrerier? Greven af L—s Kone — tilgiv, at jeg maa bringe hende i Erindring — hensmægter, tilligemed sine Børn, endnu i det uforskyldte Fængsel. Hun havde ingen Deel i Gierningen, i hvilken Manden gjorde sig skyldig, og dog maa hun undgielde den saa haardt, da man berøver hende Frihed og Formue. Et Ord af Dem vilde sikkerligen forskaffe hende begge Dele tilbage. Man har forsikkret mig om, at De skal have gjort en hellig Sed, først da at blive forsonet, naar den uskyldige Kone med sine Børn vare bragte til Bettelstaven. Jeg kan meget let forestille mig, at man under en rasende Smerte kan gjøre en saadan Sed, men ikke kan jeg begribe, at den kan slaae Rødde i det omme Fruentimmers Herte, og bære Frugter (tagende hende i Haanden, og trykkende den). Ikke sandt, jeg har ikke taget Feil i min Troe til Deres Edelmødighed?

Grevinden (med heirode Kinder). Jeg kan ikke nægte, at jeg gjorde denne skrækkelige Sed; jeg tilstaaer, ligesaa aabenhjertig (meget bevæget) at blot Deres Durchlauchtighed, blot den Naade, paa hvilken De fordrer det, kan bevæge mig til at bryde Eeden. Jeg vil, jeg skal gaae i For-

i Forbøn; men saa betinger jeg mig ogsaa en Ting, og sikkert Løfte at — —

Fyrstinden. Forlang!

Grevinden. At Deres Durchlaughtighed ikke i et lige Tilfælde, paa en lige Maade, vil vælge mig til at gaae i Forbøn; ikke fordre, at jeg ogsaa i sin Tid skal bede om Naade for Morderen. Skulde det endog tildrage mig Deres Brede, Deres Forsølgelse, saa føler jeg dog, at jeg ikke kunde fornægte mig saa meget. Jeg elskede min Broder inderligen; det er mueligt, at han har fornærmet Greven, men ved denne Fornærmelse havde han dog ikke fortient, at myrdes (gradende); naar jeg tænker paa hans skælskelige Død, saa raaber endnu stedse en indvoortes Stemme høit om Hævn over Gierningsmanden; jeg ønskede — —

Fyrstinden. Jeg lover Dem paa det helligste, at jeg skal ære Deres Sorg over en god Broders Tab, og aldrig tale for Morderen. Jeg veed alt for vel, at han fortiente Straf. Han flygtede lykkelig fra Døden; at miste sin Kone, sine Børn og sin Formue, er vel en Straf, der ofte synes den Gølsomme mere haard, end hiin; men han har selv valgt den, maa ogsaa bære den, jeg skal aldrig bede for ham. Men endnu een gang lægger jeg Dem min Begiering paa Hjertet.

Grevinden. Folgen skal vise, at jeg forstaaer at bede med Iver.

Fyrst.

Fyrstinden (trykkende hendes Haand). Da kan De gjøre sikker Regning paa min Taksigelse — og i al Fald — ogsaa paa min Erkiendelighed.

Et af Fyrstens Gendebud indfandt sig Dagen efter hos den fangne Grevinde. Han bekiendtgjorde hende i Fyrstens Navn, at efter Landets Love var en Duellants Formue aldeles underkastet Konfiskation; men at denne Gang skulde Raaden gaae for Retten, og at Fyrsten af Raade fremdeles ville tilstaae hende og hendes Børn, Nydelsen og Brugen af deres Formue, naar hun strax forlod Residentsen og Hoffet, og ikke ved en ny Forbrydelse berøvede sig selv denne hsieste Raade.

Den Sørgende takkede, og lovede, paa det strengeste at opfylde den naadige Fyrstes Befaling. "Da det Huus, sagde Gendebudet, som De har beboet, og den smukke Have, De eiede i Forstaden, ikke mere kan nytte Dem, saa forbeholder Fyrsten sig begge Dele, efter Loven."

Grevinden. Hans Villie er min Lov. Lad ham dermed belønne den værdigste af sine Betientere, og jeg skal i min sørgelige Eensomhed finde Rolighed ved den Tanke, at en anden nyder med Fornøielse det, som jeg saa viligen undværer.

Førend den Affendte gik bort, berettede han hende, at hendes Arrest vel i dette Dieblis
var

var ophævet, men at den dog maatte vedvare, indtil hendes Afreise, fordi at Fyrsten vilde være ganske overbevist om, at hun ikke kom til Hoffet, og ikke satte nogen i Forlegenhed med sit Besøg; dog stod det hende frit for, ikke alene at gjøre Anstalter til Afreisen, men ogsaa at lade sine Domestikker kalde til sig, for ved disse at lade sit Huus gjøre ryddeligt, og at indpakke det Nødvendige.

Da Grebinderen var allene, faldt hun ned paa sine Knæ, og takkede Gud inderligen, at han saa naadig havde styret Fyrstens Hjerter; det mørke Forhæng, som hidtil havde skilt enhver Udsigt, aabnede sig; hun figede ind i Fremtiden, og i Baggrunden saae hun sin bortflogtede Mand knæle ved Fyrstens Fødder, at han takkede ham for sit Liv, og derpaa ilede hen til Hustruens og Børnenes aabne Arme. Hvo kan vel fortænke den Lidende, at hun saae, hvad hun ønskede, at hun haabede, hvad vel ikke var mueligt; men som dog syntes saa let mueligt for det elskende Hjerter.

Hun sendte nu i største Hast Bud efter nogle af sine meest trofaste Tjenere og Piger, hun fortalte dem sin Lykke, og beredte sig til Afreisen. Allerede før Solens Nedgang sad hun i Reisevognen, og aandede friere; hun var ude af den By, hvor hun havde lidt og taalt saa meget. Endnu førend hendes Afreise skred hun

hun til Fyrstinden, og takkede hende inderlig, fordi hun ansaae hende for Grunden til hendes Lykke. Hun bad hende til Slutning, engang i sin Tid ligeledes at antage sig hendes ulykkelige Mand, og at fuldende det større Værk, at have gjort tvende høist Ulykkelige til aldeles Lykkelige.

Den ædelmodige Fyrstinde svarede hende ufortøvet: "at denne ædle Handling ganske
" var Fyrstens Værk; at hun havde ingen
" Deel i den; men at hun tog inderlig Deel
" i Glæden. Om det end," skrev hun til Slutning, "endnu synes umueligt, at Deres
" bortflygtede Mand nogensinde kan haabe Naade,
" saa maa Lindringen i Deres Skiebne
" dog være Dem det tydeligste Beviis paa,
" at intet er umueligt for Gud, at ogsaa Deres
" Mand engang kan komme tilbage i Deres
" Arme. Lad dette være Deres Trost,
" naar De ængstes for ham! Lad dette være
" re Deres Udsetelse, naar De sørge! Iffun
" maa jeg indstændigen bede Dem, at De ikke
" ved uforsigtig at efterspore Deres Mand
" Opholdssted, opvækker Fyrstens Opmærksomhed.
" Betænk, at man passer paa Dem, at
" Fyrstens Hierte endnu ikke er villig til at
" tilgive, at et uforsigtigt Skridt let kunne
" opvække Mistanke, øvere hans Hævn, og
" gjøre Dem, Deres Mand og Børn ulykkelige.
" lige.

" lige. Folg Deres sande Venindes Raad;
 " det er det eneste, hun formaaer at give Dem
 " ved Afskeden."

Haabet er en Die, der suer Honning af enhver Gienstand, og bringer den hen til det menneskelige Hierte, for der at nydes med Behagelighed. Derfor fandt den ullykkelige Grevinde ogsaa Trost ved dette Brev. Han har lindret min Skiebne, tænkte hun, han vil ogsaa i sin Tid lindre min Mand's. Med denne glade Tanke syffelsatte hun sig paa Reisen, og den var siden efter en sand Bederqvælgelse, naar hendes elskende Hierte længtes efter sin Mand, og ønskede, ikkun endnu eengang at høre en trøstelig Efterretning fra ham.

Hun opholdt sig paa Grevens langsbortliggende Landgods. Hun levede i en huuslig Eensomhed, i en stille Sorg, opofrede sig ganske til sine Børns Opdragelse, og herved fandt hun Trost i sin Lidelse.

Indkomsterne af alle Grevens Godser vare store og betydelige; den Lidende modtog dem stedse med Taarer, fordi den Tanke, at hun samlede sammen, medens den Elskede led Nød, trykkede hendes Hierte, og ikke lod hende finde Glæde i, ved Sparksomhed at forøge Børnernes Midler, og ved rigelige Velgierninger, at astørre Armodens Taarer.

Hun

Hun blev snart æret i hele Egnen, som en velgiørende Gudsdom, fordi hun gav rigeligheden, fordi hun søgte, at hjælpe enhver; men aldrig følede hun den Fryd i dens ganske Storhed, der følger med at gjøre godt; thi i enhver Betler saae hun sin nødlidende Mand, tænkte sig ham ligesaa trængende og hjælpeløs, og fik derved end mere Anledning til at sørge. —

Trende lange Aar forgik paa denne Maade. — Men førend jeg gaaer videre frem i min Fortælling, maa jeg først aabenbare den bortflygtede Greves Skiebne, og lade mine Læsere vide, hvorledes han bortflygtede? hvorledes han kunde bortflygte? —

Den Tanke, at Fyrsten handlede ikke ædelt, men blot vildfarende, ledet af en blind Hævn, hvilede tungt paa den menneskekierlige Fyrstindes Hierte. Hun kiendte hans Oprigtighed, hans Edelmødighed; hun var overbevist om, at Fortrydelse vilde følge paa denne overilede Handling, og meget sandsynligen forbittre hans Livs sidste Dage; endnu elskede hun stedse den Utrøe med en inderlig Omhed, og var derfor meget bekymret for hans tilkommende Sindssrolighed. Enhvert Skridt, hun gjorde, for at forsikre ham den, var forgievet. Han afsøgte den Bønsfaldende med Haardhed; han søgte ikkun at tilfredsstille sin Lidenstkaab, og da Gienstanden for samme fordrede blodig Hævn, søgte han den Ulyk-

keliges Død. Da hun nu ogsaa forgieves havde gjort det sidste Forsøg, ved Synet af den forrøvelende Egtefælle og de jamrende Børn, at forsonse den Hængslerrige, og hun havde faaet Efterretning, at hun med en grusom Haardhed havde vist dem tilbage, saa optrængte hun nye Midler, for at hindre Sierningen.

Blot en hastig Flugt, udraabte hun, kan redde ham fra Døden, og befrie min Mand fra den forestaaende Samvittigheds-Anger.

Fra dette Dieblik af sysselsatte hun sig blot med denne Tanke. Hun vidste, at Arrestforvalteren, som i et særskilt Taarn bevogtede de adelige Statsfanger, fordm havde tient hos Fyrstens Moder som Heidukke, og at han, som en Belønning for sin troe Tjeneste, med Uvillie havde taget imod en Arrestforvalters fede Tjeneste; hun vidste, han havde ingen Kone, intet Barn, ingen noie Venner, og at han derfor intet andet Baand havde, end Fædrenelandet. Disse Grunde gave hende Haab om Udførelsen. Hun gik hen til sin Have, hvor hun ofte opholdt sig hele Timer. En fortrolig Kammerfrue var hendes eneste ledsager; denne maatte omklæde sig i Lysthuset, og smutte ud af en Bilsaage, for i største Taushed at kalde og bringe Arrestforvalteren derhen.

Han kom strax; men Fyrstinden havde mange Vanskeligheder, for at faae ham overtalt til
af

at bortføre den Fangne; han fandt, at det stred imod hans Pligt og Fed, og vilde ikke ved Meeneed besmitte sine faa øvrige Levedage. Iffkun den Forsikkring, at den nu alt for opbragte Fyrste engang i sin Tid selv ville belønne ham for denne Handling, og at Fyrstinden, i mueligt Fald, vilde tage al Skylden paa sig, gjorde ham villig til at giøre Forsøget. Hun lovede desuden at forsørge ham paa det bedste, saalænge han levede, i en Raboe Fyrstindes Stater, hvorhen hun i Sikkerhed og uden Fare vilde sende ham.

Men det var ikke dette Løfte, der bevægede den redelige Gamle til Deeltagelse; iffkun den Overbeviisning, at han gjorde en god Gierning; iffkun den Modbydelighed, med hvilken han forrettede en Arrestforvalters Tjeneste, bestemte hans Handling.

Det blev nu aftalt og besluttet, at Arrestforvalteren, saasnart som mueligt, skulle underrette sin Fange om alt; ved Nattetiden bortskaffe alle iweiensværende Vidner, og at han skulle flygte med ham hen til Fyrstindens Have igiennem en af Taarnets Side Dørre, som ei blev bevogtet, da den hørte til Arrestforvalterens Bøllig. I denne Have havde Fyrstinden ladet bygge en Eremitage, til hvilken ingen anden, end hun, havde Nøglen. Denne blev leveret til Arrestforvalteren; han skulde med samme oplukke

te

ke Bærelserne i Eremitagen, og, tilligemed Grev-
 ven, forsoie sig til en i Baggrunden anbragt Grot-
 te, hvor intet Die kunde see eller opdage dem.
 Underholdt og pleiet ved Fyrstindens Haand skul-
 de de her leve saa længe skjulte, indtil Fyrsten
 lod al Eftersøgning fare, og de da under en ube-
 kiendt Forklædning, forsynet med sikker Passé,
 uden Fare kunde forlade Landet.

Denne med Forsigtighed lagde Plan blev af
 Arrestforvalteren udført med Klogskab. Da Mid-
 natstimen nærmede sig, indhyllede han sig og sin
 Arrestant i hvide Kapper, og førte ham lykkelig
 hen til Side-Døren i Haven, til hvilken han
 ogsaa havde faaet Nøglen.

Med et bange og uroligt Hierte oppebiede
 Fyrstinden imidlertid i Residentsen, hvorhen hun
 strax var vendt tilbage, Udsaldet paa dette Bo-
 vestykke. Allerede tidlig om Morgenens udsendte
 hun sin Fortrolige, for at spionere, og uod i
 sin ganske Gylde Frugten af en adel Handling,
 da hiin bragte hende sikker Eftersetning om, at
 alting var lykkedes, eftersom man af alle Kræf-
 ter satte efter den Bortflygtede.

Da Fyrstinden vilde forhindre enhver muel-
 lig Mistanke, saa gik hun i nogle Dage ikke
 til Haven. Ikkun den fortrolige Kammerfrue
 gik derhen, for, under Forevending, at hente
 Bøger til Fyrstinden fra det der værende Bi-
 bliothek, at bringe de der skjulte, Spise og Drik-
 ke.

te. Stærkere slog da steds den Edles Hjerter, naar den tilbagekommende Kammerfrue fortalte hende, at det gik de Fange got, og at Grevnen i de meest rørende Udttryk takkede Fyrstinden, som havde reddet hans Liv.

Da Fyrstinden mærkede, at ingen drømte om det Passerede, gik hun, som sædvanligen, hen til Haven, besøgte de Fordulgte, talede med dem, trøstede dem, og lod sig steds see med en velgiørende Haand. Snart bragte hun dem den nødvendige Føde, snart Linned, og snart andre Ting, der vare uundværlige for Livets Nødtorft.

Da den ullykkelige Greve saae sin tilkommende Skiebne i saa ædelmodig en Fyrstindes Hænder, saa forsagede han ikke i Henseende til Fremtiden; men hans forladte Kones og hans uopdragne Børns langt ullykkeligere Skiebne, pinede hans Hjerter desto mere. Han anbefalede dem paa det bedste til den naadige Fyrstindes Omhu, og forledede hende derved til det uventede Skridt, at tale for de Ulykkelige til hendes Mand's Elskte. Grevens varme Tak, den Overbeviisning, at have handlet ædelt, var hende en rig Belønning for den Selvfornægtelse, som dette Skridt naturligviis kostede hendes Hjerter.

Grevens høieste Ønske var nu opfyldt, og nu galdt det kun om: ikke længere at være sin Velgiørerinde til Besvær; og i en eller anden Krog at bortføre sine bedrøvelige Dage.

Fyrst:

Fyrstinden havde allerede længe i Forvejen gjort Forberedelser til dette Onskes Opfyldelse. En Raboe Fyrstinde, der, som Formynderste for sin umyndige Søn, herskede over et lidet Land, som Faderen havde besiddet, havde fordum været hendes Ungdoms Veninde, og endnu vekslede de fortrolige Breve med hinanden. Hun aabenbarede strax hele Sagen for hendes prøvede Veninde, og bad om Raad og Bistand.

Den regierende Fyrstinde skrev tilbage, at hun, formedelsk den nye Forbindelse, i hvilken begge Høffer stod til hinanden, ikke saae sig i Stand til, at tilstaae Greven offentlig Bestyrtelse, naar han flygtede til hendes Land; dog vilde hun, for sin dyrebare Venindes Skyld, vove og gjøre alt, hvad der, naar han hemmeligen ankom, kunde forhindre den muelige Opdagelse; og som, naar han kunde fordrage et eensomt Landlevnet, kunde bestierne ham fra enhver Fare. For at befordre dette Hiemed, sendte hun hende tvende Passer, som vare stillede paa tvende Skafere, der vare Undersaatter af hendes Fyrstendom, og som havde Ordre, at besøge de mærkværdigste Skafier i de nægrændsende Stater, for at nytte disses Fordeler til at forbedre den indenlandske Faareavl. "Nu," skrev Veninden videre, "maa der forges for, at klæde de Flygtende i Overeensstemmelse med Passet: at gjøre deres Ansøgning

" sigtstræk saa ukiendelige som mueligt, og
 " derefter ufortøvet at sende dem til mit Land.
 " Dit næste Brev underretter mig om, naar
 " de afreise, og naar de kan indtreffe; de tar
 " ge da Veien til det af mig nye oprettede
 " Skæferie til — m, ved Bierget F—. Jeg
 " skal paa samme Tid opholde mig paa et
 " Jagtslot der i Nærheden, og skal da nok
 " finde Leilighed til at tale med Greven. Men
 " førend dette skeer, gaae de Flygtende uden
 " Ophold til det bestemte Skæferie, og mel-
 " de sig hos sammes Forstander. Han har
 " faaet den fornødne Befaling fra mig, at an-
 " tage dem i sin Tjeneste, og om de end ikke
 " svare til den Hensigt, jeg har sagt ham,
 " saa er den gode Gamle dog alt for ydmyg,
 " at han skulle driste sig til at tvivle om de-
 " res skjulte Kundskaber. Dette er, efter mo-
 " dent Overlæg, den eneste Maade, paa hvil-
 " ken jeg kan forskaffe Greven sikkert Opholds-
 " sted i mit Land; han maa nødvendigens fin-
 " de sig i, at vogte, i det mindste paa nogen
 " Tid, mine Faar; thi det er blot i denne
 " eensomme Egn, at han kan undgaae mine
 " Betienteres agtsomme Die, som af mig ha-
 " ve faaet den alvorlige Befaling, at gaae
 " paa Spor efter den Undvigte; denne Be-
 " faling lod jeg udgaae efter din Fyrstes ind-
 " stændige Anmodning; jeg kan nu ikke kalde
 " dem

"den tilbage, men blot svække den, ved ikke
"at bringe den i Grindring."

Den stakkels Greve var ganske veltilfreds med sin Lod, da hans fyrstelige Veninde spurgte ham, om han kunde fornægte sig saa meget, paa nogen Tid at skikke sig efter disse nødvendige Omstændigheder?

Min nye Stand, sagde han, er ganske passende til min indvortes Forsatning; naar jeg vandrer omkring med min Hiord, kan jeg ubehindret overlade mig til mine Tanker; de eensomme Egne, til hvilke den skal føre mig hen, vil blive Bederqvælgelse for mig; jeg kan der ganske hellige mig til min Kones og Børns Grindring, og begræde deres Tab. Jffun smelter det mig, at jeg har berøvet den, der har reddet mit Liv, sin Rolighed, for i sin høie Alder at vandre omkring i øde Egne, og nyde en Føde, der ikke er passende til hans Kræfter.

Fyrstinden søgte at berolige ham, og forfikkrede ham, at det var hendes Pligt, at sørge got og bestandig for den redelige Arrestforvalter, og at hun, saa meget mueligt var, skulle opfylde denne Pligt. Han kan, sagde hun, naar han engang er sluppet ud fra Faren, efter eget Tykke vandre videre omkring, og i en bortliggende Egn i Rolighed nyde den Kapital, som jeg vil give ham. Den skal være
til

tilstrækkelig for hans hele Levetid, og der skal endnu blive nok tilovers, for dermed at kunne belønne dem, som paa hans sidste Dage gaae ham til Haande.

Den fældne Arrestforvalter takkede meget, men han forsikkrede alvorligen, at han aldrig vilde skilles fra Greven, men dele Lykke og Ulykke, Kummer og Glæde med ham, og, dersom det ellers var mueligt, ved troligen at opvarte ham, formilde hans haarde Skiebne. — De Dage, han havde tilbragt med ham i Grotten, havde været ham saa behagelige, og tydeligen overbeviist ham om, at Greven var et meget godt Menneske; denne Overbeviisning var Aarsagen, hvorfor han aldrig vilde skilles fra ham, og ikke lade sig overtale til at tage nogen anden Beslutning.

Da alt det Fornødne til Afreisen var foranstaltet, og de allerede næste Dag vilde forlade deres Tilflugtssted, og overgive sig til den Almægtiges Beskyttelse, blev Arrestforvalteren syg. En heftig Inflammation i Nierene gjorde i fem Dage Ende paa hans Liv, fordi man, af Frygt for en større Fare og for en muelig Opdagelse, ikke kunde række ham nogen Hielp. Han døde som en Christen, rolig og med Resignation, og med den Visshed, at den Barmhiertige vilde tilgive ham sin Meeneed, og belønne den Hensigt, han havde havt ved sin ædle Handling.

Gre

Greven sølte stærkt Tabet af en Ven, og den Bevidsthed, at han var Årsag til hans Død, gjorde ham mismodig og bedrøvet i højeste Grad. Forgieves gjorde Fyrstinden sig Umage for at træffe ham: han fattede den Tanke, og holdt fast ved den, at Gud ganske havde forladt ham, at han vilde straffe ham desto haardere, og aldrig tilgive ham. Man fortænkte ikke Greven for denne Utilfredshed; han lignede den, der strider imod en heftig fremsarende Strøm; den sidste svage Green, som lod ham haabe, om ikke at redde, saa dog at forlænge sit Liv, gik paa een gang itu, og begge Udsigter forsvandt.

For at Legemet ikke skulde opdages, maatte det begraves i Grotten. Den fortrolige Kammerfrue bortlistede en Hæke og en Spade fra Gartneren, og Greven tilbragte toende Nætter med at udhugge en Grav til sin trofaste Ven i Grotten. Grevens Følelser forøgede sig meget ved dette sørgelige Arbejde, og ved bestandig at have den Døde for Øinene; han ønskede inderligere, som han, at have stridt og fuldendt.

Den tredie Aften hvilede han, og den fjerde tog han, med de varmeste Taksigelses-Taarer, Afsked fra sin fyrstelige Belgiererinde; han anbefalede sin Kone og sine Børn fremdeles til hendes Beskyttelse, og modtog af hende en stor Summa Penge, tilligemed den Forsikring, at naar han tilfres sin Kone, skulde hun rigtig besørge

Bre

Brevet; og nu tiltraadte han den paafølgende Nat sin Vortvandring.

Han slap lykkeligen ud af Haven igiennem Sidedøren; ligesaa lykkeligen igiennem Byen, da den vel havde Porte, men ikke var omgivet med Mure, og man ved nogle Biveie ubehindret kunne komme til Forstaden, og derfra i aaben Mark. Da Solen stod op, var han allerede mange Mile borte fra Residentsen. Han bar en Hyrdedragt; hans Haar var afftaaret, og Hænder og Ansigt lidet grulifarvet; dette sidste, og den usædvanlige stærke Skæg, forandrede ganske hans Physiognomie, ingen lagde Mærke til ham, og han vandrede paa selvvalgte Sideveie ubehindret til Grændserne, som han naaede den næste Dag. Ligesaa lykkeligen, og uden man engang spurgte ham om Pas, ankom han til det fyrstelige Skæferie.

Det laae midt i en dyb Skov i en ubesøet vild Egn; de hist og her for Skov blottes de Bierge, og de græsrigge Dale, havde bevaaret den oekonomiske Fyrstinde til at benytte sig af de første til Sommergræsning, og af de sidste til Høe, for nogle tusinde Aar, som trivedes her meget got, og bragte langt større Nytte, end det smaa Vildt, som hendes Forsædres fordom havde gaaendes i denne Egn. Skæferiets Forstander, en gammel, men oprigtig rodelig Mand, modtog Greven med en upoleret, men

men fortrolig Artighed. Han havde allerede længe ventet paa ham, og i den Anledning foraffædiget en af sine Folk, for strax at kunne anvise den Forventede sin Plads. Derfor overleverede han ham endnu samme Dag fire hundrede Stykker Gaar, som han skulde have Opfigt med og forpleie.

Fyrstindens Ubefaling bragte ham naturligtvis paa de Tanker, at den Gremmede maatte besidde fældne Kundskaber om Gaareavlen; han snakkede derfor bestandigen, for at prøve ham, om sammes Fordele og Mangler. En Enkelt var det for Greven, at han stedse med Passion havde lagt sig efter det Defektmiste, naar han stundum i nogle Uger forfriskede sig paa sine Landgodser; han øvede sig da praktisk i sammes fornemste Grene, og var ikke ubekiendt med de almindelige Forholdsregler ved en god Gaareavl. Vel sandt, at han siden efter ikke præsterede det, som den Gamle havde haabet, men paa den anden Side forværrede han heller intet, og ved sit stille roglige Levnet blev han den Gamles Yndling.

Fyrstinden besøgte, ikke længe efter dens Tid, Skæferiet, og havde da Leilighed til at troste Greven. Han takkede paa det oprigtigste for hendes Beskyttelse, og takkede end mere, da hun lod ham vide, at hans Kone og Børn vare friske; men sørgende slog han sine

sine haabende Dine til Jorden, da hun berettede ham, at hans goddådige Fyrstinde endnu ikke havde affendt og ikke kunde affende det Brev, som han havde efterladt til sin Kone, da Fyrstinden med Visshed vidste, at en af Fyrstens hemmelige Spioner passede nøie paa Grevinden, hemmeligen undersøgte hendes Korrespondenser, og ved det ringeste Spor let kunde gjøre Opdagelser.

Den stakkels Landflygtige sølede ved denne Efterretning, hørmegret den forladte Hustru maatte lide; han bad atter, at man dog blot vilde lade hende vide, at han var levende og frisk; og nu, da ogsaa den eneste Trøst, at see nogle Linier fra sin elskede Kone, var ham berøvet, fulgte han mere bedrøvet og inderlig sorgende bag ved sin Hiord.

Selv den Rolige og Lykkelige, der lever eensomt, og borte fra alt menneskeligt Selskab, bliver bedrøvet og mismodig, saa meget meer bliver den Lidende og Ulykkelige det. Der er ingen Ven, der trøstende qvæger hans smægtende Hierte, ingen uventet Omstændighed adspresder hans Kummer; han kan ubehindret overbeie sine Lidelsers Storhed, og hver Dag paa ny overbevise sig om, at de ere uendelige, og vedvarende. Saaledes gik det ogsaa med Greven, han blev stedse mere melanfolst, mere bedrøvet, og opvakte derved Medlidenhed hos sin godhertige

tige Messer, som udmærkede ham blant sine andre Folk, ofte lod ham spise ved sit eget Bord, og høiligen forundrede sig over, at den Fremmede, langt fra at sætte nogen Priis paa denne Værelse, hellere paa alle muelige Maader søgte at undgaae den.

De øvrige Indvaanere kunde heller ikke forstaae sig paa Grevens; han indtog enhver ved sin Høflighed og Artighed, men hans Tilbøielighed til Censur, til dyb Estertanke, var dem paa den anden Side ligesaa ufølgelig. — Uden selv at ville, fik den fra Ungdommen steds vedligeholdte Vane Overvågten over hans Forstillelse, der faldt ham saa besværlig; ledest ved hin, søgte han at gjøre sig sin tunge Byrde lettere, ved at klæde sig reentligere og bedre, end de andre Skæfere. De saa Piger, som boede der i Eggen, eller for deres Forretningers Skyld besøgte den, stottede derfor ofte heel venligen til ham, og kaldte ham den smukke, galante Skæfer; men da dette, som ofte blev sagt i hans Nærverelse, intet Indtryk gjorde paa ham, saa kaldte de ham siden efter den sorgmodige Skæfer, og saae medlidende efter ham, naar han med nedbøjet Hoved slentrede efter sin Hiord.

Efter tre tunge Mars Forløb, havde en fort Melankolie fæstet Sæde i hans Hierte. Han saae med en oprigtig Længsel Døden imøde; han ønskede høiligen, at den snart maatte nærme sig,

og giøre Ende paa hans navnløse Lidelser. Al-
 lerede i det andet Aar havde Tyrstinden, som
 besøgte ham, givet ham at forstaae, at saa
 stærke og nedtrykkende Forestillinger nu ikke
 mere vare nødvendige; at han i et fremmed
 Land, understøttet af sin Belgiorerinde, kunde
 leve bedre og mere behageligen; men Eensom-
 heden var bleven uundværlig for hans Smær-
 te: han bønfaaldt om Tilladelse, at blive her
 endnu nogen Tid, og forsikrede høit og dyrt,
 at en længere Frastand, hvor han aldeles ikke
 kunde faae nogen Efterretning fra sin Kone,
 ville berøve ham Forstandens Brug.

Tyrstinden ærede hans Grunde, og lovede ham, oftere at glæde ham med Tidender fra hans Kone; men hun kunde ikke holde sit Ord, da hun ikkun eengang om Aaret kom hen til den Egn, og da hun ikke ved Sendebud vilde opvække Indvaanernes Opmærksomhed, som desuden var spændt nok.

Den lidende og taalsmodige Grevinde spurgte den Evige: om hendes Lidelser da aldrig skulde faae Ende? om hun her ingen Løn kunde vente for al hendes Jammer? da en usædvanlig Tummel i Slotsgaarden vækkede hende op af sine dybe Tanker, og drog hende hen til Vinduet. Hun saae ned, sandt nogle Reisesvogne holdende ved Porten, og saae en i Sørgedragt klædt Dame, at stige ud af den første.

ste. Hun ilede ned, og faldt i Fyrstindens Arme, som kom for at besøge hende. Sørge- dragten forkyndte hende forud, hvad der mueligen kunde være Årsag til dette seldne Besøg; det anede hende, at Fyrsten maatte være død; og det var han ogsaa, baade meget hastig og uformodentlig.

Han havde anstrengt sig for meget paa den sædvanlige Parforse-Jagt; en uventet Tordenregn giennemblødte hans Klæder; endnu før end han naaede Residenten blev han rørt af et Slag, og faldt død ned af Hesten. Fyrstinden, som endnu stedse elskede ham, og inderligere begræd hans Død, blev nu Regentinde, da hendes Son ikke var ældre end elleve Aar.

Da Lægerne forgieves havde anvendt alle Midler, for at opvække den Døde, hylkede man hende strax.

Grevinde K—, som endnu bestandig var Fyrstens erklærede Favoritinde, som hidtil ofte havde regieret Land og Folk, blev yderligere forkrækket, da hun i et og samme Dieblik erfærede Fyrstens Død, og hans Gemalindes Hyl- ding. Hun frygtede den sidste Hevn, og sendte hende strax følgende Brev:

" Durchlauchtigste Fyrstinde! De kan giøre
 " re Regning paa Giengjeldelse, sagde De
 " engang til mig, da jeg lovede, at gaae
 " i For-

" i Forbøn for Grevinde L—. Tiden til
 " at vise denne Siengield er nu forhaans
 " den! Jeg haaber, De handler ædelmos
 " digen, og tillader, at jeg med min Eien-
 " dom maa forlade et Land, hvis Monark
 " hidtil har været min eneste Beskytter."

Den dybt nedslagne Fyrstinde mægtede ik-
 ke strax at svare; hun lod blot Grevinden si-
 ge, at Svaret sikkert og snart skulde følge.
 Med en bange Længsel og stielvende saae den-
 ne Svaret imøde; men hun blev ganske betas-
 get af Forundring, og hede Taarer stod hende
 i Øinene, da hun Dagen efter modtog og læ-
 ste følgende:

" Min Kiære Grevinde! De er yderlig bil-
 " lig, da De, til Siengield for en Hand-
 " ling, som jeg stedse ærer med et taknem-
 " meligt Hierte, blot forlanger noget, som
 " end ikke den meest strange Retfærdighed
 " kunde nægte Dem. Det staaer ganske til
 " Dem, om De fremdeles vil forblive her
 " i Landet, eller om De vil forlade det.
 " I det første Tilfælde skal min Hoiagtelse
 " for Dem vedvare; i det sidste skal De
 " udeelt tage Deres Eiendom med Dem. Men
 " da haaber jeg ogsaa ganske sikkert, at De
 " ikke tage bort uden Afsked; at De ved en
 " ny og større Anmodning sætter mig i Stand

L 2

" til,

" til, ikke at lade Dem reise, med den Be-
 " vidsthed, at jeg er Deres store Skyldners
 " inde. Kom, naar De vil; imellem os
 " finder ingen Etikette Sted; vi have beg-
 " ge tabt meest; og det maa derfor ogsaa
 " tillades os, ubehindret at kunne græde med
 " hinanden. "

Alle Hoffolkene bleve underligen tilmode,
 da Grevinde R — kort efter lod sig melde hos
 Fyrstinden; men endnu mere forundrede de sig,
 da hun strax blev antagen, og Fyrstinden efter
 en kort Samtale kom med hende, Haand i
 Haand, ud fra Kabinettet, i alles Nærværel-
 se kaldte hende Veninde, omarmede hende med
 sand Omhed, ønskede hende den lykkeligste Rei-
 se, og en rolig Fremtid. Denne Fyrstindens
 overordentlige venlige Omgang, var ikke For-
 stillelse, det var en sand Løn, som hun ydede
 til Grevinden.

Da denne kom ind til hende i Kabinettet,
 takkede hun hende med en Barm, som rørte
 hendes Hierte, og bad endnu engang, at hun
 maatte forlade Landet.

Fyrstinden tilfod hende dette paa ny, men
 forlangte udtrykkeligen, at hun skulde udbede sig
 en endnu større Villighed hos hende. Nu vel!
 sagde Grevinden, jeg vil benytte mig af Deres
 Naade (saldende paa Knæ). Nu, da min indbildte Stor-
 hed

hed daler, nu føler jeg tydeligen, at jeg alt for haardt har hevet min Broders Død, at jeg alt for strengt har forfulgt den stakkels Grev L—. Deres Durchlaughtighed er nu bleven Regentinde; Deres Durchlaughtighed kan nu straffe, men De kan ogsaa tilgive og forglemme. De tilstod mig en Bøn, De lovede mig at opfylde den; jeg beder, at Deres Durchlaughtighed, uden Betingelse vil tilgive Greven, forglemme hans Handling, og tillade ham, roligere at tilbringe sine øvrige Dage i en elsket Kones Arme. Deres ædle Hierte overbeviser mig om, at De, endog uden min Forbøn, ville tilgive; men jeg ansaae det for Pligt, at erindre Dem herom, og paa ny at bede Dem, at den tilkommende Regentinde ville begynde sin Regiering med denne ædle Handling. Det skal skee, sagde den beærgede Fyrstinde; men De kan ogsaa tage bort med den Forsikkring, at jeg, for denne Begierings Skyld, evig skal agte og elske Dem.

Sorgen over Fyrstens Død tillod, ja lod Fyrstinden, paa nogen Tid at forlade Residentsen. Da hun havde konfirmeret alle fyrstelige Embedsmænds Bestallinger paa deres nu værende Embeder, fordrede hendes Smerte denne Lindring; hun haabede, at finde den ved at gjøre got, og reiste til Grevinde L—, for i hendes Selskab, og det strængeste Inognito, at reise til det tilgrændsende Fyrstendom, der at overraske Greven, og

og der at tage Deel i den første Omfavnelſes og Gienforenings Glæder. Da hun lod ſig mærke med dette velgiørende Forſæt for Grevinden, da — o! hvo mægter, at ſkildre ſlig en Glædes, ſlig en Saligheds Symptomer! de ligne de overjordiske, ſom ei engang Guddommens Folk, ja ingen Dødeliges Mund formaaer at udſige. Den overvattede Lykkelige lignede gandske et Barn, hun tumlede frydefuld omkring; løſtede enhver Ting i Veiret, og lagde den lige ſaa haſtig fra ſig igien; vaagende drømte hun, og talede, ikke om andet end den Lykke, ſom hendes ophidsede Indbildningskraft ſelv blot anſaae for en Drøm.

O! hvor uendelig langſom henſlød hende nu Timerne, inden hendes ſaa varme Onſke kunde opfyldes! Ingen Søn opvægede den Haas hendes Dø; det ſtirrede beſtandigen længſelsfuld paa det Tilkommende, og ſaae den elſkede Egtes fælle ſtaaе for ſig med aabne Arme.

Fyrſtinden havde beſluttet, at udhvile ſig i nogle Dage paa Grevindens Landgods; men hun ſaae hendes Længſel, og ſatte ſig med ſin Veninde den næſte Morgen i en let Reſevogn, og ilede med hende den ubefkrivelige Glæde indøde. Fyrſtinden havde, for at kunne komme deſto hurtigere afſted, fraſagt ſig det hele ſædvanlige Følgeſkab. Blot en Kammerfrue ſad med Grevindens Barn i en anden Vogn, og ifkun tvende Tienere fulgte med. De kiørte ſkrapt til, men
og

Dog gik det meget for langtsomt for den Længselsfulde. Enhver Gaare-Flok, som klattrede op paa de nærmeste eller fierneste Bierge, gjorde det stærkeste Indtryk paa hendes Hierte; hun udstrakte da stedse sine Arme, og troede, i Hyrden at see sin Mand. —

Endeligen fremstillede sig den øde Biergstrækning; endeligen saae hun Skæferiet skinne imellem de høie Bøge og Egetræer; endeligen holdt Vognen stille ved Forstanderens Huus.

Den gode Gamle kom, med Huen i Haanden, de høie fremmede Gæster imøde; han forbausedes med Rette, da Grevinden hastigen spurgte, hvorledes det stod sig med hendes Mand, Grev L — ? Hvor han var? Hvor hun kunde see og tale med ham? Han rystede betænksom med Hovedet, og vilde overtøide de Fremmede om, at der ikke var nogen Greve, da den mere rolige Fyrstinde mærkede Vildfarelsen, og spurgte efter den fremmede Skæfer, som i nogle Aar havde vogtet de fyrstelige Gaar. Ach denne, udraabte den Gamle, er sagtens mere end han vil være, men Greve er han dog vel ikke!

Fyrstinden. Derom vil vi ikke stride længer, men hav den Godhed at sige os, hvor vi finde ham, saa vil alting opklare sig.

Den Gamle var strax villig, til at føre dem hen til Bierget, hvor han vogtede sine Gaar. Han gik foran, og Vognen fulgte efter. Ved
For

Foden af Bierget maatte de stige ud, da der op ad Bierget til ikkun slyngede sig een eneste af Faarene betraadt Stie. Grevinden tog sine Børn i Haanden og drog dem hastig efter sig. Nogle enkelte Faar, som klattrede paa Toppen, droge magnetisk hendes hele Opmærksomhed til sig; hun kunde hverken tænke eller tale. De sig nærmende Følleser af den henrykkende Glæde, at see ham igien, rasede stormende frem i alle hendes Nærer, Nerver og Fibrer; de standsede hendes Aandedræt, hun maatte ofte hvile sig, og saae da med taarer og længselsfulde Bine mod Himmelen.

Fyrstinden fulgte taus med; hendes stærkt oprørte Følleser bestieftigede baade hendes Hjerter og Indbildningskraft. Ikkun nogle faa Gange kunde hun fraraade Grevinden, at ile alt for meget; men den Henrykte mægtede ikke, at høre efter denne Advarsel; det Maal, hun trængte efter, var for stort og frydeligt, det fremskyndte med Almagtsstyrke, opvakte enhver Livskraft, spendte enhver Sene, for dessto hastigere at kunne naae det. Endelig besteg de Biergtoppen; en gammel Eg, hvis Stamme den rasende Storm ofte havde bøiet, men aldrig afsnækket, stod ikke langt fra dem. Under dens Skygge hvilede den landskygtige Greve; han laae udstrakt paa Jorden, han støttede sit i Tanker fordybede Hoved med den
 høire

høire Haand, hans Øie stirrede hen i de fjerne Egne. Den Gamle vilde vække ham af sin Drøm, men den længselsfulde elskende Kone fløi ham forbi.

Min Karl! raabte hun, glædedrukken, da hun nærmede sig; min Fader! raabte Sønnene, som fulgte hende. Den i Tanker Jordybede gysede. Min Karl! gientog Grebinderen; min Fader! lallede de aandeløse Børn.

Lig Beddeløberen, som har tilsat alle sine Kræfter, sank nu Grebinderen, ved sine Onskers Maal, kraftesløs til Jorden. Hystinden mægtede ikke at tale; Glædens og den inderligste Deeltagenheds Taare standsede hendes Tale. Den Gamle greb hastig til sin Hue, og saae med blottet Hoved til Himmelen.

Længe vedvarede denne stumme Scene; længe rasede disse navnløse Følelser; men da de vare forbi, da — — — o! at jeg ikkun for denne Gang ved Opdigtelser kunde blænde mine Læses glade Fornemmelser! — — — Enhver indsaae meer og meer med sorgelig og skræffelig Visshed, at denne hastige Overræffelse, dette pludselige Spring fra det svageste Haab til den største Visshed, havde berøvet den stakkels Grebe sin Forstand, i det mindste forvirret den.

Da den strange Dommer uden Skaansel forkyndte ham Dødsdommen, da Solen for sidste

ste Gang hensoandt for hans Dine, da han, reddet fra den visse Død, men for stedse dømt til at leve adskilt fra en elsket Kone og elskede Børn, maatte vandre bort, da var hans Mod standhaftigt og urokkeligt; men da den ubøielige Skiebne syntes at ville drive Spot med ham, at ville skuffe ham ved Blændeverk, da forsoandt Mod og Standhaftighed; da klagede han høit over den Barmhiertiges Streng-
hed, at den vilde straffe ham, som Tantalus, og lod sig ikke overtale til, at holde det for Sand-
hed, som hans ophidsede Indbildningskraft blot ansaae for Skufferie og Drømmerie.

Det er en Drøm, det er skrækkeligt Blændeverk, raabte han uden Ophold. Hans kære-
lige Kone, Børnernes venlige Bøn, den formaa-
ende Fyrstinde var ikke i Stand til at udryd-
de den engang fattede Idee; han havde løbet
fra dem, naar Tjenerne ikke paa Fyrstindens
Bink havde grebet ham, og med Magt bragt ham
hen til Skæferiet.

I Begyndelsen haabede alle, at Tiden og
Banen skulle dæmpe hans forvirrede Ideer, og
overbevise ham med Sikkerhed; men ingen Tid,
intet Lægemiddel, ingen Overbeviisning kunde
formaae, at omdreie hans Indbildningskrafts
standsede Hjul. Det stod stille, og med det
Dømmens bedrageriske Billede. Blot et lignen-
de, endnu langt skrækkeligere Billede forenede sig
med

med dette. Han troede siden efter, at hans Kone, hans Barn, og selv den velgiørende Fyrste inde vare døde, og at de nu som Aander lode sig see for ham. Denne Tanke forøgede hans Ønske, at døe; han ønskede længselsfuld, at blive forenet med de Elskede, og det var allene ved sine troe Oppasseres Opmærksomhed, at han blev hindret fra at finde den Død, han saa høiligen længtes efter.

Man tænke sig den gode Kones Lidelser; de kan ikke beskrives. Hun elskede med Varme, Omhed og Jnderlighed. Hendes smægtende Hjerter drog hende stedse hen til sin Mand, og stedse strækkede hans Udraab hende tilbage: "Hulde Mand! hvorfor kommer Du at quæle mig? Vort-jag Oppasserne, og Du skal see, hvor snart jeg følger Dig.

Menneskets Lidelser ere mange; de kan ligesaaalidet tælles, som Havets Sand; men ethvert følsomt Hjerter maa stemme i med, at Grevindens Lidelser vare blant de første og heftigste. Hvo der her ikke med Bished er overbevist om en evig Løn, den fortjener, at lide som hun, og uden Udsigt, uden Haab om Belønning, at døe i Fortvivlelse.

Jeg maatte opfylde mine Læsers Hjerter med en større Sorg, naar jeg saaledes vedblev at fortælle alt omstændeligen; jeg vil derfor fatte mig saa kort, som mueligt.

Da

Da Synet af Grevinden og hendes Børn var Qual og Pine for den vanvittige Greve, saa maatte man lade ham fiore allene i en anden Vogn. Man havde den Gang endnu stedse Haab om Bedring, forsøgte stedse nye Midler, for at overtynde Greven; men forgie-
ves. Den Ulykkelige lod sig villigen bringe hen til sit Slot; men Synet af samme, og af hans troe Tienere og Bønder, som bøde ham velkommen, gjorde intet Indtryk paa ham. Han syntes ikke at kiende nogen, men naar hans Kone og Børn nærmede sig, da foer han stielbende sammen, og raabte: "Seer I Manden! Den vinker mig! Jeg skal følge!"

Den elskende Kone saae længselsfuld enhver Læge, som hun lod kalde fra Kanter, indøde; men da mange af dem frugtesløs øvede deres Kunst paa Patienten, og da de til Slutning eenstemmigen erklærede, at der ingen Hielp fandt mere Sted, da blev hendes Hjertes Saar til en ædende Krebsffade; en ulæggelig Hentaring hentog hendes Legeme, og efter trede lange tunge Aar gjorde Døden Ende paa hendes navnløse Lidelser.

Da hun skulde begraves førte man, efter Lægens Raad, den ulykkelige Vanvittige hen til hendes Liigkiste; Lægen troede formodentligen, at dette Syn ville gjøre et mærkeligt Indtryk paa ham; men denne Hensigt blev

blev ikke opnaaet. Det lod til, at han ikke mere kiendte den Døde, han saae bedrovet til Liigkisten, men han var ogsaa den eneste blant de Tilstædeværende, der ikke ofrede den Forklarrede en Taare. Da hans Børn nærmede sig i den sorte Sørgedragt, tog han ufortøvet Flugten, og henfaldt igien til sin sædoanlige Tungfindighed.

Han blev halosfierdsindstøve Nar gammel, forlod saare sielden sit Kammer, og kiendte i de sidste ti Lidelses-Nar ikke sine Børn. Man fandt ham en Morgens fund død i Sengen; et Slag havde gjort Ende paa hans Liv og Lidelser. — Han hviler ved Siden af sin Kone, og der — hvor intet Tilfælde, ingen Vanvittighed forstyrrer Glæden — nyder han rigelig Løn for sine Lidelser.

Hans

Hans R —, Bonde i M —.

Da den mørke Overtroe endnu hvilede over det —ste Land; da Opflaringen blot paa de høie Steder med vaklende Skridt vandrede omkring, levede i en Landsby en ung, men tillige rig Bonde. Han levede rolig og veltilfreds; thi Gud havde givet ham en Kone, som elskede ham inderligen, hvert Aar fødte ham et sundt Barn, og med Flittighed og Klogskab forestod Huusholdningen. Han saae, og enhver af hans Naboer saae det tilligemed ham, hvorledes hans Indtægter ved Markernes rige Afgrøde forøgede sig, og hvorledes hans Udgifter, ved hans Kones Oekonomie, formindskede sig.

Endog i de ulykkelige Aaringer 1771 og 72, da alle Landmænd klagede over almindelig Misvæxt, selv da gave de velbyrskede Agre ham dog en middelmaadig Høst. Hans kunde føde sine Folk med eget Brød, og havde endda et lidet Overskud til at sælge. I det andet Hungersaar, da de herlige blomstrende Agre lovede den rigeste Høst, havde han endnu et sammenparet Forraad paa sine Løfter. Med Standhaftighed modstod han alle de stedse stigende Tilbud, som Forprangerne gjorde ham. Disse gienemstreifede den Gang alle Landsbyer, og op-

købte

købte det lidet, der kunde være i Forraad, for at bringe det til Byerne, hvor man af Nød bestalte alt, hvad den graadige Vindesygge fordrede.

Han og hans Kone havde besluttet, at sælge alt deres Korn for en lav Priis til de fattige Indvaanere og Daglønnere i Landsbyen; han opfyldte sit Løfte, og begge Egtefolk haabede, at den, der belønner Al, ogsaa engang rigeligen ville belønne denne gode Handling. Da Høsten allerede nærmede sig, og tusinde Hungerige med bange Langsel ventede paa Kornets Modenhed, havde ogsaa Hans fulgt sit hele Forraad paa denne Maade. Iffan toende Skiepper Hvede laae endnu paa hans tomme Løfter; den floge Huusmoder havde henlagt disse, tilligemed andre Fornødenheder, for i Høstens Tid at kunne styrke de krafteløse Dagleiery med en nærende Meelspise.

I denne Hensigt stod Hans just i Begreb med at føre Hveden til Møllen, da en bekiende Bager kom ind til ham. Nu har jeg, sagde denne, allerede i treende Dage løbet omkring efter nogle Skiepper Hvede, og kan ikke opkøbe det mindste. Klosteret i L—, som jeg i mange Aar har forsynet med Simler, paastaar trodsende, at jeg skal opfylde min Contrakt; jeg har Klosteret at takke for min hele Lykke; jeg seer nu ikke paa Gavn, men paa at holde mit Ord, og er fornøiet med enhver Priis, naar jeg kun kan

kan faae nogle Skiepper at kiobe. Kiære Hans!
kan J ikke hielpe mig?

Hans. Jeg har ikke meer, end tvende
Skiepper tilbage.

Bageren. Det kan være nok for det første,
thi om nogle Dage venter jeg Hvede fra
H —.

Konen. Men denne Hvede kan vi ikke
sælge, thi den er bestemt for vore Høstfolk.

Bageren. Naar disse kuns blive mætte,
saa bryde de sig ikke om, hvad enten de æde hvidt
eller sort Brød. Sælg mig Hveden, jeg vil be-
tale Eder tyve Daler for Skieppen.

Konen. Det kan ikke lade sig giøre. Den
stakkels Dagelønner vil ogsaa gierne spise noget
got; hvorledes kan man fordre Arbeide af ham,
naar man ikke styrker ham med nærende Føde?

Bageren. Jeg betaler Skieppen med fem
og tyve Daler. Kiob Kiød for disse Penge til
Høstfolkene, det styrker endnu kraftigere og bes-
dre.

Konen. Hertil ere de ikke vante, det ska-
der mere, end det gaar.

Bageren. Lad Jer dog overtale; jeg gi-
ver tredive Daler! Betænk, det er hellige Men-
nesker, der skal have det; de skal betænke Eder i
deres Bønner.

Den Priis, som Bageren bad, var over-
ordentlig; og der var vis Formodning om, at
han

han om faa Uger neppe ville betale tyve Gangs faa meget Hvede med samme Penge. Hans faae ved Bagerens sidste Tilbud spørgende til sin Kone; hun nikkede med Hovedet, og Hans delen blev sluttet. Bageren modtog Hveden, betalte tredssindstyve Daler, og takkede oveni ikjøbet Sælgeren, for at han havde reddet hant ud af sin Forlegenhed.

For at overbevise Klosseret om, hvor meget han opofrede, for fremdeles i mange Aar at beholde dets Eogning, glemte han ikke at fortælle Forstanderen sit Kjøb, og, til desto større Bekræftelse, nævnede han Sælgerens Navn.

Hans og hans Kone havde bestandig levet meget gudsfrygtigen; de vare ikke underviste i den rene og sande Religion, men med en fielden Strenghed opfyldte de sammes overordentlige Ceremonier. Hver Søndag og Helligdag gik de hen til det nærved liggende Klosser, for der ikke allene at høre Messen, men ogsaa Prækenen. — En gloende Rødme udbredte sig over deres Ansigt, den blege angstfulde Dødsfarve fulgte paa samme, da Præsten den følgende Søndag just ivrede imod den Ager, som ved den da værende dyre Tid og Hungers-Nød opfyldte de Riges Hierter, og forledte dem til Synder, hvilke den barmhertigste og langmodigste Gud haardeligen maatte straffe.

" Endog i forrige Uge, " udbrød han,
 " har en rig Bonde været fræk nok til, paa
 " den meest ugudelige Maade, at benytte sig
 " af vor stakkels Klosters nødvendige Trang.
 " Til Guds egne Tienere, til Menneskenes For-
 " bedere har han solgt en Skieppe Høede for
 " tredive Daler! Han har ikke været at over-
 " tale til, at lade sig afstinge en eneste Skil-
 " ling, da man dog foreskillede ham, at vi
 " hungrede og vansmagtede! Den ugudelige
 " Nagerkarl fortiente, at jeg her offentlig
 " skulle nævne hans Navn; at jeg skulle be-
 " lægge ham med Kirkens Ban; at jeg skulle
 " forjage ham, som Tolderen, bort fra de
 " Troendes Forsamling; men jeg vil efterlig-
 " ne Gud; jeg vil være barmhiertig som han,
 " jeg vil tilgive og forglemme; ifkun er det
 " min Pligt at advare ham, at han angrev
 " og affoner sin Brøde, for at han ikke i
 " sin Tid skal nedstyrtes i Helvedes Pøl, hvor
 " Hylen og Tændersgnidsel venter paa ham,
 " og hvorfra ingen Forløsning er at vente. "

Hanses Naboer og Venner havde ham ik-
 ke i mindste Maade mistænkt for Nager, vare
 tværtimod overbeviste om det modsatte; de vil-
 de ellers strax i hans Miner og Udfærd have læst
 sig til den Handling, mod hvilken Præsten ivre-
 de saa meget.

Hans

Hans gik træstesløs ud af Kirken tillige med sin Kone. — Hiemme bade og grød de den hele Dag, og i den paafølgende søvnløse Nat besluttede de, at skrifte deres skrækkelige Synd, og til Forsoning at ofre Gud de tredsifindsthye Daler, de havde faaet for Hveden. De skriftede næste Dag i Klosteret; Forsonings-Offeret blev imodtaget, og begge bleve de tilfagte Forladelse, naar de ogsaa for Fremtiden ved nye Offringer vilde vise, at de alvorligen havde i Sinde, at bedre sig.

Frygt og Angest ængstede endnu stedse de Ulykkeliges Samvittighed; men da den egennytte Præst den paafølgende Søndag beviiste, at der er langt større Glæde i Himmelen over een Synder, som gjør Bod, end over ni og halvfemsfindsthye Retfærdige, som ikke trænge til Bod, og da han nu offentlig fortalte Magerkarlens Anger og Forsonings-Offer; og da han igien optog ham i Raadens og den ene saliggjørende Kirkes Samfund, da troede den stakkels Hans ganske vist, at ogsaa Gud ville tilgive og forglemme. Med denne Overbeviisning gik han igien vel tilmode til sit Arbeide, og den gode Huusmoder gjorde sig det til en ubrødelig Regel, i Klosteret at ofre Herren den første Afgrøde af alle Frugter og af alt Qvæg.

Den paafølgende Vinter fik Hanses Børn Smaakopperne; tvende Drenge døde; med Mæie

flap de andre fra Døden. Ikke længe efter brat en af hans bedste Heste Foden, og en seed Oxe fandt man død i Stalden. Som Fader, var han bedrovet ved Tabet af de tiære Børn, som Huusfader, gif ham Døgers Død dybt til Hierte. Han, tilligemed sin Kone, gif nu oftere til Klosteret med Offere; han bad med hende der i Kirken end iorrigere og mere vedholdende, og haabede, derved at forsone Guds Brede; men da et stærkt Skhebrud næste Sommer oversvømmede hans græsrigge Enge, og skulde dem med Steen og Sand, da troede han for vist, at det fornærmede Klosters Forbønner ikke kunde virke, at han maatte søge dem, der vare stærkere og kraftigere, og ved en strengere Bod forsone Guds Brede, hvis han ellers skulde beholde Huus og Eiendom.

Hans Skriftefader, hos hvilken han spurgte sig til Raads, var en enfoldig, dum Munk; denne bestyrkede ham i hans falske Troe, og gav ham det gode Raad, at begibe sig hen til et langt bortliggende, men berømt Kloster, som havde Magt til, at forsone de største Forbrydelser, og som kunde vaske den meest ryggesløse Synder saa reen, at selv den strengeste Retfærdighed ikke kunde opdage nogen Plet paa ham. Det vil, sagde Munken, som sørgede for sin Ordens Bedste, koste Jer nogle Daler, men saa undgaae I ogsaa et større Tab og en større Fare.

Hans,

Hans, som ikkun ønskede og søgte Redning, var den end nok saa kostbar, lovede strax at forestage denne Pillegremsreise.

Forend jeg følger ham didhen maa jeg fortælle, ved hvilke Midler dette Kloster havde forskaffet sig dette saa store Renomee, og hvad samenes Munke gjorde, for at bestyrke de Bodfærdige i den gruelige Bantroe, at man ved en ofte igientagen Bøn, og ved frembragte Offere, kunde forsonse Mord og Drab, og nedsynke den udartede Menneskeligheds afskyeligste Ugierninger i Forglemmelsens Hav. Jeg vil, ved at fortælle dette, saa meget mueligt bestræbe mig for at efterligne den tilforladelige Historieffriber, der blot fremsætter det beviste, paa historisk Sandhed grundede, Faktum; som ikke besudler det med nogen Sminke, men som ogsaa ikke fordrager nogen Sminke. Ofte har Overtroen frembragt store Handlinger; men dens Virkninger have ogsaa ofte været ødelæggende. Give Gud, jeg med Sandhed kunde sige: de vare det! Give Gud, jeg ikke med nedslagne Dine skulle sige: de ere det endnu!

Et stort, meget smukt Kloster ligger i en Guds Almagt og Storhed forkyndende Dal i det 7 — ste Land. Det statter dets høie og stolte Mure til et Bierg, hvis Top bedækkes af en evig Sne og Is. Igiennem den snøvre Dal viser det sig indbydende for den asfattede Pillegrim,

grim. Det vilde opvække Beundring hos enhver Vandringsmand, naar ikke dets Beliggenhed tydeligen viste, at Menneskets største Verk er en saare ringe Ubetydelighed. Alle de vidtloftige Bygninger, alle de høie skinnende Taarne, soinde sammen i en umerkkelig Punkt, naar man sammenligner dem med Skaberens Almagtsstorhed, naar man maaler dem med de uhyre Bierge, som hans stærke Haand hensatte: Den hule, giennemtrængende Lyd fra Klokkerne, som pryde Klosterets Taarne, mærkes ikke af det lyttende Øre, naar Jordenen ruller mellem Klipperne, eller naar de store Jisklumper styrte ned i den vilde Dal, saa at Jorden ryfter, og Skraldet gienbrøler blant Klosterne.

En bodfærdig Synder byggede her, for fem hundrede Aar siden, sin Celle, og da han døde, holdt man ham for en Helgen. I de sildigere Aarhundrede toge nogle omvankende Munkke heraf Anledning til at stifte et lidet Kloster, som Tid efter anden blev beriget med Gaver, hvilke Landets Adelskab skænkede det ved Testamenter. Tørend et halvt Aarhundrede var til Ende, blev ved disse Legater det lille Trætaarn forvandlet til et høit Taarn, hvis Kvaderstene skinnede langt omkring i Dalen. Munkenes lave Celler udvidede sig til høie lustige Værelser, som havde tilstrækkelig Plads for et heelt Dosis lystige Sviere og Drikkebrødre. Allerede den Gang gik i hele

hele Landet det Rygte, at man i dette Kloster kunde rense sig fra alle sine Synder, og bortbe-
de den tungeste Byrde fra sit Hierte og fra sin
Sambittighed, fordi Klosterets første Stifter, en
Erkefurf og forrykt Bedrager, ikke alleneste ned-
bad Forladelse, men ogsaa havde Magt til at
gøre Mirakler, at helbrede Syge, og uddrive
Diable.

Dette Sagn, som bevægede mangen ved
Gravens Bredde stielvende Synder, til nye tes-
tamentariske Gaver, var vist nok Aarsagen til,
at Munkene, som stedse tiltog i Mængde og i
Uppighed, bleve i de Bankundiges Dine ophale-
de til Helgene, som kunde udslukke enhver Erind-
ring om den meest ryggesløse Misgjerning, og
forsone enhver Forbrydelse. I lang Tid herskede
denne blinde Troe i Landet, og Munkene fandt
rigelig deres Regning derved; men da nu flere
Klostere bleve anlagte, og disse rosende sig af sam-
me Fortrin, saa søgte den angrende Synder ikke
mere langt borte, hvad han fandt i Nærheden,
og det ellers saa berømte Klosters Indtægter for-
ringedes mærkeligen.

Munke og Jøder deledede den Gang broderlig
med hverandre, den saa kaldte Spekulations-Han-
del. Begge vare de Bedragere, ifkun med den
Forfkiel, at den første folgte den trochiertige Kjø-
ber et blot tilkommende Gode, da den sidste deri-
mod, om han end vandt nok saa meget, dog maatte

te levere noget reelt. I ethvert Kloster agtede man den Munk meget høit, som fuldkommen forstod denne fordeelagtige Handels Mechanisme, og som, i Livets sidste Time, da man saa gierne for alt jordisk Tant, vil tilkøbe sig Vished paa hin Side af Graven, viste sig som en geistlig Nagerkarl. Disse Møglere kunde da gjøre sikker Regning paa Vresposter, og man valgte den meest duelige iblandt dem til Abbe.

Da man nu af Mangel paa geistlig Vexel: Regozie i Klosteret, daglig maatte sætte een Ket mindre paa Bordet end forhen; ikkun kunde komme fire, istedet for sex Wiin-Bøgere, da døde den gamle ubirksomme Abbe, og hans Plads blev besat med en af de meest driftige Møglere. Med et Forsker-Die undersøgte han de aftagende geistlige Intrader, han saae ned giennem den lange Dal, ind i det dybe Lydsland, og overbeviste sig tydeligen om, at Klosterne havde i Vantroens fede Jordsmund skudt sig op som Svampe, at i ethvert Kloster vare oprettede Vexel-Banker, som imod meget billige Procenter af det pavelige Kammer bleve priveligerede til, under eget Firma, at stille Anbudsninger paa hiin den evige uudselige Raader-Kilde. Han tænkte efter, hvorledes han skulde kunne erholde Fortrinet for alle disse Medbeilere; hvorledes han kunde sandfelliggiøre Kiøberens ideallste Gevinst, og derved lokke de nærmeste og fierneste Kiøbere til sig.

Og

Og see! hans Ønske lykkedes fuldkommen; hans Plan overgik selv enhver Munks meest dristige Forventning. Han byggede, for at opnaae sit Niemed, et nyt Høialter i Klosterkirken; bag ved Tabernaklet lod han slaae en Hvelving over en stor firkanter Abning, i hvilken han satte, hverken mere eller mindre, end en simpel Laterna magika, hvis Forestillinger man fra det inderste af Alteret efter Behag kunde forandre, uden at blive seet af Mængden. De trende fornemste Forestillinger, med hvilke han udstyrede denne Laterna magika, vare: et Billede, som forestillede det aabne Helvedes Svælg med alle dets Attributer à la Cochem; et andet, som viste Forløseren døende paa Korset i sit Blod; og et tredie, fremstillede meget smukt Himlens Saligheder efter sandelige Ideer.

Naar nu en Synder lod sig see i Skriftestolen, saa var Skriftefaderen allerede i Forveien underrettet om alle Ting. Dersom din Anger, sagde han til den Skriftende, er ægte og reen, da er mig givet Magt til, at løse dig fra Synden og Straffen; dog vil jeg i Forveien skaffe dig Leilighed til, at du kan blive overbevist om din nærværende Tilstand. Gaae hen bag Høialteret, stig fem Trin i Veiret, see ind i det Allerhelligste, og bring mig Efterretning: hvad du saae?

Zitteren-

Rittrende og Kiælvende kom da Synderen
 stedse tilbage; thi det var i Forveien bestemt,
 at han for første Gang skulle see det aabne
 Helvedes Svælg, hvorhen en flakkels Siæl just
 blev ført af nogle ildspradende Dæmle. Ja!
 ja! du er fortabt, fordømt, sagde da altid
 Skriftestaderen til den modløse Synder, du maa
 strax vandre til Helvede, naar du ikke gjør
 sand Bod, ikke vælger dig dem, der med Jæber
 kan bede for dig.

Den Rødlidende og den, der trænger til
 Hielp, griber gierne efter det sidste, af alle
 Kræfter søgte han da disse; og da man ikke
 gierne her paa Jorden gjør sig forgieves Umas-
 ge, saa undersøgte man noie den Bodfærdiges
 Omstændigheder, og bestemte derefter Offeret,
 som han skulde bringe Klosteret, imod at det
 igien skulle gaae i kraftig Bøn for ham.
 Naar Synderen havde frembragt dette, maatte
 han give sig til Taalmodighed i ti til tyve
 Dage; i denne Tid slittig fortære sine Penge
 i Klosterets Herberge, slittig bede i Kirken, og
 nød da det søde Haab, at alle de Bønner og
 Messer, som Munkene imidlertid holdte, skulde
 virke kraftigen til hans Frelse.

Naar nu Prøvelsестiden var til Ende, saa
 fremstillede Synderen sig atter i Skriftestolen,
 og blev strax henviist til at see anden Gang
 ind i det Allerhelligste. Han saae da som of-
 test

test den paa Korset døende Frelser. Munkén, mod hvilken han vendte Ryggen, sagde da til den Fortællende: Lykkelige Dødelige! Din Frelser vil være din Mægler, vil med sit dyrebaaré Blod afvætte dine Synder, vil forsoné dig med den strænge, faderlige Dommer. Vedbliv i Bønnen, ofre endnu meer, og, rensét fra dine Overtrædelser, skal du da gaae bort herfra.

Synderen opfyldte nøie denne Korsskrift, vendte tilbage til den bestemte Tid, saae for sidste Gang ind i det Allerhelligste, og saae da i Almindelighed den aabne Himmel; en hvid Due fløi op imod den, og mange Engle vens- tede paa den med aabne Arme. Den hvide Due, sagde nu Skriftefaderen, er din for alle Synder og Forbrydelser rensede Sjal; saaledes skulle den sporensfregts fare til Himmels, dersom du nu døde, eller for Fremtiden ikke synder mere.

Man sætte sig nu i den stakkels Syn- ders Sted, man tænke sig nu samme faste Troe, og sole Fryd og Glæde med ham! Intet Sam- vittighedsnag saarer nu mere hans Hierte, in- gen Byrde ængster og plager det mere; med egne Dine har han overbevist sig om, at han er rensét fra alle sine Synder, at man med aabne Arme venter ham i Himmelen. Nu var det ganske naturligt, at han, for at vise sig

sig taknemmelig, forkyndte de store Undergier-
ninger, som Munkene i E — dagligen frem-
bragte, og at han viiste enhver, som havde
en saaret Samvittighed, derhen.

Inden tvende Aar vare til Ende, talede
allerede det halve Lydsland om Klosterets under-
fulde Magt; og inden det tredie Aar var udløbet
giorde alle de, som vare belæsede med svære Syn-
der, Pillegrimstog derhen, for rensede og for-
sonede at kunne vende tilbage.

Det varede ikke længe, førend der i Klo-
steret herskede Overflodighed paa alle Lækkerier,
og da Abeen var klog nok til, broderligen at
uddele de Brødkrummer, som faldt fra hans
fraadsfende Munkes Bord, blant de nærmeste
og fierneste Klostere, som hørte til hans Or-
den, saa roste disse af Taknemmelighed den
undtømmelige Naadefilde, som var udsprungen
i Klosteret E —, til Trost og Bederqvælgelse
for de bodefærdige Syndere, og som stedse ri-
geligen fremfrømmede.

Abeens usle Tassenspillerie og Bedragerie
blev sammenlignet med Floden ved Betsaida; og
man indrømmede hiint Fortrinet for dette, da
man ikke behøvede at tøve der hele Aar, for
at blive helbredet.

Da

Da Abens Opfindelse var saa herlige
Frugter, saa blev den siden efter forøget, og
man rafinerede paa den. Man anbragte end-
nu langt flere Forestillinger i denne Laterna
magika, hvilke forhalede eller befordrede For-
soningen, i Forhold til den deri Forskendes
Rigdom eller fattigdom.

Ofte, naar han foer tilbage for det aab-
ne Helvedes Gaa, og igien traadte frem,
saae han først Skiersildens Piinsler, og naar
han ved nye Offringer haade udfriet sig fra dis-
se, fandt han en bedende Helgen, som med op-
løstende Arme bad for ham. Nye Offringer
bragte ham da endeligen nærmere til Himme-
len. —

For at vedligeholde Orden imellem de
Ekriftende, tilspærrede man siden efter den un-
derfulde Kasse; og den Synder, som fik Tillas-
delse til at tige i den, maatte først have Nøg-
len hos sin Ekriftsfader. Opmærksomme Til-
skuere skal have bemærket, at et hemmeligt
Træk med en Kloffe da stedse underrettede Ma-
skinens Direktør om, hvilket Billede, der skul-
de fremstilles for den Ankommende.

Sandt og vist er det, at dette Bedrager-
ie har vedligeholdt sig lige til dette vort Aar-
hund-

hundrede; at det endnu for nogle Aar siden vedblev at virke uden Hindring, og uden at man frygtede for det kunde opdages!!!

Den tænkende Reifende forbauses med Rette, naar han overveier dette Børnespil, naar han overtænker dets store, ofte ogsaa skrækkelige Virkninger. Kirkens Pragt er stor, sammes Skatkammer og Værdien paa Guld- og Sølv-Gaverne overstiger al Forventning. Her forsamle alle Nationers Pillegrime sig, og ved den Mængde Skriftestole, som der er, finde de altid Munke, som forstaae deres (Pillegrimenes) Sprog, og uden Undseelse drive dette den mørkeste Overtroes Spilfægterie. Det er utroligt, men endnu mere utroligt er det: at det er sandt!

Til dette Kloster var det nu, at den stakkels ængstede Hans drog hen. For desto hastigere at faae Forladelse for sine Synder, og for at afvende en større Straf fra sit Huus; sadlede han sin bedste Hest, og lod den trave til bestandig.

Han blev let om Hjertet, da han langt borte saae Klosters Taarne; deelt imellem Mistvib og Haab, Frygt og Tvivl, vankede han hen til Høialteret, da hans Skriftefader havde givet

givet ham Nøglen. Skielvende aabnede han Døren, kigede ind, saae det aabne Helvedes Svælg og de ildsprudende Diæble, som ubarmhertigen nedstørte hans Sjal i Ild-Pølsen. Ved dette skrækkelige uventede Syn mistede den Ulykkelige strax sin Forstand; han var reist derhen med den faste Overbeviisning, at han ikkun her kunde faae Forladelse for sine Synder, og han havde fuldkommen Ret til at vente Trost, i det mindste Haab. — Det skrækkelige Syn berøvede ham begge Dele; Du er evig fordømt, lød det i hans Øre, og trængte igiennem alle Nerver. Jeg er evig fordømt, stammede han, og ilede ud af Kirken; og da Skriftestaderen spurgte efter ham, var han allerede forsvunden derfra Egnen.

Det varede sex lange Uger, førend han vendte tilbage til sin ventende Kone. Hans stakels Hest, som tumlede sig mat under ham, var bleven lam paa de to Fødder, og som var yderlig mager, har formodentligen kiendt Hiemsmet, hvorigiennem den ulykkelige Vanvittige vilde passere, og bar ham hen til Stalden, hvor den vidste, der vankede bedre Pleie. Her fandt Drengen den om Aftenen, og Herren siddende paa den; han kunde næsten ikke kiende ham igjen, thi de vilde stirrende Øine gjorde den Ulykkelige ganske ukiendelig.

Dren-

Drengens Raab: at Huusfaderen var kommen tilbage! opvakte Glæde i hele Huset; alle isede ham med aabne Arme imøde, men alle fore tilbage, da han grinede med frygtelige Diekast, og tilraabte dem: Jeg er fordømt, og I ere alle fordømte!

Man maatte bruge Magt, for at slæbe ham hen til Stuen; man maatte holde Vagt ved hans Seng, da han stedse vilde flygte bort. Allerede den tredie Dag rasede han frygteligen, og den bedrøvede Kone turde ikke afværge, at man lagde ham i Lænker; thi hun frygtede for sine Børns Liv, som han stundom vilde myrde, for med dem at fore de hungrige Dæyle, som han troede stedse at see staaende for sig med aabne Kløer. Stedse stod Helvede afmalet for hans Siæl, Konens og Børnenes Bønner formaaede ikke at berisgerne det, ingen Løge at lindre de Piinsler, som dette vedvarende Syn forarsagede ham. Jeg er fordømt! dette var det eneste Ord, som han uden Ophold, og til Slutning saa rædsomt fremførte, at ingen turde nærme sig til ham eller pleie ham.

Munkene gjorde sig forgieves Umage for, at læge det Saar, de selv havde afstedkommet. Naar en af dem nærmede sig til den Ulykkelige,

ra:

rasede han grueligen, og klemmede sig fast til Sengen, da han sandsynligviis ansaae Munken for Diæblen, og indbildte sig, han vilde slæbe ham med sig til Helvede. Dette gav siden efter Anledning til, at man ansaae den stakkels Banvittige for en Besat, den ingen Præst kunde redde og forløse, fordi han ved lastværdig Nager alt for høit havde forsyndet sig imod dem.

Saaledes fandt Overtroen ny Næring, selv i dens meest skrækkelige Virkning, og den opreiste sig en Trone paa den Elendiges Ryg, som den selv havde nedtraadt.

Den Ulykkelige's Slægtninger fik aldrig den egentlige Marsag til hans Banvittighed at vide; de troede, at hans Forbrydelse allerede havde forvirret hans Hjerne, førend han fuldendte sin Valfart, og førend han var kommen til Raadens Bolig. Munkene bestyrkede dem i denne Troe, og uden Undseelse modtog de fede Gaver, som den stakkels Kone bragte dem, for at formilde sin Mands Lidelser.

Han døde først efter femten Aars Forløb, og udstød endnu mange skrækkelige Plinder;
 R ler;

ler; han døde i et heftigt Anfald af Raserie, og gik over til en bedre Verden, hvor intet Munkebedragerie mere blander det fortsæende Die, hvor han fandt den retfærdige, men og barmhiertige Dommer, som de gierrige Præster ofte afmale som den største Tyran.

O! Overtroens og dens skuffende Bedrageries Virkninger ere langt skrækkeligere, langt mere ødelæggende, end Philosophen troer, og Menneskevennen indbilder sig. Dersom jeg blot ville levere de Ulykkeliges Biographier, som ved at falde i en haard Skriftefaders eller fanatist Præstes Hænder, mistede deres Forstand, da vilde mit Verk voxe til en Størrelse, som selv den omme Tollerances vidtudstrakte Arm ikke kunde omspænde. Med den inderligste Erbødighed ærer jeg Religionen; jeg ærer sammes værdige Tienere, men jeg hader den Hyrde, som skrækker sin Hiord med Fantomer og Spøgelse, og som hindrer den fra, at nyde den Græsgang, som Gud har skabt til dens Nydelse.

Naar man flattrer op paa Sandhedens Biergtop, og seer ned i Dalen til Overtroens Verksted, da maa man forbavses over dens Gier-
nin-

ninger. Her bygger den brassfældige Broer over de meest frygtelige Afgrunde; der sætter den Varsels-Tegn ved smaa Huller, over hvilke den sexaarige Dreng kan skride uden Fare. Der lader den dens Tienere klattre omkring paa steile Klipper, og spotter den Kloge, som vandrer paa den brede banede Landevei. Den bortriver det beskiermende Skjold fra den grædende Enke, for dermed at bedække hendes Egtesælles Morder. Den rækker sin Haand til den frække Bolerke, og støder den dydige Jomfrue bort fra den Stie, paa hvilken den vil lede hiin. Den kaster Ild i den fredelige Vises Hytte, og bygger forgyldte Pallæer til Dumheden. Den stæler Brødet fra den hungerrige Fattige, for dermed at spæge de Riges Hunde. Den handler med Lapperie og Klude, og lader sig dem betale som Diamanter. Men viis afmaaler den den evige Salighed, og et Martusendes Længde sælger de for en Penning. Med de uomstødeligste Grunde beviser den, at den Gierrige, Drukkenbolten, den Vellystige, Morderen ikke kan komme i Guds Rige, og enhver af disse giver den et Tripas, for at de kan smutte ind af en Sidedør. Den forbander Judas Iskariot, som for tredive Sølvpenninge forraadede sin Messias, og i det paafølgende Dødsblik saldbyder den for een af dem den guddoms melis

melige Forlofers Fortienester til det meest'uværdige Menneske. Den aagrer med Himmel og Helvede, og, lig en Jøde, skakrer den med Skierilden!

Vanvittige Personers
Biographier.

Tredie Heste.

Handwritten title or heading, possibly "Handwritten" or "Handwritten".

Handwritten text, possibly "Handwritten".

Handwritten text, possibly "Handwritten".

Amalie F***

Smuk og artig var Amalie som Barn; som
Gomfrøe var hun den smukkeste og artigste blant
Risnnet. Med en inderlig Omhed elskede For-
ældrene hende, som det eneste Pant paa deres
Kierlighed; ikke var det dem imod, at Byens
Ynglinge bukkede sig dybt for hende, og end
mere kiert var det dem, at hun, naar disse, hens
revne ved hendes Eksheds Almagt, taledes høit
om, at slig en Pige var værdig til en kongelig
Krone. Ved virksom Flid og lykkelig Industrie
havde de erhvervet sig en anseelig Formue, og
de søgte, saa got de kunde, at forsøge den, for
at Amalie engang i sin Tid, i en redelig Mands
Arme, fuldeligen kunde nyde den Lykke, som
ved deres mange Bekymringer og hyppige For-
retninger ikkun sjelden og sparsom var bleven
dem tildeelt. Længselsfulde saae de denne lyk-
kelige Tidspunkt imøde, og da vilde de, ved
D 2 roelig

roeligen at nyde deres arbejdsfrie Alderdom, være Tilskuere til, at deres elskte Barn smagte en Lykke, som havde kostet dem saa mange kummerfulde Dage, saa mange søvnløse Nætter.

Amalie indsaae sine gode Forældres velgjørende Hensigt, og ærede den med den reneeste barnlige Taknemmelighed, men endnu sølede hun ingen Trang til Elskov, ingen hemmelig Længsel efter dens ofte saa farlige Nydelse; hun var stæleglad, naar hun, utvunget kunde vandre omkring, uforstyrret nyde Naturens Undighed, og ubehindret beundre dens Underværker; thi fra Barndommen af havde Naturen været hendes Gudsdom.

En ikke liden Have, som laae bag ved hendes Faders Huus, var, baade om Foraaret, Sommeren og Høsten, hendes Yndlings-Sted. Naar hendes Forældre, Tjenerne eller Pigerne søgte efter hende, da fandtes hun stedse i den behagelige Havestue, hvis Vinduer bleve beskyggede af høie Pherstken og Aprikosstræer, og af end høiere Blinranke. Her spæde og strikkede hun, her læste og spillede hun paa Klaveret, her strøede hun Korn for Hønsene og Duerne, som vare inkwarterede i en nærved liggende Gaard, og som altid stode ved Stue-Vinduet og ventede paa deres Hersterindes rige Belgierninger.

I forrige Tider var den regelmæssige firkantede Have omgivet af unyttige Bøgetræer; i

Midt

Midten blomstrede Tartræer, flippede i mange Figurer, og under deres dunkle Skygger stod Tullippanen, Nellikken og Narzissen ganske modfaldne. Amalie havde med fri Villie forvandlet den til den meest frugtbare Kiøkkenhave; hun skar de største Asparges, den ypperligste Blomstaal, hun plukkede den fastigste Pfersken, og følede sig saa ganske lykkelig, naar hendes gode Fader, med en usædvanlig Appetit, nød Frugten af hendes Flid, og med venlige Udtryk beundrede hendes Konst. Moderens Formaning, at sligt Arbejde fordærvede de bløde Hænder, gjorde da intet Indtryk paa hendes Hjerte. Vel ansaae hun sin Skønhed, som en veldædig Gave af Skaberen, men ikke var hun saa forsængelig, at hun, for at forstørre den, skulde have nægtet sig den mindste Glæde, og just dette forhøiede dens Værd. Hun lignede ganske Rosen, som i fri Luft, styrket ved Dug og Regn, aabner sine fulde Knopper, da derimod de fleste Stads-skønheder ligne Blomsten i Driehuset; den tager Skade ved enhver kold Lufthing, den henvisner for enhver stærk Soelstraale.

Amalie høitideligholdt hendes tyvende Fødselsdag, da Faderen overrumplede hende i hendes Have, med en faderlig Følelse tog hende i Haanden, og førte hende hen til den lille Havestue.

Faderen. Du troer nok, at være meget vel tilfreds og lykkelig, naar du vandrer omkring

bring i din Have, og kan betragte, hvor got dine Planter lykkes og modnes til Fuldkommenhed?

Amalie. Ach ja, kære Fader! ja! Naar Regnen vaagner mig om Natten, og den opgaaende Sol skinner paa mine Vinduer, da iler jeg hastigen ned, for at see, hvorledes alle Planter, styrket til nye Væxt, staae der, og da glæder jeg mig saa oprigtigen, saa inderligen med dem.

Faderen. Jeg troer det, jeg troer det meget gierne! Ogsaa jeg har engang følt denne Glæde i en langt stærkere Grad. Jeg var hele Aar igiennem Tilskuer til, hvorledes du, min elskte Datter! spirede op til Fuldkommenhed, hvorledes dine Yndigheder og Dyder efterhaanden udviklede sig. Allerede i lang Tid har du blomstret herligen, vil du aldrig bære mig Frugter?

Amalie. Jeg forstaaer Dem ikke, bedste Fader! har jeg maaskee fornærmet Dem? er dette Bebreidelser —

Faderen. Ingen Bebreidelser! saa got et Barn fortjener dem ikke. Jeg vil blot erindre dig om din tilkommende Bestemmelse. Du er i Dag tyve Aar gammel; dette berettiger mig, at tale mere oprigtigt med dig.

Amalie. Jeg venter endnu med Længsel paa Deres nærmere Erklæring.

Fa:

Faderen. Den skal du strax faae at høre. Dine Veninder, som legede med dig, som vorte op tilligemed dig, ere allerede gifte; mange af dem ere alt lykkelige Mødre, deres Forældre nyde allerede en behagelig Løn for deres Opdragelse; ifkun jeg venter endnu forgiæves paa den.

Amalie (blussende af Rødme). Hvorledes skal — hvorledes kan jeg da! — jeg har jo ingen Elsker.

Faderen. Men mange Tilbedere, som alle vil forvandle sig til de kjerligste Elskere, naar ellers din Emule Egenfindighed tillader det. Mange gode og ædle Mænd, have allerede anholdt hos mig om din Haand; jeg henviste dem til dig, men de vendte alle forgmødige tilbage og beklagede sig for mig, du vilde ikke lægge Mærke til deres Diefast, ikke høre deres Suk.

Amalie. Kiære, dyrebare Fader; jeg er saa lykkelig, vil De da have mig ul lykkelig? jeg føler endnu ingen Tilbøielighed til at gifte mig, mueligen at den i Fremtiden kan indfinde sig, at den snart lader sig tilsyne; da vil jeg agte paa Deres Raad, men nu — — — lad mig fremdeles leve under Deres Beskyttelse; mine Forældres Kjerlighed, min lille Havn er mit Hjertes eneste Ønske. Forund mig dette endnu nogen Tid. Ingen af Delene kunde jeg miste uden at blive bedrøvet.

Fa

Faderen. Det gjør mig ont: — —

Amalie. O dersom det forvolder Dem blot en eneste ubehagelig Time, da vil jeg gierne forglemme min egen Lykke, gierne selv være ulukkelig for at see Dem roelig.

Faderen. Gud bevare mig for enhver Evang, endog for Skinnenet deraf. Nu ikke et Ord mere derom! Dersom du end selv nu forlangte mit Samtykke til det fordeedlagtigste Giftemaal, saa vilde jeg vægre mig for at give det; thi jeg maatte ansee det for et Lydigheds-Offer, men ikke for din fri Villie. Du er min eneste Lykke, min eneste Glæde paa denne Jord; vee mig, hvis jeg ved et, maaskee daarligt, Ønske saae den formindsket.

Amalie. Tak, tusinde Tak bedste Fader, jeg — —

Faderen. Tie, jeg fortjener den ei; jeg har jo ganske tydeligen sagt dig det var min Egennytte, der gjorde mig saa eftergivende. Nu noget andet. — Din Have blomstrer herligen, der er ikke den ringeste Plads tilovers, hvor man kunde plante et Træ eller Busk; snart vil du ørkesløs gaae der omkring.

Amalie. Det just ikke; thi det glæder mit Hjerte, at see det jeg plantede trives og vore, men dersom den var større, dersom jeg havde fri Plads rundt omkring mig, da vilde jeg udføre mangen smuk Idee, som nu unyttet maae

maae henstumre, og blot stundom paa en behagelig Maade sysselsætter min Indbildningskraft.

Faderen. Altsaa har jeg dog saa temmelig giettet dit Ønske. Jeg tænkte hist og her, hvormed jeg paa din Fødselsdag skulde glæde dit Hierte; thi du har dog vel ventet dig et Livsbaand?

Amalie. Har jeg ikke alt modtaget det smukkeste og kostbareste? (Saldende ham om Halsen) det tydeligste Beviis paa Deres faderlige Kierlighed?

Faderen. Smigrerinde! Hvor inderlig hun forstaaer at kysse! Saadant et Kys er sin Løn værd! Slig mig engang, da du er saa stor en Veninde af Naturen og Oekonomien, har din rige Indbildningskraft aldrig været saa gavmild at forære dig et Landgods, hvis smukke Haver bleve begrændsede af frugtbare Marker og Enge, rastlende Bække og skyggesfulde Skove?

Amalie. Ofte, kære Fader! meget ofte. Da forekom det mig, som De havde opgivet Deres Fabrikker og Handel, boede med mig paa et enligt stille Landgods, og at jeg forestod den hele store Huusholdning. Ach, hvor travlt havde jeg ei! Fra Kjøkkenet til Stalden, fra Stalden til Haven, fra denne til Engene, eller til Høstfolkene; og hvor glad og lykkelig følede jeg mig ikke herved! Slig en Glæde lader sig blot føle, men ikke beskrive.

Fa:

Faderen. Og dersom det nu virkelig forholdte sig saaledes?

Amalie (meget glad). Dersom det virkelig forholdte sig saaledes, gode Fader, dersom det gjorde det!

Faderen. Din rene Glæde er den bedste Løn for min Handling. Jeg har solgt min Fabrik med en anseelig Profit; jeg har nedlagt min Handel, og gaaer nu hen til Hr. H. for at slutte Kjøbet om hans Landgods, og det vil jeg forære dig til din Fødselsdag. Jeg veed forud, at du vil tage dine gode Forældre med dig derhen, pleie dem, og mage det saa, at de kan leve i Nøelighed paa deres gamle Dage. —

Amalie. Ja vist, ja vist; min Tak er stum, jeg føler, jeg fornemmer det blot.

Faderen. Du kiender dog dette Landgods, og dets behagelige Beliggenhed?

Amalia. Om jeg kiender det! Rød jeg ikke der med Dem i Foraaret nogle af mit Livs behageligste Dage; naar jeg endnu tilbagefalder Erindringen, staaer ved det høie Vindue, seer ned i Dalen, som giennemskiares af den brede Elv, og ved dennes Bredder seer en buntet Højsede Schweizer-Køer, Euaner, Gæs, Ender, Heste og Giskere, og saa tænker, at dette bestandigen skal vedvare, stedse være saaledes, at Fader! denne Glæde gjør mig til et Barn; jeg maatte græde som det, dersom De blot drebl
Spøg med mig.

Fa:

Faderen. Nei, jeg spørger ikke; jeg har hørt din Mening, det var mig nødvendig at vide den. Til Middag seer du mig igien, og i Eftermiddag kjøre vi hen til dit Landgods, for der i en landlig Eensomhed, at høitideligholde din Fødselsdag.

Han gik; den henrykte Amalie saae endnu længe, forundret, efter ham; forgiæves gjorde hun sig Umage for at satte hendes tilkommende Lykkes Nydelse; hendes lille Hæve blev hende for snever, hun ilede til Moderen, og sank grædende i hendes Arme.

Den gode Moder var underrettet om alt; hun roste tilligemed hende, Faderens Beslutning, men troede ogsaa, at en liden List havde fremskyndt samme. Han vil, sagde hun, syffelsætte dig uafsladeligen, at du, naar du ei længer kan bære Byrden af de alt for hyppige Forretninger, skal vælge dig en Medhjælper, som kan dele dem med dig.

Amalie besad et godt, taknemmeligt Hierte. Glæde og Overraskning havde end mere aabnet det; hun lovede derfor Moderen, at opfylde sin Faders Ønske, og at vælge Medhjælperen, saasnart hun fik Die paa den sande Elsker.

Amalie steg, efter Maaltidet, i Vognen med sine Forældre, for i deres Selskab at kjøre hen til det allerede kjøbte Landgods. Hendes Glæde var stor og overvættes. Man maae selv
med

med Lidenſkab elſke Land: Deconomien for at kunne medføle og nyde al den Glæde, ſom den lykkelige Amalie nød der i ganſke Fylde. Jeg lader derfor enhver Beſkrivelse fare, og tager fat paa mere vigtige Begivenheder.

Det var juſt i Høſtenſtid. Amalie gik hver Morgen og hver Aften hen til Høſtfolkene, gjorde dem rigeligen tilgode, og glædte ſig ved at ſee, hvorledes de ſamlede Landmandens Rigdom i Reg, bar dem paa Bognen, og, henrevne af inderlige Følelſer, iſtemmede muntre Høſtfange. I denne Henſigt ſpadſerede hun en kiſlig Eftermiddag igiennem den lange Landsbye, og havde næſten naaet Enden af ſamme, da der bag ved hende hørtes et jamrende Skrig. Hun ſaae tilbage, ſaae baa Gamle og Unge ængſteligen at ile hen mod Hytten, og hørte tydeligen, at man ſkreeg; en ſtor gal Hund løb igiennem Byen, og havde alt bidt nogle Børn, der gik og legede. Hun forſkræffedes ved denne overhængende Fare, vidſte ikke om hun ſkulde gaae frem eller tilbage, og ſaae omſider Hunden at komme ſig imøde. En gammel Kone, ſom vilde redde ſin Sønneſøn, blev ſhyrtet til Jorden af den, og nu ilede den uden Ophold imod Amalie. Angſt og Stræk ſtandsede hendes Røſt og Kræfter. Jamrende ſkryndte hun ſig frem, ſaae allerede det rafende Beſtie bag ved ſig, og, ved at forville ſig i ſin Kiøle, ſtrykede hun ſandſesløs og raabende

bende om Hielp til Jorden. Da hun igien kom til sig selv og slog Dinene op, stod der en ubekient Yngling for hende. Under sin venstre Arm holdt han en blottet Kaarde, og med en sørgmodig, men dog venlig Mine, rakte han hende den høire. Ikke langt fra hende belstede den gale Hund sig i sit Blod; og fra Byen gienlød hans Lov, der saa modigen havde frelst dem.

Amalie (til Ynglingen). Saa har jeg da Dem at takke for mit Liv; De har reddet mine stakkels Forældre fra Fortvivlelse.

Ynglingen (saae hende forbauset under Dinene, smilede noget spodsk og taug).

Amalie. Hvorledes kan og skal jeg lønne Dem for denne ædle Handling? O Gud! naar jeg tænker mig den truende Fare, tænker mig den skræffelige visse Død, da skiælve alle mine Lemmer. (hun hælder sig til hans Skuldre) Og nu, reddet ved Dem, ædle Ubekiendte! Jeg maae endnu engang spørge, hvorledes skal jeg belønne Dem for denne Handling? Kan denne Glædes-
taare — —?

Ynglingen. Den er mig nok, den er mig nok; (med en mørk Mine) Frøken! befinder De Dem nu bedre?

Amalie. Er jeg ikke reddet?

Yngl.

Ynglingen (med en fast, alvorlig Tone).
Saa lev vel. Der kommer Folk, som kan føre
Dem hjem.

Med hastige Skridt gik han strax bort hen
imod Skoven, som laae nær ved Landsbyen.
Forgiæves bad Amalie i den meest rørende Tone,
han skulde vende tilbage; forgiæves sendte hun
i denne Hensigt ufortøvet Bud efter den stedse
hastig Vortilende; de første bleve ufortøvede
viste tilbage, de sidste kunde ikke mere naae ham,
de tabte ham af Sigte i Skoven, og Amalie
var høilig bedrøvet over, hun ikke engang i sine
Bønner kunde nævne dens Navn, der havde
reddet hende. Afsmattet satte hun sig ned paa en
lille Høi, Gamle og Børn stode ved Siden og
fortalte, hvorledes den ubekiendte Yngling, da
hun skreg om Hielp, sprang frem fra en Grav
der i Nærheden, i hvilken han rimeligviis havde
taget Post, trak sin Kaarde, og med tvende kraf-
tige Hug strakte den rasende Hund til Jorden.
Hans Billede svævede klart og tydeligt for Ama-
lies Dine. Han var høi og smuk; hans brune
Haar flagede i løse Løkker om hans Hoved, skins-
tede hans hvelvede Pande, ved hvis Grændse
et Par store sorte Dine ofte viste Vildhed, men
ikkun eengang Venlighed. Hans af Solen for-
brændte, men dog blege, Ansigt, forkyndte Eng-
dom eller indvortes Lidelse. Hans Klædedragt
vidnede om fordums Velstand, thi den var efter
den

Den nyeste Mode, men tilkiendegav ogsaa ligesaa tydeligen, i det mindste en sig nærmende, Armod, thi den var allerede forslidt, og hist og her mærkeligen plettet. Skiægget, som først begyndte at faa Farve, var et sandt Beviis paa, at den Ubekiendte neppe var 24 Aar gammel. Han havde reddet Amalie fra en haard Død, og ikke forladt hende, førend Byens Indvaanere vare komne hende til Hielp; man kunde derfor ikke undres over, at den ædle og smukke Befriers Gestalt gjorde dybt Indtryk paa hendes Hierte, og opfyldte det med Ønsker, som hidtil havde været hende ubekiendte.

Endnu stod hun forbauset og saae efter den bortflygtede, og ventede forgieves, han skulde vende tilbage, da en gammel Mand leverede hende en Portefeuille, som han havde fundet i Graven. Den var aaben. Det var ikke Qvindens uædle Nysgierlighed, men en higende Attraae, ved denne lykkelige Hændelse, nærmere at lære at kiende sin Befrier, som forledte Amalie til at giennemblade den. Der var intet i den, ikkun paa tvende Sider var der noget skrevet. Det syntes at være flygtige Tanker, som Forsatteren havde udkastet, da Amalies ængstelige Skrig raabte om Hielp. Amalie læste dem mere end eengang; de karakteriserede tydeligen Unglingens Følelser, Tænkemaade og ullykkelige Tilstand. Hun var forsængelig nok, at henføre

Slut

Slutningen paa sig selv, og dette forhøiede meget
Værdien paa den fundne Skat.

"Kierlighed! Kierlighed! Kierlighed!"
saaledes stod der skrevet, "du er et ubegribeligt
"Væsen! hvorledes skal, hvorledes kan jeg for-
"klare dine modsatte Virkninger? Du gjør saare
"lykkelig, men ogsaa langt mere ulykkelig. Nei!
"Nei! aldrig lykkelig! Du er blot en sød Gift,
"som lokker os til at nyde; langsom, men sikkert
"dræber du; du er de menneskelige Sandfers
"og Begierligheders aqva toffana! Saaledes
"vil jeg for Fremtiden kalde dig, og vogte mig
"for din Nydelse; ikke tømme det gyldne Væ-
"ger, som Skabningens Mesterstykke rækker mig
"med en smilende Mine. Du deler dig i for-
"skiellige Grene; du elsker som Ven, som Mo-
"der og Fader, som Broder og Barn, som Eg-
"tesfælle og som den ømme Elsker; men du er
"og bliver Gift. Bedrager ikke ogsaa ofte Ven-
"nen sin Ven, forbander ikke ofte Faderen Bar-
"net, hader ikke Barnet Forældrene, Broderen
"sin Søster, bliver Konen ikke ofte sin Mand
"utro, Pigen sin Elsker? Du, det menneskelige
"Livs aqva toffana! Saaledes vil jeg herefter
nævne dig — —

"Smuk og indtagende gif hun mig i Gaar
"forbi; tillokkende var hendes Gestalt! Jeg
"havde gierne villet nedknæle for hende og til-
"bede hende, da hun, medlidende og kierligen,
"hjalp

"Hjalp den snublede Dreng op, puttede ham
 "Smørrebrødet igien i Haanden, klappede ham
 "paa Kinden og aftenrede hans Taarer. Mil-
 "lioner — hvis jeg eiede dem — havde jeg
 "opofret for, i den følesløse Drengs Sted,
 "at have følt hendes silkebløde Haand, og op-
 "snappet hendes store Dines uesterlignelige
 "Dietast." —

Her endte den ubekiendte Skribent, til stor
 Misforstaaelse for den læsende Amalie. Med en
 inderlig, endnu aldrig før fornummet, Glæde
 igientog hun de sidste Linier; men naar hun
 kom til Enden, da saae hun sørgmodig mod For-
 den. Det tvende Gange igientagne Men syn-
 tes saa ganske at tilintetgjøre den behagelige
 Roes. Det blev hende ellers klart, at hun var
 den Person, om hvilken den Ubekiendte talede;
 thi hun kunde tydeligen erindre sig den hele
 Handling, som hun Dagen forhen havde udøvet
 mod en liden Bondedreng.

Hun giennemfegte Brebtasken, for at faae
 noiere Oplysning, og fandt i en af dens Folder
 tvende smaa Sedler. "Edelmodige Wilhelm",
 stod paa den ene, skrevet med Blyant, "vend
 tilbage og trøst din ullykkelige Moder". "For-
 bandede Skurk", stod paa den anden, "dersom
 du endnu eengang fordrifter dig til at lade dig
 see i Nærheden af mit Slot, da glemmer jeg,
 jeg var din Fader, og skyder dig ihjel, som et
 P skade

skadeligt Røbdyr. Lad dette tiene dig til Advarsel, og pak dig for evig bort herfra". — Den første Seddel syntes at være væddet med mange Taarer, den sidste ikke med en eeneste.

Amalie tog inderligen Deel i den ullykkelige Moders og i den rimeligviis end ullykkeligere Søns Skiebne; hun sølede en Feber-Gysen, naar hun forestillede sig den rasende Fader, der saa grusom stødte sit eget, sikkert uskyldige, Barn fra sig; og som endog tænkte paa at myrde det. Hun saae taknemmelig mod Himlen, fordi den havde givet hende en saa god Fader, men hun skænkede ogsaa den ullykkelige Yngling mange Taarer, fordi han, betyngtet med Faderens Brede og Forbandelse, landsfngtig og uden blivende Sted maatte vandre omkring.

Omfrider blev hun uroelig over, at hendes Forældre, bedragne ved en falsk Efterretning, kunde være i Angest for hende; hun vilde just vende tilbage til Slottet, da begge i største Hast nærmede sig. Hun skjulte Brevtasken i sin Lomme og gik dem imøde. Da de nærmede sig, sloge de med Frygt Divene paa hende; glædedrukne faldt de i hendes Arme, da de fik at vide, hvor ulykkeligen hun var bleven reddet, hvilket de blot havde ønsket, men ei turdet haabe.

Ogsaa de ønskede, at kunne ære, takke og belønne den ædle Ubekiendte. Andre Sendebud bleve

bleve udfikkede, men ogsaa disse kom tilbage, uden at have ham med sig.

Amalie sørgede paa nye; hendes gode Hierte var fuld af Taknemmelighed; dette ængstede og trykkede uophørligen hendes ellers saa sorgfri Bryst. Hun pleiede forhen, usforstyrret, at hvile hele Natten i den velgiørende Søvn's Arme; nu giennemvaagede hun ofte halve Nætter under bange Følelser og stum Forbavselse. Stedse stod den ædle Yngling for hende, snart smilede, snart truede han. Hans Ulykke havde retmæssigt Krav paa hendes Medlidenhed, paa hendes Hielp; det bedrøvede hende meget, at hun ikke kunde vise ham den sidste. Henrevet af sine Følelser, sagde hun ofte: "Skion og indtænde stod han for mig; hans Skabning var tillokkende og behagelig, men, men — han flygtede, og jeg kan ikke see ham igien, ikke takke ham for hans store Velgierning".

For ikke atter at komme til Ulykke, (saaledes svarede hun i det mindste ofte den spørgende Fader) besøgte hun ikke mere Høstfolkene, sad stedse uvirksom og sørgmodig i Løvhytten, fordi hun der usforstyrret kunde tænke paa den Ubeskiendte, giennemblade Brevtassen og læse hans Sentenzer.

Ofte stod hun ogsaa paa den høie Altan i Haven, og lod sine Dine, tankeløs, spadserere omkring i den deilige Egn, og blev ikkun da opmærk-

mærksom, naar hun nær eller færn saae en enkelt Vandringsmand. Hendes forskende Øie, hendes stedse pirrede Indbildningskraft førte hende ofte vild; da ilede hun — uden at tænke paa nogen Fare — ud i fri Mark, og vendte mismodig tilbage, naar hun blev overbevist om, at Vandringsmanden ikke lignede hendes Yngling.

Ved slig en Leilighed gik hun hen til Bredden af Floden; lige over for laae en liden Ø, som høie Græssange og Elletræer beskyggede: deres velgiørende Skygge, deres melankolske Grøne indbød hende til Rydelse. Der laae et lidet Skib; hun kaldte paa nogle Fiskere, som var der i Nærheden, og lod sig sætte over til Øen. Fordybet i søde Drømme, omstreifende i Nærighedens tillokkende, men ogsaa farlige Labyrinth — thi Amalie elskede virkelig allerede — forglemte hun at vende tilbage til bestemte Tid, mærkede ikke at mørke Uveirsskjer trak sig fra Biergene ned i Dalen, og forkyndte en frygtelig Storm. Alt for sildig opvaagnede de sovende Fiskere, tilkiendegave Amalie den truende Fare, og haabede, med Guds Bistand, at sætte over inden Stormen begyndte at rase. Amalie havde rimeligviis ikke besluttet sig til at vove den farlige Overfart, havde hellere oppebiet Enden af Stormen paa Øen, dersom ikke Skibsfolkene havde forsikret hende, at enhver vedholdende Skylleregn maatte oversvømme Øen formedels

dens

dens lave Beliggenhed, og at hun da maatte blive et Kov for Bølgerne.

Med et bankende Hierte betraadde Amalie Skibet; endnu mere skælvede og forsagede hun, da, midt i Strømmen, Stormen begyndte at rase, uopholdeligen rev Skibet med sig, og kastede det hen paa nogle Møller, som laae ved Strandbredden. De udmattede Skippere havde allerede tabt alt Haab om Redning, de lode allerede det unyttige Roer falde og opløstede Hænderne for at bede den sidste Bøn, da det lille Skib i fuldt Løb stødte an paa en Pæl, og hastigen blev omkastet. Fiskerne søgte at redde sig ved at svømme; dette mægtede Amalie ikke, endskiønt hendes lange Kiøle, der, lig et Segl, udbredte sig paa Vandet, ikke lod hende synke. Forrestillingen om den visse Død gjorde hende sandseesløs; da hun igien kunde tænke og fornemme, laae hun ved Strandbredden; den ubekiendte Ungling stod ved hendes Side, og holdt hendes venstre Haand i sin høire, for at føle hendes Puls. Hans Haar og Klæder dryppede af Vand, Feberkulde rystede hans Lemmer, og Tænderne dandsede i Munden. Han smilede venlig, da hun aabnede sine Øine, og slap hendes Haand, da hun stammede sin Tak. Mølleren med hans Folk kom ilende derhen. Forpleier hende, sagde den Ubekiendte, indtil Stormen trækker forbi, og bringer hende da til de længsels-

selsfulde Forældres Arme; og nu gif han hastig bort. Bliv! Bliv! du min elskte Befrier, raabte Amalies svage Stemme efter ham, men Stommen bortvistede den Mattes sagte Røst, han hørte ikke hendes Raab, og skyndte sig bort.

Amalie faldt atter i Besvimelse, en Følge af det meget indsturkede Vand; først efter en halv Times Forløb opvagnede hun i en Hytte der i Nærheden, hvorhen Møllerne havde bragt hende. Hendes Forældre stode grædende for hende, trøstesløs vriede den ømme Moder sine Hænder, fortvivlende rev Faderen sig i Haaret; hun saae det, men dog var hendes første Ord, at spørge om hendes Befrier atter var forsvunden?

Der sneg sig en Taare over hendes blege Kinder da Møllerne forsikkrede, at man ikke havde seet ham meer, ikke vidste hvorhen han var gaaet.

— Moderen og Faderen gjorde sig forgiæves Umage, for at trøste hende, ved Skingrunde om en muelig Opdagelse; hun kaldte sig høist ulukkelig, fordi hun ikke kunde være taknemmelig.

Da man havde bragt hende til Slottet, og den bidkaldte Læge havde forsikket, at der ingen Livsfare var at befrygte, gav Faderen efter for hendes Bønner, og udsendte Bud til alle Kammer, som skulde indbyde hans Barns Befrier at komme til Slottet paa een Dag, paa een Time. Ogsaa Møllerne bleve, efter Amalies Begiering, frem

fremkaldte, og maatte udførligen fortælle, hvoreledes den Ubekiendte havde reddet hende. —

Han sad, sagde en af dem, just i min Have og drak Melk, som han havde forlangt, da Stormen begyndte. Jeg gik hen til ham, og bad ham komme ind i Hytten, men han loe bittert, og forsikkrede mig, han aldrig befandt sig bedre, end naar han i fri Luft kunde see paa, hvorledes den vilde Storm rasede paa de frugtbare Marker.

Jeg tilstaaer oprigtigen, at dette menneskes fiendste Svar gjorde mig ont, og jeg stod i Begreb med at gaae bort fra ham, da han med et stirrede paa noget langt borte, sprang op med en Fart og løb ned til Floden; jeg fulgte langsomt efter, og saae tilligemed ham, at Stormen drev det lille Skib med Strømmen ned paa Møllerne; jeg løb tilbage, for at kunne komme til Hielp med mine Folk; men oprigtig begræd jeg deres Død, da jeg ikke saae Skibet mere, og Fiskerne i Vandet. For at forsøge om der endnu skulde være Redning, løb jeg med mine Folk langs med Strandkanten og saae tydeligen, hvorledes Fiskerne kom lykkeligen til Land, og at den fremmede Ubekiendte, svømmende bar vor Jomfrue igjennem Bølgerne. Vi gik ham jublende imøde, men hans Dø var blot heftet paa den Usmægtige, han lagde hende ned nær ved Strandbredden, og gik ikke bort førend vi kom.

Da

Da de gode Forældre havde hørt denne Fortælling, bleve de strax ligesaa begierlige efter at takke den ædle Befrier, ogsaa de ønskede, de udsendte Bud maatte finde ham, og bringe ham til Slottet. — Med ligesaa stor Længsel ventede de deres Tilbagekomst, og sørgede og græd med deres Datter, da de alle, uden Haab og Trøst kom tilbage. Ingen havde seet ham, ingen talt med ham; han syntes at ligne en velgiørende Guddom, som ikkun da iler til Hielp, naar Amalies Liv er i Fare, men som hastig forsvinder, naar hun vil takke ham for sin Frelse.

Uagtet Lægen forsikrede, at al Fare var forbi, fandt man dog Amalie den næste Morgen i en vedholdende Feberfæde. Angst og Skræk og den pludselige Forkiølelse havde virket ligesaa stærkt paa hendes Legeme, som skuffet Haab og Længsel efter at tale med den elskte Befrier, paa hendes Siæl. Lægen forskrækkedes da han fandt hende i denne Tilstand, han lagde ikke Dødsmaal for Forældrene paa den Fare i hvilken hun svævede nogle Dage derefter, og af hvilken hun omfiden blev reddet, ikke ved Lægens Kunst, men ved Ungdommens Kraft og Styrke.

De kiære Forældre vare imidlertid meget ilde tilmode, de veeg ikke fra deres eeneste Barns Seng, og hørte tydeligen, hvorledes hun ofte i sine febrilske Phantasier vandrede omkring i

Sto:

Stoven, søgende sin Befrier, men fandt ham ingensteds.

Efter fire Ugers Forløb, kunde hun for første Gang slentre omkring i Haven og nyde Høstens Indigheder, som nærmede sig. Hun var død for de Glæder, den paa saa mange Maader skienker. Hendes Hierte var fyldt med Længsel, med inderlig Kierlighed; hun følede tydeligen, at hun blot kunde leve lykkelig i sin Befriers Arme, at hun ikkun der kunde nyde Naturens Glæder. Stedse svævede hans Billede for hendes Øie; snart saae hun, hvorledes han med manlig Styrke dræbte den rasende Hund, endnu oftere, hvorledes han i sine Arme reddede hende fra Bølgerne. Skuffet ved sin levende Indbildningskraft, slyngede hun sig da fast til hans Bryst, og sprang gysende tilbage, naar det behagelige Billede forsvandt, og hun stod forladt og eensom tilbage. Den Ubekiendtes Portefeuille, som hun stedse bar hos sig, var hende allerede forhen dyrebar, men nu var den hende mere dyrebar, end alle Jordens Skatte; hun sysselsatte sig hele Timer med den, og forøgede derved meget sin Melankolie! fordi hvert Ord, som der stod skrevet, overbeviste hende om, at hendes Yndling var ul lykkelig, sandsynligen stred med Elendighed og Mangel, og maaskee af denne Grund vandrede omkring uden noget blivende Sted.

Opfyldt med disse Tanker spadserede hun nogle Uger derefter til en liden Bøgeskov; hun blev ledsaget af tvende Tienere, som den omhyggelige Fader havde beordret til hendes Beskyttelse.

De vare hende ikke til Besvær, thi de forstyrrede hende aldrig i hendes Tanker, men gik langsomt bag ved hende. — Veien løb igiennem en Allee af Frugttræer, hvis Grene bøiede sig under Byrden af den megen Frugt. Dette Syn var i forrige Tider hendes største Glæde, nu var det ubehageligt for hendes Dø; det dvælede blot paa de gule Blade, som hist og her fignede igiennem, og forkyndte den sig nærmende Vintersøvn. O at jeg kunde sove og hvile med Eder! raabte hun, og uvilkaarlige Taarer vadede hendes store Dø.

Hun var endnu sysselsat med disse Tanker, da hun allerede sad paa en stor Steen i Skoven, og Tienerne bag ved hende med et begyndte at skrige høit og ængsteligen. Amalie sprang forskrækket op, spurgte om Aarsagen, men Tienerne kunde for bare Skræk ikke svare, og pegede paa et Træ. Amalie saae et Menneske hænge paa Grenen, og det næste Øieblik overbeviste hende strax, at det var hendes Befrier, den ullykkelige ubekiendte Yngling.

Haabet, at kunne gjøre Giengjæld, at redde ham af Dødens Arme, holdt hende paa Benene; hun

Hun ilede derhen, og kaldte de forbausede Tienere til Hielp. Bevæget ved hendes inderlige Bønner overskar en af dem, med sin skarpe Kniv, Strømpebaandet, i hvilket den ullykkelige Selvmorder hang; han faldt ned og laae stiv og død for Amalies Fødder. Hun jamrede, saae om Hielp, fandt ingen, og befalede omsider, at bære ham til Slottet. Underveis faldt hendes Taarer ofte paa Ynglingens blege Kinder; hun besværgede Tienerne, at de ikke, for noget Menneske maatte aabenbare hans Dødsmaade; hun lovede at forsørge dem for Livstid, naar de vilde opfylde hendes Begiæring, og de lovede den strængeste Taushed.

Enhver paa Slottet troede, man havde fundet Ynglingen død i Skoven, og da hans Ansigtstræk endnu ikke vare fordreiede, og da hans Kinder vare mere blege end blaa, saa faldt den tilkallende Chirurgus paa samme Tanker, og troede, ikke at tage Feil, naar han behandlede ham, som en, der pludseligen var bleven qvalt, eller rørt af et Slag. Da han kort efter aabnede hans Arer, og der endnu kom Blod, da gav han den ventende Amalie Haab, som snart blev til en glad Visshed; thi der var Livstegn.

En reen, ægte Glæde lod sig nu for første Gang igien see paa hendes Kinder, og farvede dem hvide, da man meldte hende, at Ynglingen aandede igien, og aabnede Vinene. Forældrene

ældrene delede oprigtig denne Glæde med hende, og vare glade til, at deres Barn paa saa god en Maade havde giengiældt den Ubekiendte det, han ubelønnet havde udøvet mod hende.

Den Ubekiendte havde endnu ikke talt et Ord, da Chirurgen gav efter for Amalies Bønner, og lod hende træde hen til Sengen.

Hun havde sine Grunde, hvorfor hun ønskede, at tale nogle Ord med ham allene, og sneeg sig derfor bort fra sine Forældres Bærelser. Unglingens Die stirrede vildt og uroeligt omkring, da hun traadde ind, blev hængende ved hende og saae forvirret paa hende. Amalie gik hen til ham og bøjede sig medlidende hen over ham. I hans Dientfroge samlede sig Taarer, han vilde tale, men mægtede det ikke.

Amalie (tagende fat paa hans Haand, og formodentlig trykkende den). Vær, og bliv roelig. Forsmaa ikke den takkende Venindes Hielp. Dersom det kan berolige Dem, da tilsværger jeg Dem paa min Ære, at ingen veed, hvorledes jeg reddede Dem.

Unglingen (svagt). De? De reddede mig?

Amalie. Var det ikke Pligt, ikke Skyldighed, ikke Giengiæld? O Grusomme! det gjorde mig ont, meget ont, at De saa haardt nakket vilde berøve mig enhver Taksigelse.

Ung.

Ynglingen (meget bevæget). Jeg —
 jeg maae takke — og denne Skaansel over min
 Vre. — —

Taarene randt ned paa hans blege Kinder,
 og han pegede derhen, for at overbevise Amalie,
 at de vare et Taknemmeligheds-Offer. Chirur-
 gen kom nu til, og bad indstændigen, hun skulde
 gaae bort, de heftige Sindsbevægelser vare me-
 get skadelige for den Enge.

Amalie gav godvilligen efter for disse Be-
 væggrunde, og mærkede med Glæde, da hun ved
 Døren saae tilbage, at Ynglingens Die taknem-
 meligen fulgte hende.

Hun var kommet under Veir med, at den
 Enge trængde til reent Liined; hun sendte ham
 derfor strax noget ved sine Tienere, og befalede
 dem, at opvarte ham, for at ikke et nyt Anstød
 af Fortvivlelse skulde tilintetgiøre hendes Hielp.

Munter gif hun om Aftenen til Sengs;
 glade Billeder om det Tilkommende omflagrede
 hende i Drømme; thi Lægen og Tienerne forsik-
 frede hende, at al Fare var forbi, og at den
 Enge med god Appetit havde nydt den Suppe,
 hun havde sendt ham. End gladere opvaagnede
 hun, og iflødte sig hastigen, da man om Mor-
 genen lod hende vide, den Fremmede ventede
 paa hende i næste Værelse, og forlangte, at tale
 med hende. Efter hendes Forlangende traadde
 han

han snart ind, og skjælvende rakte hun ham sin høire Haand.

Ynglingen (Kysede den). Min Frøken, jeg kommer for at takke Dem.

Amalie. Men ikke for at afhente den forlængst fortiente Tak? Jeg gienste den dybt i mit Hierte; den blev mig ofte en svær Byrde. Jeg haaber, De ikke forsmaaer den, at De befrier mig fra den.

Ynglingen. Hvad gjorde jeg, som fortiente denne herlige Taksigelse? Jeg reddede Deres Liv, men De, min Frøken! reddede Liv og Siæl. Allerede ved den sig nærmende Død bliver det mere klart! Der er en Ewigheid; der er en, som belønner det Gode og det Onde; jeg er nu overbevist, og vil taale og lide saa længe han fordrer det; med et rørt Hierte takker jeg Dem, for at jeg kan gjøre det. Lev vel! Han saa den ædle Handling, ifkun han allene kan belønne den; jeg troer paa ham, han vil vist gjøre det.

Amalie (Jittrende). Hvorledes, De vil atter forlade os? (langsom) Forlade mig?

Ynglingen. Maae jeg ikke! jeg har stridt hele Natten for at finde Udsigt og Hielp; jeg fandt ifkun een muelig. Forhen foragtede mit stolte Hierte den, nu vil, nu maae jeg gribe til den. Jeg haaber, en eller anden medlidende Officeer vil antage mig som Soldat, og ved en
men

menneffelig Behandling giøre denne besværlige Stand let for mig. Jeg maae ile for at udføre det, for at ikke en alt for tidlig Fortrydelse skal tilintetgiøre det, og paa nye bringe mig til Fortvivlelse. —

Amalie. Nei! nei! — Gud frie os! De bliver hos mig, hos mine Forældre, bliver deres Søn og min — — (hun stammer) og min Broder, min daglige Omgang, (Ynglingen ryster med hovedet) De maae blive, skulde jeg end knæklende bede Dem. Vil, kan De da forlade mig?

Ynglingen. O Gud, hvor lykkelig ville jeg ikke ansee mig, ved at kunne være hos Dem! Hvor behageligen ville mine Dage henrinde! men snart vilde ogsaa den sorte Bagvaskelse — o, at jeg, som Barn, maae tilstaae det! en Faders Bagvaskelse, skille mig ved denne lykfsalige Glæde, og da var jeg jo endnu mere ulykkelig; maatte blive et Kov for Fortvivlelse. Derfor er det Pligt, at jeg forlader Dem, medens det endnu er mueligt. Ulykken har valgt mig til dens Yndling, hidtil søgte den mig fra alle Kanter, uagtet jeg søgte at undgaae den; nu vil jeg søge den, og see, om den for bestandig vil holde mig i Lænker, eller om den vil flygte for den Liddendes Afsyn.

Amalie. Dersom De lader sig forlede til dette Skridt blot af Frygt for, at en eller anden Bagvaskelse kunde formindske min eller mine
For.

Førældres Taknemmelighed, da tilsværger jeg Dem ved den almægtige Gud, at dette aldrig skal eller kan skee; mine Førældre skal strax i Deres Nær-
værelse igientage min Eed (Hun vilde gaae, men han holdt hende tilbage).

Ynglingen. Jeg er allerede overbevist.

Amalia (glad). Og bliver?

Ynglingen. Og bliver, fordi De, som har reddet mig, forlanger det.

Amalie. Og af en Faders, Moders og Søsters Haand modtager De enhver Hielp og Understøttelse, som De kan behøve?

Ynglingen (i Strid med sig selv). Undskyld, tilgiv, men det koster mig Umage, at dæmpe denne utæmmelige Stolthed, som er det eneste Arvegods efter min Fader. Ja, jeg modtager alt, hvad Deres usfortiente Godhed vil give den Ulykkelige.

Amalie. Den ønsker blot at belønne.

Nu førte hun den Ubekiendte ind i sine Førældres Værelse, og saae med Fornøielse hvorledes disse, befaalede af sand Taknemmelighed, gjorde ham lignende Tilbud, ædelmodigen overvandt Deres Nysgierrighed og ikke spurgte om Aarsagen til hans Ulykke, men blot søgte at lindre den, ved at love ham al muelig Hielp.

Ynglingen erkjendte deres ædle Omgangsmaade med en inderlig Taknemmelighed og lovede, ikke allene, at blive, men ogsaa, ganske at lade sig

fig lede af den gode Gamle, som meer end een- gang udbad sig, han vilde kalde ham Fader. Kom, sagde han omsider til den bevægede Yngling, jeg maa tale med Dem allene i mit Kabinet.

Med blussende Kinder og grædende Dine kom Ynglingen tilbage til den grædende Amalie, og fortalte hende, paa en Spadseretour i Haven, at den gode Fader havde foræret ham Pen- ge, og forlangte, at han den næste Dag skulle reise til Byen, for der at equipere sig efter sin Stand. —

Amalie. Men De kommer dog tilbage, saasnart mueligt?

Ynglingen. Min Gud! hvor kan De spørge herom! Dersom det ikke var min nye, alt for gode Faders Villie, som ganske rigtig indseer, at man blot bedømmer Mennesket efter Klæderne, da vilde jeg ikke vige bort fra den Sol, der saa huld smiler mig imøde, og ved hvis Straaler jeg aldrig havde haabet at varme mig. —

Amalie (smilende). Nu vel! om den nye Broder ogsaa virkelig med Omhed elsker sin Søster? Deres tidligere eller sildigere Ankomst skal afgjøre det.

Ynglingen. Derfor er jeg her igien i Morgen.

Amalie. Denne Tilfældighed ville tilintetgjøre Faderens og Reisens Hensigt. Lad

Q

see!

see! jeg vil gjøre Regningen: Naar De ikke spare paa Penge, og det behøver De sandeligen ikke, da kan De om otte, i det længste om ti Dage være her igien (spøgende). Ja! ja! kiere Broder Wilhelm, om ti Dage venter din Søster dig med Længsel, og vil tvivle om din Kierlighed, dersom Du kommer sildigere igien.

Ynglingen (noget urolig). De kaldte mig Wilhelm? Hvorfra veed De, jeg hedder saaledes.

Amalie (noget forvirret). Hvorfor skal jeg nægte det? Da De reddede mig fra den gale Hunds Kløer, da fandt en Bonde Deres Brevtaske i Graven. Jeg tilstaaer reent ud, at jeg begierligen giennembladede den, og haabede, i det mindste, der at finde min Befriers Navn. Den var i lang Tid den eneste, men vist en dyrebare Erindring jeg havde fra Dem. Nu vil jeg gierne give Dem den tilbage, da De har lovet, ikke mere at forlade mig.

Wilhelm. Hvor lidet denne Brevtaske end indeholdt, saa indseer jeg dog, at De, ved at besidde den, næsten ganske har lært at kiende min ulykkelige, saare sørgelige Skiebne. Jeg seer, at jeg ikke derved har tabt meget i Deres Dine; det er derfor min Pligt, oprigtigen at fortælle Dem alleting, for at ikke bagvaskende Tunger skal berøbe mig det, som Deres gode Hjerte hidtil i saa stor Gylde har skænket mig.

Jeg

Jeg er en Adelsmands eneste Søn fra B — jeg kalder mig Wilhelm von L. — Min Moder — — O hendes tidlige Død var hele Aarsagen til min Ulykke! — — min Moder elskede mig ømt, opdrog mig omhyggeligen, men hun formaade kun lidet over min Faders raar ofte vilde Hierte. Dog lykkedes det hende ofte at bevæge ham ved kjerlige Forestillinger, og da benyttede hun sig ærligen af Leiligheden for at fremme min Lykke. Min Fader var uden al Opdragelse; han kunde blot ride, jage, drikke, og med megen Besvær skrive sit Navn. Han ansaae det derfor aldeles ikke nødvendigt at opdrage mig bedre. Blot ved hele Aars utrættelige Bønner, formaaede min Moder saa meget over ham, at jeg blev sendt til et ridderligt Academie i Hovedstaden, for der at opdrages. Jeg var den gode Moders eneste Glæde, hun havde giftet sig, ikke af Kierlighed, men af Evang, og dog frasagde hun sig villigen al sin Glæde, for at frie mig fra den ofte gruesomme Faders Mishandling, og see af mig, at danne en bedre, mere virksom Mand.

I Begyndelsen maatte jeg hvert Aar, naar Skoleferierne indtraf, besøge hende; men da min Fader nogle Gange barbarisk pryggede mig, fordi jeg paa Jagten skud feil af en Ræv, og engang af Feiltagelse skud en drægtig Hind, saa frasagde hun sig ogsaa denne Glæde, og lod mig ikke mere komme hjem.

Da jeg omsider havde fuldendt mine Studia, og nu vilde søge Embede i Staten; og ogsaa virkeligen havde grundet Haab hertil, da sendte min Moder hastig Bud efter mig, og befalede mig, saasnart som mueligt, at komme tilbage til mit Fædreneslot, da min Fader var saa rasende opbragt, at han truede at myrde hende, og gjøre mig arveløs, hvis jeg skiændigen ville vanære hans Aner og Familie, ved at blive en uffel Pennehelt og en krybende Hofmand.

Da jeg, efter min gode Moders Forlangende kom hjem, stod hun grædende ved Vinduet, og opløstede bedende sine Hænder. Min Fader modtog mig med en streng Alvorlighed ved Døren, og førte mig stiltiende ind i sit Kabinet. Paa Bordet laae tvende Pistoler, han tog dem under Armen og saae længe med et mørkt Ansyn paa mig. Du er, udbrød han til Slutning ret bleven en sand Sukkerdukke! See hvor alting er bepudret, snirklet og dreiet! Det lugter, som om Desmerkattene havde Reder her! Dersom den kiære Gud, af sin forbarmende Naade ikke i Ansigtet havde plantet dig en Næse, den Byens fordomte Mennesker, dog ei har kunnet forfusse dig; og som endnu ligner min, da ville jeg sværge en høi Eed, (og vove min Salighed paa) at Du ei var min Søn. Du skal for uveligen have tilskrevet mig, (i det mindste læse den vakke Moder saaledes) at du har taget den faste Beslutning,
at

at slukke Blæk, trykke paa Penne og med glatte Ord at forvandlle Dyrigheden de Rettigheder, som deres Forsædte dyrt have kjøbt med deres Mod og Blod. Jeg kan umueligen forestille mig, at mit Blod saa ganske skulle udarte, og har ladet dig kalde, for at høre din Mening, og for at forkynde dig min Villie. —

Jeg kiendte af en tidligere Erfarenhed min Faders rasende opfarende Brede. Jeg indsaae, han vilde tage grueligen affæd og knuse mig, dersom jeg endog blot med Grunde giendrev hans engang fattede Mening. Jeg tilstod ham derfor, at jeg, da han lod mig studere, havde anseet Statens Tieneste for min Bestemmelse, men at jeg ogsaa af ham havde arvet Stolthed nok til, med Glæde at frasige mig ethvert Embede, naar ikke udtrykkeligen forlangte det.

Nei! Nei! raabte han hastig, jeg forlanger det ikke. Du er dog min Søn! See! dersom du, haardnasket havde holdt fast ved dit fordømte Forsæt, da havde jeg, saa sandt Gud lever, skudt dig en Kugle igiennem Hovedet. Nu omfavner jeg dig min Søn, og vil stedse erkiende dig for min Søn, naar du vedbliver at være mig lydige. Lad det nu gaae, vedblev han, de fordømte Bøe Mennesker, har vel nu engang ganske forqvælet dig, men jeg vil paatage mig, endnu at gjøre en brav Karl af dig, naar du har lært det forbandede Smørerie og de Krage-

tæer,

tæer, da vil det ikke falde dig vanskeligt, at øve dig i ridderlige Bedrifter, til hvilke Spiren allerede maae ligge i dit Blod, hvis det ellers er reent og ægte.

Han tillod mig nu, at besøge min Moder, som grædende omarmede mig, og kierligen takkede mig, at jeg saa villig havde søiet mig efter min Faders vilde Luner. Over Borde var han munter og glad, da jeg kom frem i en grøn Jagtkiole, og han kaldte mig for første Gang sin kiere Søn, da jeg om Eftermiddagen var saa lykkelig brav at kunne tumle hans raskeste Hingst omkring paa Ridebanen. Det er, raabte han da, bestandig den værdigste Beskæftigelse for en Kavalleer, men ikke det elendige Penneskræverie, som enhver borgerlig Styrper kan gjøre efter, fordi en Pen kan koste en Penning, men sliq en Hest hundrede Dukater.

Jeg maatte dagligen gaae med ham paa Jagt, og da jeg efter en Maanedes Forløb var saa lykkelig at skyde en Hiort, som han selv havde skudt feil af, da var han mere glad, end om jeg var blevet Vice-Konge i Landet.

Aftenen efter denne i hans Dine saa vigtige Heltegierning, erklærede han mig værdig og duelig til at forplante sit Navn paa Efterflægten. Opsøg dig, sagde han, en Pige, som behager dig; inden een Maaned skal du gifte dig. Jeg vil sørge for din og din Kones Under

derholdning og holde Eder standsmæssig; men jeg forlanger, at hun i det mindste skal tælle sexten Aar og være en Datter, ikke af en Pennehelt, men af en ægte Ridder. Disse ere mine eneste Betingelser, for det Øvrige kan du vælge her omkring i Naboelaget, men inden een Maaned maae du gjøre Ende paa det, ellers vælger jeg, og da maae du vise blind Lydighed. — Da jeg alt for got kiendte min Faders Stibindighed, og tilforladelig vidste, at intet Tilfælde kunde forandre hans engang tagne Beslutning, saa overlagde jeg Morgenens efter Sagen med min Moder.

Mit Hierte kiendte endnu ikke Kierlighedens Lænker; vel havde mit Die fundet mangen Pige smuk, men endnu havde mit Hierte ingen elsket. Jeg havde derfor Grund til at haabe, hun vilde styre for mig og gjøre mig bekiendt med Egnens bedste og dydigste Piger.

Den dyrebare, mig evig uforglemmelige Moder udgiød Glædes Taarer, da hun hørte min Bøn; hun havde allerede ofte i sin behagelige Ensomhed, da hun ubehindret kunde drømme og ønske, udvalgt mig en Pige; hun lovede, endnu samme Dag at gjøre mig bekiendt med hende, og førte med mig hen i Naboelaget, hvor der boede en gammel Adelsmand, som havde Aar nok, men desto færre Penge, som desuden ikke var nogen Pennehelt, men en ægte

Jæ.

Jæger og Ridder. Min Moder havde allerede undervejs fortalt mig, at hun havde bestemt mig den yngste Datter, fordi hun var søielig, taalmodig og Moderens Billede, som ogsaa maatte lempe sig efter sin Mands Luner og Kapriser, og som ikke kunde tælle mange gode Dage.

Vi bleve meget kjerligen modtagne. Den raa Gamle blev meget venlig og høflig, ved den blotte Forestilling, at den rige Arving vilde vælge sig en Kone blant hans Døttre. Jeg saae og talede med den yngste Datter. Mit frie Hierte blev strax indtagen af hendes Skønhed, men endnu mere af hendes Ynde og behagelige Væsen. Muelig, at min Faders Skyndning, og Frygten, at jeg ikke skulde kunde finde nogen skønnere og bedre, strax bestemte mig. Nok sagt, jeg tog bort, yderligen forelsket, og tog det søde Haab med mig, at ogsaa jeg var elsket.

Amalie (blussende rød). Det var hastigere end jeg tænkte!

Wilhelm (sukkende dybt). Ja vist min Frøken, ja vist, og maaskee derfor ogsaa saa ulykkelig! — — For fremdeles at vedligeholde mig i min Faders Gunst, aabenbarede jeg strax alleting for ham, og han var fuldkommen fornøiet med mit Valg. Kiender jeg, sagde han, end ikke Pigen, saa kiender jeg dog Faderen og Moderen. Jeg har intet at udsætte paa dem, du intet paa hende, og saaledes ere vi alle fornøiede.

nøiede. Sandt nok, hun er fattig, og vil ikke bringe stort andet, end sin Person i Huset, men det er mig ikke imod, saa skal Folk dog ikke sige, min Søn er bleven rig ved en Kone, som man udpluddrede om mig, fordi din Moder af sine Forældre erholdt et par usle tusinde Daler i Medgift.

Efter hans Forlangende reiste jeg den næste Morgen hen til min Elskte, bad hende til Bords hos os, og præsenterede hende for min Fader, da han kom hjem fra Jagten. Han modtog hende overordentlig tierlig, kaldte hende smuk og elskværdig, flappede hende paa kinden og kyssede hende paa Panden. Ved Bordet maatte hun sidde ved Siden af ham, han talede blot med hende, og blev ganske henrykt, da den Gulde, af Kierlighed til mig, gjorde sig overordentlig Umage for, at erholde hans Bisald. Fra denne Tid af kom hun ofte i vort Huus, og derved fik vor Kierlighed mere Styrke og Jnderlighed. Min Fader havde allerede taget Aftale med hendes Forældre om Brylluppet; nu syntes han ved tomme Udsugter at forhale det, endssiont det lod, som min Elskte stedse blev ham mere og mere dyrebar, og endog med et Ord kunde erholde meget af ham, som vi andre ofte forgieves søgte at tilbede os.

Aftæring, en Følge af Græmmelse og Sorg, havde allerede svækket min Moders Le-
geme;

geme; hun sskrantede stedse og var sielden frisk. Nu da Hosten nærmede sig, begyndte hendes Lidelser at tiltage, og maatte efter Lægens Forsikkring, snart saae Ende. Ved den gode Moders Engdom, fandt min Fader nye Anledning til at opsætte Brylluppet, som vi saa inderligen længtes efter. Endskjønt den Enge ofte forsikrede ham, at Vissheden om min Lykke ville være hende en Vederqvægelse i hendes Lidelser, en Berøieligelse i hendes Død, saa blev Faderen haardnakketh ved sit Afslag, og paastod, at Sønnen ikke maatte holde Glædes-Fest, naar Moderen laae paa Engeleiet. Vi maatte ære denne ædle Bevæggrund, og taalmodigen oppebie Udfaldet.

Til min Trøst var min Elskte for det meste paa vort Slot, og pleiede min gode Moder, som, maaskee for min Skyld helst lod hende række sig Medikamenterne og lægge Hovedpuden i lase. Jeg var da stedse i Værelset hos den Enge, og nød den Glæde, at sole mig i min Forlovedes Dickast.

Min Fader, som nu atter var blevet yderligen knarvorren, undte mig ikke længe denne Lykke, jeg maatte bestandigen tage med ham paa Jagten, ofte, under adskillige Forevendinger, endnu længere opholde mig i Skoven, naar han nød Roelighed hjemme. Dette var Aarsagen, hvorfor jeg, ei engang var nærværende, da min

Mo:

Moders Døde; men først kom hjem, da det allerede var forbi. Min Elskte bragte mig grædende hendes Velsignelse, men den slog ingen Rødder, min Glæde, min Lykke, min Roe blev begravet med hende.

Min Moders Død blev nu en sand Hindring i mit Egeteskab. Den Forlovede kunde nu ikke længer opholde sig paa Slottet; fuld af Ahnelser, og meget bedrøvet, skiltes hun fra mig; jeg turde ikke følge med hende, thi min Fader forsikrede, der var ingen Plads i Bogen; og at han selv vilde bringe hende hjem. Jeg turde ikke besøge hende, da det efter hans Eigende, ikke sømmede sig, at den sørgende Søn, som en Nar vandrede omkring paa Kierligheds-toure. Hendes Breve vare da min eneste Trøst, mine hendes største Glæde.

Jeg havde allerede vansmøgtet een heel Maaned, uden at see eller tale med hende; da min Fader kaldte mig ind i sit Kabinet. Jeg har, sagde han kold og alvorlig til mig, nøiere og bedre overlagt denne Sag. Jeg finder, at dit Giftermaal er unødvendig, og at det alt for tidlig ville gjøre Hindring i din Lykke. Din Moders Død har frembragt Forhindringer, som jeg ikke kunde forudsee, jeg vil maaskee selv gifte mig endnu eengang, jeg kan faae flere Børn, og dette vil da foraa. Sage en anden Indretning, som blot det Tilkommende kan bestemme. Ind-
til

til den Tid gjør du vel, dersom du vender tilbage til Byen, ikke uden min udtryffelige Tillidse forlader den, og seer dig om en Tjeneste, som sætter dig i Stand til, af egen Formue at ernære en Kone. — —

Jeg gjorde mig forgieves Umage for at giendrive ham ved hans egne, forhen yttrede Grunde; han tilstod ligesvem, han havde taget feil, og nu alt for got indsaae, at det ingen Banære var for Adelen, at tiene Staten. Forgiefes søgte jeg, at bevise ham, at det nu var umueligt, at affige Giftermaalet, at det ville geraade ham og mig til Skade og Skændsel; han lovede at paatage sig Skylden, og at gjøre en god Ende paa Tingen. Og for at du kan vide det, sagde han opfarende, din Pige behager mig selv, jeg vil ægte hende med det første, er allerede enig med Faderen, og om tre Uger holder jeg Bryllup.

Jeg vilde vel holde dette hemmeligt for dig, for at spare dig den lille Krænkelse, men da du har tvunget mig, saa siger jeg heller nu, hvad du dog til Slutning faaer at vide.

Du indseer nu, at din Nærværelse ikke kan være til stor Glæde for mig og min Brud, følg derfor mit Raad og vend tilbage til Byen.

Jeg vil, og jeg kan ikke afmale Dem mine Fornemmelser, jeg stod som truffet af Lynild, hæftet til Jorden; det skinnende Lys, som allerede

rede i saa lang Tid havde skinket for mig og ledet ethvert af mine Skridt, var nu udsluttet, jeg travede omkring i Mørket og vovede intet Skridt fremad. Uden Følelse og Bægning taalte jeg, at min Fader greb mig under Armen, slæbte mig til Vognen, og førte med mig til Byen. Jeg har nu blot dunkle Erindringer tilbage om denne Reise. Planer til Flugt, til en hastig Bortførelse, sysselsatte min Indbildningskraft og holdt mig paa Benene. Jeg saae roelig, hvorledes min haardhiertede Fader indkøbte Toi til Fruentimmerklæder, og knurrede ikke, naar han endog spurgte mig, om denne eller hiin Farve ville klæde hans Brud?

Da han reiste bort, vilde ogsaa jeg, med det faste Forsæt, at frarive ham Byttet, følge efter, men mit Legeme magtede det ikke. Jeg blev den paafølgende Nat angreben af en hidsig Feber; først efter tre lange Uger kunde jeg igien taale at tænke; og efter een Maanedes Forløb først forlade Sengen. Det Haab, at min Elskte skulle stride tappert, ikke modtage min Faders Haand, styrkede mig, og gav mig mine tabte Kræfter igien.

Jeg var imidlertid blevet oppasset af fremmede Folk, som sad ved min Side, saae med Ligegyldighed paa mine Lidelser, og ikke kunde besvare et eneste af mine Spørgsmaal. Jeg gav
dem

dem Afsskeed, og ilede saa hastig, som de velbetalte Postkarle formaaede til mit Hiem.

For ikke at pirre min Faders Brede, og for desto bedre at kunne skiule mig for hans Afsyn, steg jeg af hos en Jæger der i Nabolaget. Han tog medlidende imod mig, og aabenbarede mig til Slutning reent ud, at jeg kom for sildig, og at min dyrebare Karoline allerede i een Maaned havde været gift med min Fader. Jeg tog rasende affted, faldt i Alsmagt, vaagnede paa nye, og bad forgieves om Hielp. Besielet med Fortvivlelsens rasende Mod, ilede jeg lige til min Faders Slot, og sprang med en Fart ind i et Værelse, hvor jeg, efter en medlidende Piges Beretning skulde træffe hende.

Den stakkels Lidende sad ved Klaveret, og spillede, nedslaaet af Sorg, en rask Jagtvisse; min Fader lehnede sig til hendes Stool og gøttede sig ved at høre derpaa. Min faste Gang vakte baade hende og ham. Karoline kiendte mig, sprang hastig op og faldt grædende i mine Arme.

Jeg veed ikke selv, hvad jeg i dette skrækelige Dieblif tænkte, sagde og gjorde. Det traf forbi lig et pludseligt Uveir. Et Skud, en Rugles Eusen nær ved opvakte mig til Følelse. Min Fader, som imidlertid havde hentet sine Pistoler, vilde just trykke den anden løs paa mig, da Karoline faldt i hans Arme og forhindrede det.

Jeg

Jeg veed ikke at fortælle, hvorledes hun fik ham roelig, i det mindste forhindrede ham fra Barnemord. Ikkun saa meget erindrer jeg endnu, at han lovede at tilgive mig, naar jeg strax vilde forlade Stedet. Hvad hans Trudsel vist ikke havde formaaet, det formaaede hendes Bønner, jeg gik, eller snarere vaskede derfra, og giennemvaagede den qvalfulde Nat hos ovenmeldte Jæger.

Allerede næste Morgen fik jeg den trøstelige Efterretning fra hende, at min Fader ikke var mere vred, at hun endog havde grundet Haab, at han, som forhen, ville tillade mig at boe paa Slottet, og ved min Nærværelse at forsøde hende den utaalelige Kummer. Uden at betænke, at dette Hielpemiddel i sin Tid kunde være lige skadelig for hende og mig, haabede jeg med hende, og modtog endnu samme Aften den Billet fra hende, som de har fundet og læst i min Brevtaske. Min Fader elskede hende heftigen, han kunde ikke modstaae hendes Bønner, langt mindre hendes Taarer, hun havde derfor ved adskillige Skingrunde, men især ved den første, faaet ham til at give sit Samtykke til min Tilbagekomst. Da jeg, efter hendes Indbydelse virkelig kom tilbage, gjorde han den ubrydelige Betingelse, at vi aldrig, undtagen, naar han var nærværende, maatte see og tale med hverandre. Vi lopede, men holdte det ikke.

Jeg.

Jeg skulle blive alt for vidtløftig, dersom jeg ville fortælle Dem alle de Konstgreb, som vi dagligen anvendte, for blot paa een Minut at see og tale med hverandre. Vor Samtale gif da ikke ud paa Forsikkringer om den Jordums smme Kierlighed, men vi beklagede vor Ulykke, vi stred for og længtes efter Hielp og Trøst. Vi indsaae alt for got, at Kierlighed ikke længe var muelig, at den tvertimod var strafværdig, og jeg sværger ved Gud, at jeg ikke forlangte, at hun ikke tilstod mig noget Kys.

En heel Maaned levede vi paa denne piinsagtige Maade, da min Fader blev indbudet til et Jagtpartie i Naboelaget. Han tog mig, imod Gædvane, ikke med sig, men da han drog bort, fornyede han med en streng Alvorlighed sit Forbud. Uagtet denne Advarsel traf vi dog hverandre i en lille Lynskov der i Nærheden, hvor vi troede at være sikke i en mørk Løvhytte.

Jeg vilde just lade mig fortælle af hende, hvorledes det var mueligt, hun kunde blive mig utro og ægte min Fader, da han styrtede rasende ind i Løvhytten, greb mig ved Haaret og sandfæstløs flæbede mig omkring paa Jorden. Da jeg oppaagnede, stod der en Jæger hos mig, som i min Faders Ravn bekiendtgjorde mig, at jeg maatte vogte mit Liv, at selv min Moders Liv var i Fare, dersom jeg nogenfinde dristede mig til igien at nærme mig min Faders Slot.

Jeg

Jeg tumlede bort, vandrede trende Dage omkring i Stoven, spiste og drak ikke, og haabede, paa denne Maade at faae Ende paa mit Liv og mine utaalelige Lidelser.

Da jeg vandrede omkring uden nogen anden Hensigt, saa havde jeg i denne Tid ofte uformerkt nærmet mig min Faders Slot; nogle af hans Jægere mødte mig endog. En af dem bragte mig den tredie Dag den Seddel, som De ligeledes har fundet i min Brevtaske. Ved denne erfarede jeg tillige, at min Fader, endnu den samme Aften havde bortført den uhyggelige Karoline til et ubekendt Sted, og først nu den Gang var kommen tilbage uden hende.

Denne Efterretning, som flere bekræftede, og ikke min unaturlige Faders Trudsel bevagede mig til at forlade en Egn, hvor jeg havde prøvet ubeskrivelig Glendighed og Smerte, men ikke mange glade Diebliske.

Ikke Hensigt, men et blot Tilfælde førte mig hen til den Jæger, hos hvilken jeg havde logeret. Ogsaa ikkun dette, ikke hiint var Aarsag til, at jeg spurgte efter min Kuffert. Jeg blev betaget af Smerte og Raserie, da Jægeren ved Vidner beviiste mig, at min Fader selv havde afhentet alle mine Sager. For at jeg kunde blive fuldkommen overbevist herom; rakte han mig en Seddel; paa hvilken der omtrent stod følgende Ord: Forvorpne Søn, alt hvad du

hidtil besad var en Gave fra din Fader, han tager det tilbage, fordi du har gjort dig ubær- dig til Sønne. Røvet, han lader dig blot be- holde saa meget du behøver som Betler, som du i Fremtiden vil blive. Dersom du vil agte paa hans sidste Raad, da bliv Soldat; Preussen og Østerrig ruste sig nu mod hinanden; hvor du end gaaer hen, vil du finde en Kugle, som bliver din Belønning, dersom du nogenfinde igien fordri- ster dig til at nærme dig mit Afsyn, eller at kalde mig Fader — — —

Denne en Faders skrækkelige Dødsdom var nu, tilligemed et lidet Bunt Linned, som Jæge- ren leverede mig, min hele Rigdom; plantøs van- drede jeg omkring, sov i Skove og under hule Klipper, skuede og hadede Menneſker, og søgte dem ikkun da, naar Hunger plagede mig mere end min indvortes Smerte.

Skiebnen førte mig omfider i Deres Egn. — — De forlangte, at jeg oprigtigen skulde fortælle Dem mine Lidelser; De maae derfor til- give min Oprigtighed, og ikke tage det ilde op, at den usle Betler ogsaa finder det smukt, som dog kun er værdigt for en Konge.

Amalie (forvirret, men kiendeligen glad). D nei! Tael uden Tilbageholdenhed. Mine Taa- rer viste Dem, at jeg tog inderliggen Deel i Deres Lidelser, og at jeg stedse vil gjøre det. —

Wil-

Wilhelm. Den Eoige belønne Dem. Ingen Dødelig formaaer det, er i det mindste ikke værdig dertil. — Jeg saa Dem for første Gang Dagen førend den gale Hund forfulgte Dem. Den hele pragtfulde Natur, som er meest smuk, naar den nærmer sig Fuldkommenhed, havde hidtil ikke gjort det mindste Indtryk paa mig; men Skabningens Mesterstykke gjorde det desto stærkere. Jeg saa det, og min fordom forlovedes Billede, min nu værende Moders, forsvandt for mine Øine, sysselsatte ikke længer min Indbildningskraft. Jeg saa blot den hulde medlidende Pige, som forbarmede sig over den stakkels faldne Dreng, og som med en saa kiendelig Tilfredshed over denne, ikke store, men dog ædle Handling, gik forbi mig. Jeg nød den Glæde, at redde hende fra en overhængende Fare. Forestillingen, hvorledes hun saa inderlig og med saa megen Følelse takkede mig, var stærdest levende for mig, men endnu mere levende var jeg overbevist om, at flig en Engel ikke kunde see paa det usleste og ulykkeligste Menneske uden med Ligegyldighed. —

Amalie (fuld af Følelse). O hvor uretsfærdigt! hvor ubilligt!

Wilhelm. Dette var Uarsagen til, at jeg ilede bort, da jeg endnu kunde gjøre det; at jeg ikke vendte tilbage, for maaskee, jeg tilstaaer det reent ud, at taale den Fornedrelse, at man

med Penge skulle belønne mig for den ubetydelige Handling. Men Begierligheden efter at see Dem endnu oftere, og hemmeligen at kunne beundre Dem, tillod mig dog ikke at vandre bort fra denne Egn, drev mig stedse tilbage, og jeg ansaae mig lykkelig, naar jeg blot saa Dem, jeg sov sødt paa Løv og Steen, naar Deres Villedede stod for mig, og smilede mig imøde.

Jeg følede for første Gang dybt min Fattigdom, for første Gang udpressede den mig en bitter Taare, da jeg saa Dem sætte over til den lille De. En uimodstaaelig Drift drog mig efter Dem, jeg vilde ogsaa derover, men giennem søgte forgieves alle mine Kommer for at finde Penge til Skipperen.

Jeg kan ikke skildre de Fornemmelser, som giennemstrømmede mig; De harmonerede saa ganske med den sig nærmende Storm, og holdt mig paa Benene. Jeg var saa lykkelig, at redde Dem anden Gang, da De omsider slog Vinene op, syntes De ikke mere at kiende eller erindre mig. Jeg følede atter dybt min Elendighed og Uværdighed, jeg ilede bort, og faldt ned i en Hule, hvor jeg allerede ofte havde hvilet. Da Dagen brød frem, gik jeg bort, for efter min Faders Raad at opsøge den medlidende Kugle.

Jeg havde allerede længe kæmpet med Fortvivlelse, nu begyndte den at faae Magten over mig, da jeg længere end een Maaned havde
 vare

banket omkring, borte fra hende, hvis Syn
allene kunde trøste mig.

Jeg besluttede, selv at gjøre Ende paa mit
Liv, ikke at tilkiøbe mig det ved Slaverie. Ik-
kun eengang endnu vilde jeg see hende langt fra,
og saa døe. Jeg ankom forrige Dag til Skoven,
og en Brændehugger sagde mig, hun var døde-
lig syg. Da nu ogsaa mit Hiertes eneste Ønske
var tilintetgjort, saa fuldførte jeg ulukkeligts iis
det Forsæt jeg længe havde næret hos mig.
Dødens Følelser var skrækkelig; De reddede mig
fra at blive evig ulukkelig.

Ynglingen taug, Amalie vilde tale, i det
mindste takke ham for sin Fortroelighed og trøste
ham med en mere behagelig Fremtid, men hun
kunde ikke, thi hans Fortælling havde gjort hende
alt for uroelig.

Hendes elskende Hierte havde lidt skræffe-
lige Piinsler, da han fortalte hende, hvorledes
han allerede var forlovet, at han, endnu som
Moder, elskede den Forlovede, og ikke kunde
forglemme hende. Det havde atter sølt Haab
og Glæde, da Ynglingen, saa ligesvem tilstod,
at ved at see hende, var den Forlovedes Billede
fortrængt fra hans Hierte, og at hun nu der
harde fuldkommen Herredom; men hans navn-
løse Lidelse fordrede ogsaa Medlidenhed, hun
ydede den med hyppige Taarer, men kunde ikke
tale,

tale, greb fat paa hans Haand og trykte den heftigen.

Ynglingens matte Die skinnede nu mere frygt, en behagelig Rødme farvede hans Kinder, da han saae og mærkede, han ikke var foragtet; han kyssede den velgjørende Haand med Eftertryk, han trykkede den til sit bankende Hierte, og Kierlighedens Forening blev stiltiende sluttet. Vel sandt, endnu var den ikke bekræftet ved Ord, ikke beseglet med Eder, men dog var den fast og urokkelig.

Kom ikkun snart tilbage, hviskede Amalie til Slutning, og tørrede sig Taarene af Dinene, da en Tiener kom for at melde, at Middagsmaaltidet var anrettet.

Da dette var til Ende, meldte en anden Tiener, at Vognen, der skulde bringe Wilhelm til Byen, var forspændt. Hans Die var heftet paa Amalie; et Kierligheds Dietast styrkede og forstærkede ham om, at man vilde længes efter hans Tilbagekomst. Taknemmelig tog han Afsked fra alle og reiste bort.

Amalies Forældre talede nu mere aabenhjertigen og mere frit; enhver kom frem med sin Mening om den fremmede Yngling. Den gode hiertige Moder var uudtømmelig paa Fortæller over hans indtagende og sødelige Opførsel; hun troede, at være overbeviist om, at den Ulykkelige

lige

lige hidtil uforfkyldt var blevet forfulgt af ulhyfkelige Tilfælde.

Mere strængt, og ikke saa billigt dømte Faderen. Ogsaa han roste Ynglingens høflige og ædle Opførsel, men han troede ogsaa sikkert, at ikke uforfkyldt Ulykke, men rimeligviis, Ungdoms Feil, Forsførelse og Letfindighed havde styrket ham i denne Ulykke, og nu drev ham forvirret og uden nogen vis Plan omkring.

Dersom han kommer tilbage igien, sagde Faderen, da vil jeg tale aabenhjertigen med ham, igien opreise hans forfaldne Omstændigheder, og søge at forsone ham med sine Forældre, som vist nok ikke uden Grund ere vrede paa ham. Tvende Gange har han reddet mit eneste Barns Liv; han fortjener fuldkommen denne Belønning, da Ulykken har gjort ham klogere.

Det gjorde Amalie ont, at see sin Elskte saa miskiendt; hun forsvarede Moderens Mening, men da den haardnakkede Fader ikke vilde fravige sin, saa fortalte hun ham, for at bevise sin Mening, den ulhyfkelige Ynglings hele Historie. Faderen syntes nu til hendes store Glæde, at være fuldkommen overbevist.

Dersom det virkelig forholder sig saaledes, sagde han, med Taarer i Øiet, da har den Stakkel lidt skræffkeligen, da fortjener han, at jeg bliver hans Fader, at jeg evig bliver det.

Amal

Amalies Hierte aabnede sig ved denne Til-
 staaelse, hun udlod sig indeligen for den bevæ-
 gede Gamle, at det ikke var hende imod, ved
 uoploselige Baaend at forenes med ham, og hun
 gav ham endog et Vink, hvorledes han bedst
 kunde knytte dem.

Faderen taug, foregav næste Morgen nød-
 vendige Forretninger, og reiste bort, uden at
 Amalie fik at vide, hvorhen han vilde reise.
 Naar hun spurgte Moderen om Aarsagen til
 denne hastige Reise, smilede hun hemmeligheds-
 fuld, men forsikkrede tillige, at der ingen Ulykke
 var paa færde. Amalie søgte vel ofte i Stilhed
 at udforske Aarsagen, men da Tiden nærmede
 sig, at Wilhelm skulde komme tilbage, da for-
 glemte hun Faderen, og tænkte blot paa den
 Glæde, som ventede hende. —

Uden virkeligen at ville det, gif hun tiende
 Dagen efter Wilhelms Bortreise ud at spadserere;
 og hun vandrede, uden selv at vide det paa Lan-
 deveien, som førte til Byen; fordybet i glade
 Tanker, soer hun i Beiret, da en Vogn rullede
 forbi, og Wilhelm fra den sprang hende imøde.
 Velkomst. Hilsenen var saa inderlig og hiertelig,
 Aftenen saa behagelig og skøn; en Fodstie frum-
 mede sig igiennem Engene, den løb igiennem
 Lystlunden til Slottet, de valgte at følge denne,
 og lod Vognen kjøre.

Wil-

Wilhelms Udseende havde meget forandret sig; hans uordentlige Haar faldt nu i kunstige og dog utvungne Lokker; hans slanke Legeme blev end slankere ved en velkkaaren Kiole; Lusten og det glade Haab havde rødфарvet hans Kinder og bragt Kraft og Jld i hans Dietast. De gik tæt forbi det Sted, hvor Amalie havde reddet den Fortvivlende. O dengang, udraabte han, var det skrækkeligt! da var det ganske anderledes! og nu faldt han ned for Amalies Fødder. Hun vilde løfte ham op, men mægtede det ikke, hun laae paa hans Skuldre, tog imod den Taknemmeliges Kys, kyssede ham omsider til Glengjæld, og tilstod ham i aførudte, men tydelige Ord, at hun alt længe havde baaret en grændseløs Kierlighed til ham. Han takkede med Tyrighed og Omhed; Glædestaarer vadede hendes Haand, og bevidnede at Hjertet taledede.

Solen gik allerede ned, da de forlod Lunden, de flentrede langsomt mod Slottet, og dog syntes de, efter deres Fornemmelser, at svæve. Hele Naturen dandsede i et buntet Virvar for deres Dine; alting syntes at smile, og tage Deel i deres Glæde.

Med en bekymret Mine kom Moderen dem imøde, og vækkede dem af det lykkelige Sværmerie. Havde ikke, sagde hun med den milde Bebreidelses Tone til Amalie, Rudsken forstikket mig, at din Befrier fulgte med dig, da ville jeg have

have været i Dødsangest over din lange Udeblivelse. —

Amalie vilde undskyldte sig, men just ved Undskyldningerne blev den erfarne Moder overbevist om, at hendes Barn elskede. Diekastet, som ved Aftensmaaltidet stedse var heftet paa Wilhelm, og beskiemmet, blev vendt mod Jorden, naar Moderens Nie mødte hendes, overbeviste hende fuldkommen.

Da Tjenerne gik ud af Bærelset, tog Moderen Datterens Haand, og smilede.

Amalie. Dyrebare Moder, hvorledes skal jeg forklare dette hemmelighedsfulde Smil?

Moderen. Som Du vil, kuns ikke paa en uretfærdig Maade. Du har længe ønsket at vide, hvor din Fader er reist hen? Nu vil jeg aabenbare dig det: Han vil forsøge din Lykke!

Amalie (forundret). Min Lykke!

Moderen (seende med et hentydende Nie paa Wilhelm). Den synes rigtig nok, ikke at kunne forøges, men jeg haaber dog ganske vist, at den gode Fader vil bringe dig megen Glæde tilbage.

Amalie. Jeg begriber Dem mindre og mindre.

Moderen. Snart skal Du fuldkommen begribe det. Jeg lovede vel, at tie, men Leiligheden er for god; jeg maae for første Gang i mit Liv bevise, at et Fruentimmer ikke kan tie. Din Fortælling; om din Befriers ulukkelige Skieb.

Stiebne, bevægede med Rette din Faders Hierte. Han besluttede at belønne ham for hans ædle Handlinger, at forløse ham med hans Fader, eller i det mindste at sige denne, at han vilde være ham i Faders Sted, naar denne virkelige op-
hørte at være det.

Wilhelm (forstræffet). O da har han paa-
taget sig en Umuelighed. Gud! jeg frygter nu
alt; jeg har Grund til at frygte for, at den
unaturlige Faders opfarende Brede ogsaa vil op-
bringe den ædelmodige Mægler imod den uskyldige Søn.

Moderen. Sørg ikke! Han reiste bort
med det faste Forsæt, taalmodigen at finde sig i
alt, og at see sig overbevist om Sandheden, for
da ubehindret at kunne arbejde paa Deres Lykke.

Wilhelm. Dette vil min Faders Bag-
talelseskunst ganske tilintetgjøre. Ha! at jeg
turde haabe og indbilde mig endnu at blive
lykkelig!

Moderen. Vær roelig, kære Søn! roe-
lig! De kiende ikke min Mands Hierte. Han
brøder sig ikke om Bagtalelse; men om uigien-
drivelige Bebiser, og disse kan Deres Fader vist
ikke frembringe. I Morgen kan han være her
igien, oppebie denne Tid med Taalmodighed, og
troe imidlertid, at han og jeg mene det redeligen
med Dem.

Wil

Wilhelm takkede for hendes gode Tanker, men hans uroelige bedrøvede Dietast beviste tydeligen, han forud soled en nye Ulykke. Forgieves søgte Amalies Dietast at opmuntre ham, forgieves tilhviskede hun ham, at ingen Bagvaskelse var i Stand til at svække hendes inderlige Kierlighed til ham; han gik bedrøvet bort, og saae sukkende mod Himlen. —

Amalie sad allerede tidligen næste Morgen i Løbhytten i Haven. Vel var det en ubehagelig, taaget Høstdag, men hun havde paa Spadseretouren Dagen forhen, fortalt hendes Wilhelm, at hun hver Morgen besøgte denne Løbhytte, hun haabede, han havde forstaaet hende, og ventede nu forgieves. — Hun var ganske misfornøiet, og vilde vende tilbage til Slottet, da en Bonde søgte efter hende i Haven og leverede hende en Billet. En fremmed Herre, sagde han, gav mig den i Morges, og bad mig at levere Dem den under fire Dine.

Da han var borte, aabnede Amalie den, fuld af Aelser, og gysende.

"Min ubøielige Stiebne, stod der skrevet med Blyant, nøder mig atter til at flygte. Det er mig næsten umueligt; med Centnervægt hænger det ved mine Fødder, men jeg maae flygte, dersom jeg ikke skal blive ganske ulykkelig. Dersom min opbragte Fader saae Nys om mit Opholdssted, da bliver et skændigt Fængsel min ufor-

uforskyldte Lod. O, at jeg ikke talede oprigtig-
 gen med Dem! o! at jeg i det mindste havde
 bedet Dem, at fortie min ullykkelige Historie for
 Deres Forældre; men det er nu skeet, og jeg
 maae flygte. Jeg var nogle Dieblit uendelig
 lykkelig, for ret levende at kunne føle min evig
 vedvarende Ulykke. Min, tilligemed Deres Fa-
 der, vil i Dag vist ankomme til Slottet, har
 ikke paa, at han forbander mig, troe ikke hvad
 han vil paaatae, og søge at bevise. Det Uhyre,
 som forfølger mig, er min Fader; jeg befængtede
 at tabe alt for meget, ved at fortælle Dem alle-
 ting; med Grund kunde De have været bange
 for, at sig en Middings Søn, ikke kunde tænke
 redeligen. Endnu een gang! troe ikke, hvad selv
 De bestufne Dommere, som forfulgte mig, lige-
 som han troede. Men skulde det dog være muel-
 ligt, at Bagvaskelsen fandt Indgang til Deres
 Hierte, da beder, anraaber og besværger jeg
 Dem, at De i det mindste beflager mig, og bliver
 fast overbevist om, at den ullykkeligste af alle
 Dødelige stedse med den største Omhed til sit
 sidste Aandedræt vil tilbede Dem."

Wilhelm L —.

Skilvende støttede Amalie sig til et Linde-
 træ; hun elskede for første Gang, og hun elskede
 med Barme og Omhed; hun havde drømt om
 uendelig Fryd og Glæde i den Elsktes Arme, nu
 saae

saae hun den med eet forsoinde, og hun saae Kummer og Smerte at nærme sig.

Dersom hun i dette Dieblis havde vidst, hvilken Vei hendes Elsker var taget, hun havde forladt Fader og Moder, og gierne deelt Ulykke og Elendighed med ham.

Saa stor, saa uindskrænket er Kierligheds Magt, naar Hiertet først eengang har aabnet sig for den; naar Fornuften har givet den Tøilen. Vogt dig derfor kiere Pige! at du ikke elsker, førend du er overbeviist om, at du kan elske uden Hindring; thi synker du først ned i den Elskedes Arme, har du først kysset hans Mund, laant Øre til hans Eder, da kan intet mere redde dig; du er da lænket fast til ham; du synker og styrter med ham i Afgrunde, som enten egen Handling eller Forsynets Villie aabner for hans Fodder.

Endnu stod Almalie længe og stirrede forbavset; søgte sin Wilhelm, fandt ham ikke; alt var øde og tomt omkring hende, Taagen dalede, Solen smilede venligen ned paa hende, men hun følede ikke dens velgjørende Varme; Feberfulde giennembævede hendes Hierte, og udbredte sig over det hele Legeme; hendes Tænder dansede og udpressede bittere Taarer fra det stirrende Øie.

Hun søgte Trøst, fandt den ingensteds, og ilede til Moderens Arme. Allerede ved Indgangen til Haven kom denne hende forvirret og
sorg-

sørgmodig imøde. Ogsaa hun havde et Brev i Haanden. Den Mine med hvilken hun betragtede det, viiste noksom, at det indeholdt Aarsagen til hendes Sorg.

Amalie (grædende). Har han ogsaa taget Afsked fra Dem?

Moderen. Hvem, kiere Barn, hvem?

Amalie. Min Wilhelm!

Moderen. Hvor er han? hvor træffer jeg ham?

Amalie (kan af overbættets Smerte ikke tale, men viser langt bort med Haanden).

Moderen. Saa er han da borte! Saa stadfæster han virkelig den Efterretning, jeg fik fra din Fader?

Amalie. Efterretning? Hvilken Efterretning?

Moderen (fører hende tilbage til Hæveduset, og aabner Brevet). Hør, og forundre dig med mig.

"Dyrebare Kone, giv den ulukkelige Ungling, som tvende Gange har reddet vor Barns Liv, den Guldbørs, som du vil finde paa høire Haand i mit Chatouille; raad ham, hastigen, ufortøvet at ile bort fra Landet over Tydslands Grændser.

"Jeg skylder ham mit Barns Liv, jeg anseer det for Pligt at redde hans, uden at overlægge; om jeg handler rigtigt, naar jeg uddriver en overbeviist Morder fra den eftersøgende

"Det

" Retfærdigheds Arme? Jeg vilde lægge Grund-
 " den til hans Lykke, og uskyldig har jeg ganske
 " tilintetgjort den. Allerede i tvende Maanedes
 " hensmægtede han i Fængslet; han er ved Bid-
 " ner overbevist, at have haft fortroelig Om-
 " gang med sin Stedmoder; i Selskab med hende
 " tvende Gange at have sat Forsøg paa at for-
 " gifte Faderen; eengang virkeligen at have
 " gjort det. Ikkun ved Lægernes Kunst blev Fa-
 " deren reddet fra Døden, som han nu langsomt
 " og aftærende gaaer imøde. Hans Medhiel-
 " perke til denne sorte Handling, Stedmoderen
 " har allerede mistet sit Liv ved Bodelens Hæn-
 " der, og den Bortflygtede er dømt til at rads-
 " brækkes. Ikke kunde og ikke burde jeg forhin-
 " dre, at Faderen, som med fuldkommen Ret for-
 " drer Hævn, for Retten aabenbarede hans Op-
 " holdssted. Den vil i Morgen søge ham hos
 " Eder. Jeg forhaler med frie Villie min Til-
 " bagekomst, for at jeg ikke skal staae til Ansvar
 " for hans Flugt. Jeg sender Eder min Diener
 " i Forveien med denne hemmelige Efterretning.
 " Skulle den Ulykkelige endnu være i Væn, hvor
 " jeg sendte ham hen, da send denne Diener, som
 " er underrettet om alleting, efter ham med Guld-
 " bøssen, for at han kan redde sig, og langt her-
 " fra, angre den Handling, som gjør ham for-
 " hadt i alle Menneſkers Øine. Ved al den
 " Angst, som jeg udstaaer her ved den opbragte
 " Fa-

"Faders Seng, takker jeg Gud, at jeg prøvede,
 "førend jeg besluttede, at jeg ikke blindt hen
 "fulgte dit Raad. Gud! hvad var der blevet
 "af Dig og mig, af vor stakkels Barn, der
 "som jeg havde forenet det med en Fader-Mor,
 "der. Læs dette Brev for Amalie: jeg er vis
 "paa, dets Indhold vil udlette den Kierlighed,
 "som jeg allerede saae fremspire i hendes taknem-
 "melige Hierte."

Men Brevet kunde ikke virke dette! Amalie sørgede dybt og inderligen; thi hun troede mere Wilhelm end Faderen, og ansaae denne skrækkelige Fortælling for en haard og opbragt Faders Bagvaskelse. Hun taledes høit derom med Moderen, da Rettens Betiente endnu næste Dag ikke lod sig see.

Endnu begræd hun bestandig den bortstjæltede Elsker, da Faderen omsider kom tilbage, og ved omstændeligen at fortælle Sandheden, beviste hende tydeligen, at hun blot hemmeligen kunde sørge for ham, blot undskyldte ham i sit Hierte. Hun syntes at ansee det med Eiegenldighed, da endeligen Ketten, som for Formalitetens Skyld først maatte ædskes igiennem Lands Regieringen, virkelig efterforskede ham, og nøie undersøgte, om ingen, ved betids at advarer ham, havde gjort sig til Medskyldig?

Amalie nævnede fra nu af ikke mere sin Befriers Navn, men hendes Levenhed, hendes

Deeltagelse i alle landlige Syssler, havde ganske tabt sig. Hun sad helst paa sit Værelse, hun had saa bønliggen, ikke at tilbringe Vinteren i Byen, og saae det ugierne, naar hendes Forældre forstyrrede hende i sin Eensomhed, eller endog førte Selskab til hende.

Foraaret begyndte, Faderen og Moderen haabede, at han, som opfylder alt med Glæde, ogsaa skulde glæde deres Datters Hjerte; men deres Forventning slog feil. Endnu da Nelliernes stod i Flor, og de yndige Abrikoser havde afblomstret, sørgede Amalie i sit Værelse. — Vel gav hun ofte efter for Faderens kjerlige Formaninger, gik med ham i Haven og i Marken, men tankesfuld stirrede hun langt bort, og sølesløs traadde hun paa de Blomster, hun fordom saa omhyggeligen opelskede.

Mueligt, at Græmmelse over Barnets indvortes Lidelser forkortede Faderens Dage. Han døde den paafølgende Høst af en Nervefeber, efterat han i Forveien indstændigen havde bedet Datteren, med mere Glæde at nyde sine Dage. Hans Død gjorde dybt Indtryk paa Amalies Hjerte, og sørgede meget hendes Sorg. I det mindste kunde ingen fortænke hende, at hun under denne Forevending levede endnu mere eensomt, og ikkun sielden forlod sit Værelse.

Selv Moderen sørgede inderligen over den elskede Mands Død, og klagede og græd gierne
med

med sit Barn; men hun blev heftigen forskrækket, da Lægen aabenbarede hende, han formodede, at Amalie havde en Earing, og at hun næste Foraar nødvendig maatte bruge Badet i Spaa, hvis Sygdommen ellers skulde helbredes.

Da Feber og Anfald forhindrede Moderen fra, til den bestemte Tid selv at ledsage Amalie, saa betroede hun hende til en gammel Kloster, som var en Præste-Enke, og som var meget afholdt af Amalie. Amalie havde længe sat sig imod Reisen, og smilede sagte, naar Lægen afmaalede hende Faren større, end den virkelige var. Hun vilde ikke følge hans Raad, men Moderen fordrede ubetinget Lydighed, og forfikkede hende, at en længere Modfættelse høiligen ville frænke hende.

Amalie blev sig stedse selv lig paa Reisen, tog ikke Deel i noget, bevidnede ingen Glæde over den smukke Egn, som de giennemreiste, og havde allerede uden Virkning i nogle Uger drukket Brønden, da hun eengang, efter den gamle Klosters Forsikkring kom meget lystig og munter hjem.

"Hun er nu", skrev ikke længe efter den glade Gamle til Moderen, "blevet en ganske anden Pige; hun pynter sig igien, spadserer hele Dagen; er tilstæde ved alle Baller og Pikeniser, og kommer ofte sildig hjem om Natten.

Den gode Moder blev meget trøstet ved denne Efterretning, hun takkede Lægen for sit gode Raad og rosende Badets Kraft; men hendes Tak og Roes varede ikke længe; den forvandlede sig til en ulægelig dyb Sorg, da Mosteren kom tilbage uden Amalie, og bragte den forbausede Moder den skrækkelige Efterretning, at hendes Datter formodentlig med en Elsker var flygtet bort fra Spaa, at hun havde taget alle sine Penge og Kostbarheder med sig, og blot ladet saa meget blive tilbage, som hun, (Mosteren) behøvede til Tilbagereisen.

For at bekræfte sine Ord, viste hun den jamrende Moder en Seddel, skreven med Amalies egen Haand, og som var fundet paa hendes Natbord.

"Jil hiem," stod der skrevet, "og trøst min
 "stakkels Moder med den Forsikkring, at min
 "uundgaaelige Skiebne, sandsynligen for evig
 "skiller mig fra hende, men siig, at jeg frivillig
 "gen vover dette Skridt, at jeg har grundet
 "Haab, aldrig at komme til at fortryde det.
 "Hun skal snart faae Efterretning fra mig; og
 "da venter jeg ikke, hun vil nægte at udbetale
 "mig min Fædrene-Arb, for at jeg kan leve roe-
 "lig og tilfreds i en redelig Mand's Arme, for
 "hvis Skyld jeg forlod saa god en Moder. Dy-
 "rebare Moder, sørg ikke, naar De læser dette,
 "betænk, at Deres Datter havde henvist
 "hiem.

"hiemme, at hun nu langt fra Dem, blomstrer
 "herligen, stedse skal underrette Dem, hvorledes
 "hun lever, og aldrig ophøre, at bede om Deres
 "moderlige Velsignelse."

Dette var al den Trøst, alt det Haab, som den sørgende Moder en heel Maaned igiennem havde at holde sig til. Den redelige, men med den store Verden ubekiendte Præste-Enke kunde ikke besvare et eneste af hendes Spørgsmaal, ikke rede hende ud af den Labyrinth af Tvivl og Anelser, hvori hun var geraadet. Hun sad stedse hiemme, og giennembladede Paradises Urtegaard, medens Amalie nød, ubehindret sin Frihed til at udkaste og udføre sin Plan.

Efter een Maanedes Forløb blev den Lidende for første Gang trøstet; hun modtog et Brev fra sin Datter. Hun bad hende inderlig om Forladelse for det bovede Skridt, men afmalte sin Kierlighed for den ædelste Mand, saa stor, og hendes tilkommende Lykke i hans Arme saa indtagende, at den gode Moder gierne tilgav og for første Gang følede Glæde. Endnu, skrev Amalie, kan jeg ikke nævne Dem den Persons Navn, hvis Kierlighed gjør mig saa uendelig lykkelig; men snart skal De erfare alleting. Imidlertid beder jeg Dem, af min Fædrene-Arv, at sende mig fem Tusinde Rigsdaler til Lybek, adresseret, Bøxelereren R. — som allerede har Ordre, at sende det videre. Undskyld denne Forsigtighed,
 den

den er nødvendig til min Lykke. De vilde ellers meget befordre den, hvis De imidlertid opfagte alle de Kapitaler, som min Fader efterlod mig, for at jeg kunne faae dem betids og see dem anbragte i det Land, hvor jeg for Fremtiden skal leve. —

Den trøstede Moder ansaae det ikke nødvendigt, at høre Raad hos den, der saa videre frem; hun sendte den forlangte Summa til Lynbeck, lovede at opfylde alt, hvad hendes flere Barn forlangte til sin Lykkes Fremme, og besvoer blot ved Brevets Slutning Datteren, i det mindste dog endnu eengang i Livet, at unde hende den Glæde at omfavne hende.

I Haab og Frygt forløb nu nogle Maanedre, uden videre Efterretning. Den paa nye lidende Moder henvendte sig derfor til Bøvelereren N — i Lynbeck. Han berettede hende, at han rigtig havde modtaget Pengene, og efter Ordre udbetalt dem til en ung, smuk, men ganske ubekendt — sk. Officer, og videre Oplysning kunde han ikke give.

Si Maanedre henrandt uden Trøst; Modersens Lidelser formerede sig, hentærede hendes Liv, og gjorde ganske Ende paa det, da Bladene igien begyndte at pippe frem. Hun døde uden Trøst, uden at faae at vide, hvorledes det gik hendes eneste Barn? Om det endnu var her paa Jorden, eller ventede hende hisset? Retten tog den

den store anseelige Formue i Besiddelse, forvaltede den endnu, fordi de fornemste Slægtninger først nu affordrede den.

Det varede længe, inden disse erfarede Amalies Skiebne; først for en kort Tid siden fik de den at vide, og satte mig i Stand til at fortælle hendes videre Historie.

Amalie drak, som jeg allerede har meldt af Lydighed Brønden i Spaa, forglemte ofte at drikke den, naar hun rev sig løs fra den Tummel, som omgav Brønden, og vandrede omkring i den smukke Wildnis. Den hele Egn harmonerede da saa ganske med hendes Følelse, med hendes Melankolie, som fyldte baade Hierte og Siel. Naar jeg dog endnu eengang kunde see ham, og trøste ham med den Forsikkring, at jeg endnu elsker ham, raabte hun da stedse, og søgte forgieves efter ham blant de Spadserende, som her laae leiret i Grupper, og hisset klattrede omkring paa Biergene.

Hun sad just en smuk Morgenstund, opfyldt med disse Tanker, paa en Udkant, da hun tæt under sig saae en Yngling, som indhyllet i en Kappe, sad i dybe Tanker, og holdt en aaben Bog i Haanden. Hans Physiognomi erindrede hende levende om sin Wilhelm, hun blev let om Hjertet, let i Sielen zittrende og anende gif hun forbi ham. Ynglingen sprang forskrækket op, faldt langsom tilbage, og udraabte glad: Det
er

er hende! Det er ham! svarede Amalie, og faldt i hans Arme. Kierlighedens Forening blev fornyet, og høitideligholdt ved glade Velkomsthøjs.

Alle Brøndgiæsterne vare allerede vendte tilbage til Byen, da Wilhelm og Amalie endnu sad paa Udkanten, og fortalte hinanden, hvad der var hendtes dem. Wilhelm beviiste, at en skammelig Bagvaskelse og Faderens ugrundede Jaloufie, saa skrækkeligen havde forfulgt ham. Alt, hvad jeg forhen har berettet Dem, sagde han, er Sandhed; ikkun fortaug jeg, at min Fader strax slæbde min ulykkelige Moder til Fængslet, og uafsladeligen søgte efter mig, da jeg var bortfjngtet for hans Harmes; at han omsider fandt mig i Skoven, og overleverede mig, ligesom min Moder i Rettens Hænder. Forbavsede stode hun og jeg, da Retten fordrede, vi skulde tilstaae de skændigste Handlinger, som vi aldrig havde udøvet, aldrig tænkt paa. Forgieves anraabte vi Gud som Vidne og Beskiermer; hævnfygde Slynkler, som min Fader havde i sin Tjeneste, traadde op imod os, og besvoer det, vi aldrig havde gjort.

Det er at formode, at mit truende Diefast har forskrækket dem, thi siden efter fik jeg at vide, at de havde gjort færre Beskyldninger imod mig, end imod min Stedmoder. Den Ulykkelige blev dømt til Torturen, og da hun her bekiendte alt, hvad Dommerne forlangte, til Døden.

den. Et Brev, som hun i sin sidste Time skrev til min Familie, og hvori hun paa det kraftigste forsvarede sin og min Uskyldighed, reddede mig da fra Fængslet. Mine Venner overbeviste om min Uskyldighed, bestak Arrest-Forvalteren og frelst mig fra den rasende Faders blinde Hevn.

Amalie troede og forlod sig paa Wilhelms Ord, thi hun elskede og forsikrede, at han ved oprigtig at have fortalt sin Skiebne; ikke havde tabt, men vundet hendes Hjerter. Begierligen bad hun ham berette sine øvrige Hændelser. —

Da jeg, fortalte han videre, saa hastig maatte forlade Dem, da maatte jeg atter stride med Fortvivlelse. Det havde vist været ude med mig, dersom den Tanke: En Engel elsker dig, ikke havde styrket mig, og ladet mig haabe, endnu engang at see dig.

Vel vandrede jeg trøstesløs frem, men jeg saae mig dog omkring efter Redning; jeg troede mig intet Sted sikker for min Faders gruesomme Hevn. Jeg gik til Søes, og kom til —

Der fandt jeg uformodentligen Venner, som forbarmede sig over min Elendighed; jeg blev forestillet for Monarkinden, og hun udnævnte mig til Capitain ved et Regiment, som hun nyeligen havde oprettet.

For ikke, ogsaa her at blive opdaget og forfulgt, kaldte jeg mig med et Familie-Navn, som jeg er nær beslægtet med, og nu kunde jeg
have

have levet lykkelig og glad, naar ikke den meest
længselsfulde Kierlighed havde forstyrret mig
endog den mindste Glæde, og gjort mig usikkert
til, nogensinde at nyde den.

Allevegne saae jeg hendes Billede; allevegne
hvilede hun i mine Arme, og naar jeg da vilde
trykke hende fast i mine til mit Hjerte, da for-
svandt hun, og efterlod mig Længsel, Kummer
og Sorg. —

Amalie. Gif det mig bedre?

Wilhelm. Da jeg haabløs hensmægtede
paa Engelen, og med Længsel ventede paa min
Død, da kom mine nye Venner til mig, og for-
drede, at jeg efter Lægens Raad skulde bruge
Badet i Spaa. Forgieres indvendte jeg min
Mangel paa Penge; de afhaalp den strax, og
jeg maatte af Taknemmelighed love Dem, at op-
fylde Deres Begiering. Uden at haabe noget
lykkeligt Udfald reiste jeg bort; den behagelige
Reise opmuntrede mig lidet, og opvakte hos mig
Lyst til at leve og lide endnu nogen Tid. Lægen
havde især tilraadet mig Udspreddelse, jeg søgte
den flittig, da jeg kom til Spaa og haabede, at
finde den ved Spil. Muelig, at jeg spillede
med Bedragere, men endnu mere mueligt, at
Mangel paa Ugtpaagivenhed var Marsag til min
Ulykke. Jeg tabte paa een Dag alle mine Penge,
og beholdt blot en Tæresskilling tilbage, men in-
stet til at bestride Hjemreisen med. Jeg sad just
her

her og tænkte paa Midler til at redde mig ud af denne Forlegenhed, søgte efter en der kunde redde mig — — — —

Amalie. Og fandt ham i mig. Stakfels Wilhelm, Kummer og Mangel skal aldrig trykke dig, dersom du ikke forsmaaer din Amalies Hielp, dersom du tillader, hun maae være din sande Veninde.

Wilhelm gjorde Indvendinger, men tog dog omsider imod de Penge, som hun var saa glad ved at give ham. Allerede paa en Spadseretour om Eftermiddagen overlagte de, hvorledes de i Fremtiden uforstyrret kunde elske hverandre. Wilhelm beviste ved uomstødelige Grunde, at han ikke uden Livsfare kunde følge hende, men at han dog vilde følge efter hende, naar hun forlod ham.

Amalie blev ved denne Beslutning overbevist om hans store Kierlighed, og lovede, at følge ham, da han ikke kunde følge hende. —

De Elskende saae nu hverandre dagligen, næsten hver Time, og naar den gamle Kloster troede, at hendes anbettede Datter i Tugt og Ære dandsede paa dette eller hiint Bal, da sneg denne sig, forført ved Graad og Bønner, med sin Wilhelm til hans eensomme Boelig, hensmægtede i hans Arme, og gav og nød Kierlighed.

Mueligen forglemte hun i disse farlige Timer Moderens hellige Lærdomme, laante sit Øre til

til Forførelsens behagelige Stemme, og tillod Elskeren, det som blot Egtesællen tør fordre, Mueligt, at just denne Handling forbandt hende saa nøie med ham, og var en af de vigtigste Bevæggrunde, at hun forlod Moderen, og slogtede med ham til et fremmed Land.

Nok! at hun gjorde det, og efter een Maanedes Forløb landede med sin Wilhelm i — Havn. Da han allerede i Forveien havde erklæret hende, at ingen Officeer kunne gifte sig uden Monarkindens Tilladelse, og at ingen erholdt den, med mindre Bruden kunde bevise, hun eiede egne Midler, saa havde Amalie allerede fra Lybeck tilskrevet sin Moder, og Wilhelm havde selv bestemt den Bexelerer, til hvilken Pengene skulle sendes.

Amalie fandt sig af ovenanførte Grunde med Taalmodighed i, at hendes Elsker, indtil han kunde faae Giftermaals Tilladelse, leiede Bærelser til hende paa en affides Kant i Byen, og var fornøiet, naar han blot ofte besøgte hende og opofrede hende nogle Timer af Dagen.

Ikke længe efter yttrede sig en vigtig Grund, til snart at blive Wilhelms Kone. Amalie fandt sig frugtsummelig, og bad indstændigen sin Wilhelm, at redde hende fra den forestaaende Skændsel, og for Gud og Menneffene at erklære sig for det tilkommende Barns Fader.

For

For at opfylde dette rettfærdige Ønske, søgte Wilhelm Reise-Permission og drog til Lybeck, for der at hævde Pengene, og derefter ubehindret at kunne forlange Monarkindens Tilsladelse.

Ugierne skiltes Amalie fra ham, ifkun den Tanke, at Reisen kunne skade den Frugt hun bar af hans Kierlighed, bevægede hende til, roeligen at oppebie ham hiemme, thi ellers havde intet fraholdt hende, at reise med ham.

Hans Breve, som han rigtig imodtog, trøstede hende i Begyndelsen, men snart voldte de hende stor Sorg, da han lod hende vide, at han vel havde modtaget Pengene, men at han formedelst de farlige Vinde og det onde Veir, maatte reise hjem over Land?

Det varede tre lange Maaneder, inden han vendte tilbage i hendes Arme; han fandt hende jamrende og grædende. Hendes Vertinde, som ifkun ansaae hende for en Officeers Maitresse, men som dog formedelst hendes bløde stille Charakter, og hendes indgetøgne Levemaade følede en Slags Hviagtelse for hende, havde i Wilhelms Fraværelse gjort Bekendtskab med hende, og nogle Uger førend hans Ankomst beklaget hende aabenlyst. Da Amalie efterforskede Aarsagen til denne usædvanlige Medlidenhed, saa tilstod Vertinden hende, at hun troede, at have tilstrækkelig Grund hertil. Vær jeg ikke
h

beflage Dem, sagde hun, De sidder hele Dagen
 Hiemme, haaber og venter paa Deres Elfers
 Ankomst, og tænker ikke paa, at han maaskee
 slet ikke har været ude af Byen, at han formo-
 dentlig har forglemt Dem i en andens Arme.

Amalie. Gud! det var skrækkeligt!

Bertinden. Skrækkeligt, eller ikke skræk-
 feligt! Sandhed er det. Allerede for fem Dage
 siden saae jeg ham staae paa Paradet, og i Dag,
 da jeg kom hjem fra Torvet, fikste han i en
 aaben Vogn forbi mig med et velpyntet Fruen-
 timmer. Det venlige Mie, med hvilket han
 saae paa sin Selskabs Dame; den smilende Mi-
 ne, med hvilken hun hørte paa ham, var mig
 Beviis nok for, at deres Bekendtskab ikke er
 fra i Dag af.

Enhvert sølende Hierte, som sætter sig i
 Amalies Sted, som, blot paa nogle Minuter
 søger at fornemme denne dræbende Følelse, vil
 let indsee, at denne skrækkelige Efterretning
 gjorde dybt Indtryk paa Amalie, og at hun til-
 bragte de paafølgende Dage og Nætter i stor
 Jammer: Du gav ham alt! Du er frugtsomme-
 lig ved ham, og nu foragter, forlader han dig!
 Et Brev, dateret — ankom, det gav Amalie
 sikkert Haab om, at Forfatteren om nogle Dage
 vilde følge efter, og standse de selvmorderiske
 Tanter, med hvilke hun stred.

Den

Det gestjæftige Bertinde havde, i det Dieblit, da Wilhelm ankom, atter fortalt hende, at han havde spadseret med dette Fruentimmer i en offentlig Have, at hun havde truet ham med Fingeren, og han seet foragtelig paa hende. — Hans Nærværelse, hans Forbavselse, da Amalie sagde ham Aarsagen til sin Graad, trostede snart den lettroende, Ogsaa beviiste det Brev, som han bragte hende fra Moderen, og de hævede Penge, at Wilhelm virkelig havde været i Lybeck. Vel sandt, han bragte ikkun Amalie to tusinde, og havde modtaget fem, men det syntes hende ganske rimeligt, at han kunne have fortæret dem paa den lange Reise, endskjønt han havde taget over tusinde med sig. Brevet fra hendes gode tilgivende Moder, Elskerens Ankomst, Forsikringen om hans evige Troeskab var hende en rigelig Gøtgjørelse for denne lille Sum Penge, da, efter Moderens Beretning den store Fædrene-Aro, inden et halvt Aar skulle følge efter.

Hendes Hierte havde i lang Tid ingen Glæde følt, det var begierlig efter reen Nydelse, tilgav gierne, og hun troede sig atter lykkelig i den Elsktes Arme.

Denne Glæde blev meget formindsket, da Wilhelm aabenbarede hende, han ikke havde Haab om at erholde Tilladelse at gifte sig, naar han ikke klarligen kunde gotgjøre, hans Brud eliede
 sep

sex tusinde Rigsdaler; men hendes negennyttige Kierlighed fandt snart nye Raad og Trøst; med en glad Mine aabnede hun sit Chatouille, lagte alle sine Kostbarheder paa Bordet, og spurgte smilende Wilhelm: om alt dette vel kunde udgiøre sex tusinde Rigsdalers Værdie? Wilhelm meente, at det vel endnu kunde udgiøre mere, og paatog sig, efter hendes Begiering, at forvandle disse Kostbarheder til rede Penge, og dernæst, efter Skik og Brug til Sikkerhed, og i hans tilkommende Kones Navn at deponere dem i Krigskassen, som skulde forrente dem. —

Allerede næste Morgen bragte han hende den trøstende Efterretning, at han havde solgt Juvelerne got, og at han nu ilede til Krigs-Collegiet for at indlevere den med alle Beviisligheder forsynede Ansøgning.

Glad slog Amalies Hierte, da han efter den Tid ofte bragte hende den behagelige Efterretning, at Ansøgningen om nogle Dage ville blive bønhørt. —

Han stod just og talede med Amalie om deres tilkommende Indretning; hvorledes de ville leve roeligen og fornsiet med hinanden, da hans Tiener opsogte ham, og med Zilsfærdighed meldte, der havde været en Hof-Lakei i hans Logis, for at tilfise ham at møde næste Morgen i Monarkindens Cabinet.

De bortøselede nu Tiden med Formodninger, og da de ingen rimelig kunde udfinde, saa besluttede de omsider, at Amalie rolig skulle oppebie Udfaldet, Wilhelm derimod strax efter Audiencen besøge hende, og underrette hende om alt.

Endsskiønt Amalie lovede at være roelig, saa giennemvaagede hun dog, fuld af Anelser, den lange Nat, og saae trøstesløs paa sin Wilhelm, da han med en kiendelig forlegen Mine kom tilbage. —

Amalie (Skælvende). Jeg er bereed paa alt, og fordrer blot streng Sandhed. —

Wilhelm. Du skal høre den, men jeg beder dig, vær roelig! Mit Budskab kan vel forhale, men ikke forhindre vort Gistermaal.

Amalie (Bedrøvet). Forhaling! som om den ikke var en ubeskrivelig Ulykke for mig!

Wilhelm. Det staaer til dig, at rydde den af Veien.

Amalie. Til mig? O da er du i Morgen min for evig.

Wilhelm. Hør og døm. Da jeg traadde ind i Monarkindens Kabinet, smilede hun med Glæde. Jeg hører, sagde hun, han vil gifte sig? Dersom Deres Majestet naadigst tillader det, da er det mit faste Forsæt. — Da hun havde spurgt om min Bruds Navn, om hendes

nærværende og tilkommende Formue, var jeg saa lykkelig, at erholde hendes Tilladelse.

Amalie. O den Hulde! den Gode!

Wilhelm. Saaledes tænkte ogsaa jeg, men det gnsede igiennem Marv og Been, da hun tilføiede: bring i Morgen Deres Brud til mig. Jeg vil selv have den Fornøielse, at overlevere hende den skriftlige Tilladelse, og at læse i hendes Miner, om hun elsker ham ret inderligt og ømt?

Amalie. Var dette alt? O jeg gaaer gierne til hende; hun maae gierne see, at din Kierlighed gjør mig til det lykkeligste Menneske. Hvad skader det!

Wilhelm. Det ville være min største Triumph, dersom din nærværende Tilstand ikke forraadede vor fortroelige Omgang, dersom denne ikke maaskee kunde opbringe hende til Brede, i det mindste gjøre hende unaadig imod mig.

Amalie. O Gud, at jeg kunne forglemme dette! Hvad skal jeg nu begynde! O hvorfor overlagte vi ikke i Forveien, at der maatte følge Straf paa dette overilede Skridt.

Wilhelm. Endnu er Hielp muelig, men jeg igientager det endnu engang høitidelig, at jeg behøver dit Samtykke. Ved den Forlegenhed, i hvilken jeg blev sat ved Monarkindens Forlangende faldt jeg, paa den maaskee lykkelige

Und.

Undskyldning, at jeg ufortøvet skulle have præsenteret min tilkommende Kone, dersom hun havde været ankommet til Residencen. Det er mueligt, hun ankommer om een, men rimeligvis ikke førend om to eller tre Maanedes. Nu! saa har det jo ingen Hast, svarede Monarkinden; naar hun kommer, da bring hende til mig, og Lilladelsen skal strax følge. Jeg takkede ærbødig, og ilede herhid, for at fortælle dig alleting, og endnu eengang at forsikre dig, at det skal ganske komme an paa dig, om du strax i din nærværende Tilstand vil lade dig see for Monarkinden, eller om du vil oppebie den sig nærmende Forløsning? Dersom du bestemmer dig til det første, da vil jeg gierne følge med dig, og ikke knurre, naar Monarkinden seer paa mig med et unaadigt Nie. Dersom den korte Opsættelse for din og min Vres Skyld, behager dig bedre, da vil jeg inderligen takke dig, men og ligesaa indstændigen bede dig, da ikke at frænke mig med nogen Bebreidelse, fordi jeg gav dig frit Valg, og det ganske beroer paa dig, imod al Formodning, at ankomme her i Dag, og at gaae med mig til Monarkinden.

Amalie. Nei. Dyrebare, nei! Jeg indseer Vigtigheden af dine Grunde, og ærer dem, uden at tænke paa nogen Bebreidelse. Jeg maae meget mere takke dig, at du paa saa god en Maade har reddet mig ud af en stor Angst og

Forlegenhed. Jeg bier med Taalmodighed, indtil jeg, uden at blues, kan træde frem for Monarkindens Trone.

Wilhelm. Førend du tager nogen fast Beslutning, maae du først høre mig. Vi kan got redde os paa denne Maade, — men jeg tør ikke dølge det for dig — den er ogsaa farlig. Ofte taler Monarkinden med sine Hoffolk om adskillige Ting, og ofte sige de hende Ting, som aldrig burde have kommet for hendes Øre. Det kan da let hænde sig, og er meget at formode, at hun hos nogle af dem erkjendiger sig om, hvad jeg foretager mig, at de fortælle hende, hvad de vide, og tilføie, at jeg henlever min meste Tid hos en Pige, som jeg agter at ægte. Da vilde hun komme efter, jeg havde fare med Usandhed, tænke sig Bedragerie derunder, og hendes Godhed vilde forvandle sig til en bestandig Harme.

Amalie. O! du er alt for forsigtig! Dog nei! du har Ret, Tilfældet er let mueligt. Hvorledes kan vi afvende det?

Wilhelm. Jeg venter paa dit Raad; mit, er det end oprigtigt, kunde komme dig til at tvivle paa min Kierlighed, og da var jeg for evig uløffelig!

Amalie. Jeg forstaaer dit Vink! Du maae, i hvor tungt det endog vil være mig, komme sieldnere til mig, og imidlertid blot hemmelig-

meligen besøge mig; for at de snaksomme Hof-folk ikke skal rapportere, hvad de ikke kan erfare. Siig, er dette din Mening.

Wilhelm. Det er det, som Klogskab fordrer, men Elskeren bryder sig ikke derom, og jeg vil besøge dig flittigere end forhen.

Amalie (omfavnende ham). Jeg takker dig, for dette Beviis paa din Kierlighed, det skulle have smertet mig meget, dersom du ikke havde aflagt det, men jeg fordrer det ikke, thi det kunde let gjøre dig og mig ulykkelig. Du har Ret, vi behøve at gaae meget forsigtig tilverks, jeg vil derfor blot vente dig om Aftenen, og selv da ikke uden naar man ikke savner dig i noget Selskab. Jeg vil trøste mig ved, at jeg ved denne korte Skilsmisse bliver desto vissere paa, at eie dig for evig. —

Endskjønt Wilhelm maatte tilskaae, dette var en meget fornuftig Beslutning, saa havde han dog meget at indvende imod den; men til Slutning gav han efter for Amalies Forestillinger, og lovede, for Fremtiden ikke at besøge hende, uden om Natten og forklædt. —

Ved længere at tale med hinanden, fandt Amalie endog, at den hele Opsættelse var en sand Løkke for hende selv, fordi hun, om end Brylluppet havde gaaet nok saa hastig for sig, dog ikke havde kunnet ladet sig see i Selskaber, uden at have blottet sig for Bagtalelse, da
Bryl.

Bryllupsdagen maatte være enhver bekiendt, og hendes Frugtsommelighed ikke kunde skjules. —

Førend Wilhelm gik bort, raadede han hende, at hun, saasnart mueligt, skulle fordre sin Fædrene: Arv af sin Moder, for at hun, efter sin Forløsning kunde lade sig see med mere Pragt, og tvinge alle til at tilstaae, at hun ved Kierlighed og Rigdom havde gjort sin Mand til det lykkeligste Menneske paa Jorden.

Ogsaa dette Raad fandt Amalie at være got og billigt. Allerede Dagen efter skrev hun til sin Moder; Wilhelm bar selv Brevet paa Posthuset, men det kom, som allerede er sagt, ikke tilstæde, i det mindste ikke i Moderens Hænder.

Wilhelm besøgte nu ikke mere sin Amalie om Dagen, og da han ofte blev indbudet til Aftensmaaltider, ogsaa fielden om Aftenen. Hun levede ganske censomt, og var fornøiet, naar hun i det ringeste eengang om Ugen kunde see sin Wilhelm, og læse de smukke Bøger, hvor med han rigeligen forsynede hende.

Da Wilhelm havde Aarsag at befrygte, at den fladdervorne Vertinde, som ved sin ugrundede Beretning havde foraarsaget Amalie saa stor Sorg, og som han i sin Brede havde været grov imod, af Harme kunne udsprede hans naturlige Besøg, saa opsogte han et andet og bedre Logis for sin Amalie. Han fandt strax et, og Amalie var strax villig til at flytte derhen; thi
og

og saa hun var misfornøiet med Bertindens Opførsel, fordi hun vilde paastaae, hvad der dog var en aabenbare Usandhed.

Hun blev meget glad, da hun i sin nye Bertinde fandt en ret god og tjenstagtig Kone, og i hendes tvende Døttre, varme Veninder, som pleiede hende med megen Omhu, søgte at giette sig til hvert af hendes Ønske, og at opfylde det.

Amalies Redkomst nærmede sig, da man en Søndag Eftermiddag, medens Bertinden og hendes Døttre vare ude at spadser, bankede paa Døren. Hendes Wilhelm havde i hele otte Dage ikke besøgt hende, hun haabede, at faae Efterretning fra ham, aabnede glad Døren, men traadde fortrædelig tilbage, da hendes forrige Bertinde med en venlig Hilsen trængte sig ind.

Bertinden. Da jeg just gik forbi, og af en Hændelse fik at vide, De boede her, saa kunde jeg ikke nægte mig selv, for et Dieblik at besøge Dem. — —

Amalie (Aigegyldig). Det er mig en særdeles Glæde, at — —

Bertinden. Og at see hvorledes De leve; hvorledes De finde sig i det nu almindelig bekiendte Giftermaal?

Amalie (forundret). Giftermaal!

Bertinden. Jeg finder Dem roelig! Det er rigtigt nok det bedste Middel, som de i nær

nærværende Omstændigheder kan gribe til, men det er dog hverken ret eller billigt, at han snakkede Dem noget for, rev Dem fra Deres Forældres Arme, og satte Dem i denne Tilstand. —

Amalie. Madame! Vil De gjøre mig gal eller tage Livet af mig? Dog jeg kiender Dem jo! — — Hvormed har jeg da fortient eller forskyldt, at De ordentlig gjør sig Umage for at pine mig saa grusomt?

Bertinden. Har jeg ikke nok tænkt det! Jeg vil ikke være ærlig, hvis De ikke er blevet skuffet og bedraget! Altsaa, veed De det virkelig ikke?

Amalie. Hvad skal jeg da vide?

Bertinden. Det som hele Byen veed, hvad der nærmest angaaer Dem, og om hvilket De dog ikke er underrettet. Men man passer ogsaa got paa Dem! Endnu staaer mig de skjændige Navne, med hvilke den Herr Officeer behagede at bære mig for Hovedet. Jeg tænkte; det bliver vel bedre. De vil for sildig erfare, at jeg har meent det got med Dem. Nu er jeg her for at bevise Dem det.

Amalie. At bevise det, Madam? Hvis De kunde det!

Bertinden. O det kan jeg alt for got! og dersom De vil følge med mig, da skal Deres egne Vine, inden en halv Time selv overbevise Dem. —

Amalie

Amalie (hastig). Jeg vil, jeg vil.

Bertinden. Men først maae jeg fortælle Dem alleting.

Amalie. Alt! Ja alt!

Bertinden. De boe nu i et Huus, som i hele Byen staaer i et slet Rygte. Deres Bertinde har ingen Døttre. Disse, og de Piger, som bestandigen besøge Dem, ere Glædes Piger, som uden Stye have opoffret sig til Belystien.

Amalie. Retfærdige Gud! Nei! det er umueligt!

Bertinden. De skal blive overbevist.

— Allerede næste Dag opdagede jeg Deres smukke nye Logis; men jeg tænkte hos mig selv, hvad angaaer det dig, maaskee vil hun ikke have det bedre! Men naar jeg saa igien faldt paa de Tanker, at deres Forældre vare rige og rettskafne Folk, at De, hver Aften og Morgen saa flittigen opløstede Deres Hænder til Gud, da skar det mig i mit Hierte, og jeg besluttede eengang, naar Leilighed gaves, at advare Dem. Men saa ofte jeg kom, viiste man mig bort under en eller anden Forebending; og jeg blev ei indladt. Det blev imidlertid almindelig bekiendt over hele Byen, at Deres Elsker ægtede en meget smuk, men ikke bemidlet Hoffrøken, og at han ville gjøre stor Lykke ved Hove, da Monarkinden meget yndede hende.

Am a,

Amalie. Nei, nei! Rngtet var falskt!
Det er ikke mueligt!

Bertinden. Hør videre, og troe, jeg er kommet for at overbevise Dem om alt. Da jeg hørte alt dette, saa tænkte jeg bestandig paa Dem, og mangen Taare græd jeg for Dem. Jeg erkjendte mig nøiere, fik mere Vished, og da jeg, i Huset selv, hvor Frøkenen boede, fornøede et gammelt Bekjendtskab, saa saae jeg ikke allene Herren ofte at kjøre ud med Damen, men hørte ogsaa, at Bryllupet skulde gaae for sig forrige Torsdag.

Amalie. O mit Hierte! mit arme Hierte!

Bertinden. Det kostede mig Umage og Penge, at overbevise mig med egne Dine. Jeg trængede mig lykkelig ind i Kapellet, jeg saae, hvorledes Deres Elsker førte Frøkenen til Alteret, og for evig blev forenet med hende. Monarkinden, hele Hoffet var nærværende, og alting var meget prægtigt. Efter Vielsen førte de til Hobe, og spiste ved det offentlige Taffel. I Gaar og Forgaaers var der i denne Anledning stor Stads paa et af Lustflottene ved Byen. I Dag er der Bal og Soupee i Slots-Haven; dersom De vil følge med mig, da kan De der see de Nygifte, og erfare, at jeg hverken bedrager eller lyver.

Amalie. Jeg vil! — — Gud skal styrke mig! — — Jeg vil overbevise mig — — Ha!
Ha!

Ha! det nager! det smerter — — (hun gaaer til Vinduet). Allmægtige! Du paalagde mig Byrden, du vil ogsaa hielpe mig at bære den! Kom, kom! Jeg vil overbevise mig om hans Meeneed, og da vil jeg først ret takke Dem — — — Ach ret inderlig takke Dem!

Hun tog nu sin Kaabe, og ilede ved Bertindens Arm ud paa Gaden. Ofte var hun nær ved at falde i Alsmagt, ofte maatte hun hvile sig, men med en Fart sprang hun atter op, og vandrede videre frem. Da hun kom til Haven og saae den Mængde Menneſker, syntes hun at blive lidet lettere om Hjertet; hun gik roelig ved sin Ledsagerſkes Arm, og ſpurgte nogle Gange om hun ſnart ſkulle erholde den ſkrækkelige Viſhed. Bertinden lovede hende det, ſaaſnart mueligt, og trængte ſig igiennem med hende til Drangerie-Pladsen, hvor hun ventede, at finde Brudeparret. De fandt det ogsaa. —

Den virkelig utroe Ridding ſad med ſin nye Egtefælle paa en forhøiet Plads; han ſpægede og ſiaſede med hende og beſtrødde hendes Barm med Pommeranz-Blade. Den nysgierige Mængde ſtod gabende i Baggrunden, og iblant diſſe ogsaa Amalie, ſom vaklende ſtøttede ſig paa Bertindens kraftfulde Arm. Feberkulde ſoer igiennem hendes Nerver, gnsede igiennem hendes Sandſer og fremtvang Fornemmelſer og Tølelſer.

Hun

Hun saae den Troeløse spæge med sin Kone, hun hørte den omkringstaaende Mængde udraabe: Dette er et smukt men ogsaa et lykkeligt Par; hun saae sig bedraget, forladt, hun udsatte sig for at blive forladt, fremførte tomme Udtryk, og faldt til Jorden. —

Hendes ledsageriske anbefalede hende til de Nærværendes Opsigt, og ilede bort, for at hente en Vogn, som kunde bringe hende til sit Logis. Imidlertid løb omkring efter den, opvakte den Alsmægtige Mængdens Opmærksomhed, alle troppede sig omkring, og det glade Brudepar steg ned, for ogsaa at erfare, hvad der, mere end deres Lykke kunde pirre Mængdens Opmærksomhed. En Besvimet! udraabte medlidende Wilhelms Kone, og fremrakte sin Hovedvands Flaske, for dermed at vække hende. En besvimet, stammede Wilhelm og kiendte ved første Dietkast den bedragne og skuffede Almalie.

Han slog Dinene meget forlegen omkring, og saae til sin største Glæde, at Almalies nye Vertinde just indtrængde sig, og hastig bar den Alsmægtige bort.

Er det en af det Slag, som denne Vertinde kiender! raabte mange, da kunde vi have sparet vor Medlidenhed! Ja vel! Ja vel! svarrede andre, og Hoben skiltes ad, fulgte ikke efter den Besvimede, da man ansaae hende uværdig til Medlidenhed.

Wil.

Wilhelms Die allene fulgte hende, og han blev ikke fornøiet, førend man i den næste Allee havde bragt den Alsmægtige i Vognen, og var ført bort med hende. —

Om Aftenen foregav han, at have Tjeneste-Forretninger, for paa een Timestid at gaae bort fra sin Kone, og ilede, indsvøbt i en Rappe til Amalies Logis, for der at erfare, hvorledes det kunde være tilgaaet, at hun, imod hans udtryffelige Befaling var gaaet ud, og havde trængt sig ind i Haven?

Bertinden, som var underrettet om alt, hvad Wilhelm foretog sig, og som af ham blev rigeligen betalt for hendes Tausked; kunde ikke opløse ham denne mørke Tale; thi hun, tillige med sine Jomfruer, vare strax efter Middagsmaaltidet gangne til Haven, og kunde aldeles ikke formode, at Amalie ogsaa skulle gaae der hen. Hun havde først der seet hende ligge besvømmet paa Jorden, og anseet det for raadeligst, saasnart mueligt, at bringe hende hjem.

Wilhelm roste denne Forsigtighed, men desto mere lastede han Bertindens slette Paapassenhed, som han dog saa rundelig havde betalt.

Han spurgte nu, hvorledes det stod sig med Amalie? og hvad hun sagde? Ved de Svar Bertinden gav, blev han overbevist om, at Amalie var underrettet om hans Giftermaal. Hun var nyelig opvaagnet af sin Besvømmelse, havde

hadde endnu ikke talt noget sammenhængende, men dog havde hun adskillige Gange sagt: Gif-
tet! Hans Kone!

Den Troeløse overlagte endnu længe med sin nedrige Medhjælperke, om det ikke kunne være mueligt, at indbilde Amalie noget andet, og de bleve enige om, at saavel hun, som hendes Piger, enhver for sig skulle sige, at man vel ufortøvet havde givet Wilhelm Efterretning om hendes Engdom, men at han ikke kunde komme før end næste Morgen, da han allerede i trende Dage havde maattet høitideligholde en Hofdamens Bryllup, at han var valgt til at føre hende for Brudeskammelen, og at han rimeligviis havde fortiet dette for hende, for at ikke Forestikkingen, at dette Giftermaal blev fuldbyrdet, og hendes opsat, skulde krænke hende.

Lykkes Bedrageriet, tilføjede Riddingen, da kommer jeg i Morgen igien og søger at bekræfte det. Lykkes det ikke, da maae jeg tage andre Forholdsregler, for at hun ikke skal forraade mig og forstyrre min Lykke. —

Næste Morgen indfandt han sig atter hos Bertinden. Hun berettede ham med en sørgende Mine, at denne List ikke vilde lykkes.

Hun sagde, fortalte hun, kuns een Gang, nei! nei! man bedrager mig ikke mere! men den Mine, med hvilken hun hørte paa min hele Fortælling, beviste tydeligen, at hun ikke troede

et Ord af den. Desuden, sagde hun, lever jeg i det roelige Haab, at der ikke meer behøves noget Bedragerie, og at min Elendighed snart, tilligemed den vil tage sin Ende. Hun ligger i sin fulde Paaklædning paa Sengen, vil hverken spise eller drikke, aabner ofte ikke i hele Timer sine Dine, og har under Smerten, som ofte anfalder hende, allerede skambidt sine Læber. Dersom hun hele Dagen vedbliver saaledes, da er det vist ude med hende i Morgen.

Desto bedre, sagde den Ugudelige, saa sparer jeg mit Besøg til en anden Tid, og indtræffer Deres Formodning, da venter jeg ufortøvet Efterretning. Hudet skal faae en god Belønning. Han gik altsaa bort med dette skrækkelige Haab, at hun, som gav ham alt hvad hun eiede, som opofrede ham Fædreneland og Ulykkelighed, snart skulle døe og ikke for Retten anklage ham som en Røver og Morder! Uvilkaarlig gik det i mine Nerver, naar jeg tænker mig hendes Smerte, og hans sorte Handling. Gierne vilde jeg tvivle paa den sidste Sandhed, og til Rierlighed for Menneskeheden, trøste mig med den Tanke, at Sagnet har forstørret Handlingen, ved opdigtede Biogsandigheder søgt at sværte den; men al Trøst forsvinder, og Handlingen bliver til fuldkommen Vished, naar jeg erindrer mig den ærværdige Gamle, som fortalte mig hele Historien, som vilde staa inde for

for dens Sandhed, og indstændigen bad mig, snart at bekiendtgjøre den, for at den ubesmittede Uskyldighed kunde lære at kiende Faren, ikke at fæste Troe til Hylleren, som vil borttrane den. —

Om Aftenen fik Wilhelm Efterretning, at der var mere og mere Haab, og at det var høist rimeligt, at det til Ratten ville blive til Visshed. Han smilede og sendte Bertinden et lidet Pulver, som hun skulde give Amalie, naar Parorysmen indfandt sig igjen.

Da Budet kom igjen, gif Bertinden hen til Amalies Værelse med Pulveret; hun og hendes Piger havde i Forveien havt nogle Gæster at beværte, og i en heel Time ikke været hos den Syge. De ansaae det heller ikke for nødvendigt, da hun for det meste laae stille og sandfæsløs i Sengen.

Bertinden blev meget forundret, da hun ikke fandt hende i Sengen, og giennemsøgte forgleves hele Huset. Wilhelm blev strax underrettet om denne nye Hændelse; forgieves gif han hemmelig paa Spor efter hende i hele Byen, levede nogle Dage i en stor Angst, men glemte det snart, da ingen kunde finde hende, og da han blev meer og meer overbevist om, at hun rimeligviis havde druknet sig i Floden. —

Jeg vil i Korthed fortælle, hvorledes det gik til, at Wilhelm viste sig saa yderlig utaknem-

nemmelig, saa grusom imod Amalie. Alt hvad Amalies Fader havde skrevet om ham, var den rene Sandhed. Hans Moder døde, da han skulde studere paa Universitetet — hvor han tilbragte sin meste Tid med Drik og Spil og natlig Omsværm. Han havde tilendebragt sine akademiske Aar, men ikke sine Studia, da Faderen lod ham vide, at han med det første ville gifte sig, og at han gierne ønskede, at see ham til Brylluppet.

Dette var allerede forbi, da han kom til det Fædrene-Elot; han saa sin unge smukke Stedmoder for første Gang, fandt hende meget indtagende, og efter sine Grundsætninger, var det Navn, med hvilket han maatte kalde hende, ham ingen Hindring i hans inderlige Kierlighed. Faderen elskede Jagten overordentlig, og gav ham Leilighed nok, at holde Stedmoderen med Selskab, og at tilstaae hende hvad han sølede. Hendes Mand var allerede over tredsindstyve Aar, hun havde maattet ægte ham imod sin Villie, og Sønnen var en smuk fyrig Yngling. — — Aarsager nok, til at udslutte den Afstne, hun sølede, da hun første Gang hørte, at hendes Mand's Søn elskede hende. Han forlangte Trøst. I Begyndelsen gav hun ham kun liden, siden stærkere, og endeligen saaledes, at Forfæderen havde intet mere at ønske. Den bedragne Fader opdagede snart den skræffelige Handling, han

Han overbeviste sig med egne Dine, forstodte den unaturlige Søn, og tilgav den bønfsldende Hustrue.

Jeg kan ikke saa nøie bestemme, hvorledes de Elskende atter kom til at see og tale med hverandre, men ved Tingsvidner er det beviist, at det skete; at de i disse Sammenkomster besluttede, at forgiøte den ulykkelige Gamle, at de trende Gange forsøgte paa at udføre det, men at det kun eengang saa halv om halv lykkedes dem. —

Den høiligen fornærmede Fader taug nu ikke længer. Han bemægtigede sig Sønnen, som lurede i Nærheden, og overleverede ham tilligemed den utroe Hustrue, i Rettens Hænder. Den affagte den fortiente Dødsdom over dem begge, men den blev blot fuldbyrdet paa den ulykkelige Forførte, thi Wilhelm bortførte lykkelig fra denne skændige Død, formodentligen ved nogle Universitets Venners Hielp.

Jeg har allerede gjort Læserne bekiendt med det Øvrige af hans Historie. Han kom paa sin nye Flugt, som skilte ham fra Almalie, til — fandt der Understøttelse, og erholdt virkelig en Lieutenants Plads. En Hoffrøken, hvis Moder stod høit anskrevet hos Monarkin, fandt den nye Officeer smuk, og denne var strax dumdriftig nok til, ligeledes at sige hende, at han elskede hende inderlig og ømt. Den

Maa,

Naade, paa hvilken hans Erklæring blev optagen, gav ham grundet Haab, at han ikke skulde bede forgieves, og at han ved fligt et Giftermaal let kunde svinge sig i Veiret. Han fordoblede sin Iver, og denne blev strax belønnet med den Tilstaaelse, at man elskede ham igien, at selv Moderen ikke ville misbillige Giftermaalet, naar han blot blev Kapitain, og kunde bevise, at eie saa megen Formue som Indskuddet i Enke-Kassen, udfordrede. Hvad Kapitains Pladsen angaaer, sagde Frøkenen, derfor vil min Moder ved første Leilighed sørge; Pengene maae De da selv skaffe tilveie, da min Moder, naar jeg undertager Monarkindens Naade, ikke besidder nogen stor Formue, og for hendes Skyld ikke tør gifte sit Barn, uden Udsigt til Forsørgelse paa Livstid.

Wilhelm havde ingen Formue, endnu mindre noget at vente af sine Venner; men han gav dog sin Elskte Haab om det sidste, forøgede det snart ved opdigtede Breve, da han en Tidlang spillede med idelig Lykke, og troede, hvis denne Lykke vedvarede, snart at tilveiebringe den udfordrende Summa. Han blev kort efter udnævnt til Kapitain, og nu erindede Frøkenen ham saa meget oftere, om at opfylde sit Løfte. —

Ikke, som han foregav, for at hente Penge fra sit Fædreland, men for i Spaa i høiere Spil at forsøge sin Lykke, tog han om Foraaret

Reise-Permission, og havde just der forspilt alt hvad han eiede og havde, da den ulykkelige Amalie saae og fandt ham. Alt dette Møde, under disse Omstændigheder, var ham meget behageligt, det vil enhver troe, uden min Forsikring, især naar jeg tilføier, at han virkelig engang elskede hende, og aldrig ganske kunde forglemme hende. Efter hans egen Tilslaaelse førte han hende virkeligen til — i den Hensigt, at ægte hende, men da han kom der, og hans forrige Kiereste, modtog ham med en stor og inderlig Kierlighed, og efterforskede nøie, om han havde opfyldt sit Løfte, og truede med en streng Hevn, dersom han, ved ugrundede Løfter forhindrede hende i sin Lykke, da opvakte hans falske Vergierrighed, han opdigtede en lang Fortælling, som endte sig med, at hans Fader var død, og at han ikke førend om nogle Maaneder kunde have sin anseelige Arvepart. Amalies Penge satte ham i Stand til, at gjøre sin Elskte anseelige Foræringer, og derved at stadfæste sit Udsagn.

Da han reiste til Lybeck, for der at have de femtusinde Daler, havde han allerede hos sig selv besluttet, paa den grueligste Maade, at betrage den Ulykkelige, og at anvende Pengene til sit Giftermaal med Frøkenen.

Hans Tilbøielighed til Spil, hvori han ei var erfaren nok, havde nær berøvet ham denne Udsigt, men den alt for gode Amalie var from
nok

nok til at completere den manglende Summa ved sine Kossbarheder, hvis Værdie var langt større, og som satte den Ufsomme i Stand til, at forære hans nu erklærede Brud en Deel deraf.

Audiencen hos Fyrstinden var hans egen Opdigtelse; han vilde blot derved bevæge Amalie til Forsigtighed, og trække Brylluppet i Langdrag. —

Endnu ansaae han det for nødvendigt, ikke at staae op med den Ulykkelige, thi Modrens Brev gav ham Haab, at den anseelige Fædrene, Arv snart skulle følge; denne vilde han først bringe i Sikkerhed, og da skulle den Bedragne, Forladte, Vanærede — — — — — det falder mig tungt, at vanære Menneskeligheden ved at fortælle saa sorte, gruesomme Handlinger, det gjør mig inderligen ont, at jeg ved en offentlig Bekjendelse maae brændemærke mit eget Rixn, men Sandheden fordrer det. — Skurken tilstod selv paa sit Yderste, at han da ville have givet hende Gift, for at undgaae hendes Bebreidelser.

Enhver af mine Læsere maae nu være overbevist om, at det Pulver, som han sendte hende efter den alt for tidlige Opdagelse, ogsaa sikkert har indeholdt en dræbende Gift. —

Wilhelm levede i et meget bedrøveligt Egetestkab med sin Kone i tvende Aar; man indsaar, han havde lovet mere, end han nu kunde
op

opfyldte, og dette gav ofte Anledning til Riv og Strid, da hans Kone, ligesom han selv, var vant til Udselhed, og denne ganske naturlig, bragte dem i Gield og Nød. Den alt for naadige Kongarkinde vilde redde dem ud heraf, da den Urandsagelige straffede Middingen, som troede ganske sikkert, at Amalie var død, og ikke mere kunne drage ham til Regnskab. —

Kronprindsen gik engang, paa en smuk Sommeraften, indsvøbt i en Kappe, ganske allene omkring i de affides Gader der i Byen. Da han vilde gaae ind i en af de mindste, saa han tvende Fruentimmer sidde i Døren ved et Hjørnehuus.

De var i dyb Samtale, og han blev opmærksom ved det, at De begge, fuld af Følelse og deeltagende, græd.

Han blev staaende ved Hjørnet og hørte paa deres Samtale.

Gud vil, sagde den ene, stræffeligen straffe og hævnne det; De handler derfor rigtigst, at De lader ham raade; ikke i den Lidendes Navn, indgiver Klage, den De dog ikke kan bevise, men til Slutning komme galt fra.

Dersom han, som De siger, beskyttes af Hoffet, saa kan ingen af os skade ham, men dersom jeg eengang møder ham, saa spytter jeg dog ad ham, og tænker i mit Hierte, der er ingen større Skurk i Verden, end du!

Disse

Disse saa Ord, hvoraf den Lyttende ikke kunde blive oplyst, men som dog gjorde ham nysgierrig efter en nærmere Opdagelse, bebad ham til at nærme sig Stedet, som et af Fruentimmerne just havde forladt, med den sædvanlige Afskeds Kompliment. Han hilsende den Tilbageblevne venligen, talende om Veiret og andre ligegyldige Ting, og søgte til Slutning at komme nærmere til Maalet; men den godmodige Gamle vedblev at være ganske hemmelighedsfuld, antog ham for en Spion, og besvarede ingen af hans Spørgsmaal. Han vilde allerede, utilfredsstillet, gaae bort, da en Borger gik forbi, som kiendte Kronarvingen, og hilsende ham, som saadan en Person. Ved denne Hilsen fik den Gamle strax Tungen paa Gang, hun lovede at fortælle ham alleting, naar han vilde bære hendes lille Værelse med et Besøg. Prindsen lovede det, og fulgte med.

Derfor mine Læsere i denne Gamle allerede har gienkiendt Amalies forrige redelige Vertinde, da maae jeg aabenhjertigen tilstaae dem, at de ikke have bedraget sig i deres Formodning, og til deres Gavn, som maaskee var af en modsat Mening, blot tilføie, at det virkeligen var hende. Jeg forbigaaer den Gamles hele Fortælling, thi den er desuden mine Læsere bekiendt!

Jeg begynder der, hvor Amalie bortfygtede fra den skændige Robberskes Huus.

Da

Da den Ulykkelige stred med en tung skræfelig Fortvivlelse, og ikke mægtede at udholde den martrende Følelse, da søgte hun efter Luft og Hielp, sprang hurtigen op af sin Seng, kom uformerkt ud af Huset, og vandrede uden Plan, og maaskee ogsaa uden Bevidsthed, omkring i Gaderne. Den Eviges Haand — thi Tilfælde eller Hændelse tør jeg ikke kalde det — førte hende forbi hendes forrige Vertindes Huus.

Denne havde længe søgt forgieves efter hende i Haven, først siden efter faaet at vide, at hun var faldet i den lastefulde Vertindes Klæder, og siddende udenfor sin Dør, helligede hun hende just et deeltagende Suk, da Almalie kom der forbi. Hun saa hendes Lidelser, og at hun var skræffelig forvirret i Hovedet; medlidende tog hun hende ved Haanden, og førte hende hen til det Kammer, som hun før havde beboet. Her pleiede hun hende med stor Omhyggelighed, ilede efter Hielp, da den ulykkelige Lidende kort efter fødte et dødt Barn til Verden. Fødselen var meget smertelig og farlig, men Almalie taledes den hele Tid ikke et Ord, og ingen Mine forraadede den gruelige Smerte, hun maatte udstaae. —

Da man viste hende den nyfødte, men ogsaa døde Dreng, smilede hun venligen, vilde kysse ham, men stødte ham hastig fra sig og spurgte aldrig mere om ham. Følgerne af denne
be.

besværlige Fødsel vare end farligere, hun stred ofte med Døden, ikkun ved Ungdommens Kraft overbandt hun den.

Da Lægen erklærede hende for frisk, blev man først overbevist om, at hendes Ulykke havde berøvet hende Forstanden. Hun spiste og drak som et sundt Menneſke, men taledes aldrig mere noget Ord, og man fandt ingen anden Symptomer paa Vanvittighed hos hende, end at hendes høire Haand stedse laae paa hendes Hierte, at hun ofte med denne søgte at udgrave sin indvortes, formodentligen stedse nagende Smerte, og derved ofte saarede sit venstre Bryst. Stedse stirrede hun paa een eller anden Gienstand, ikkun da, naar hendes Belgiorerske søgte at efterabe den Troeløses Stemme, blev hun opmærksom, og naar nogen nævnede Navnet Wilhelm, da foer hun forskrækket op, stirrede vildt omkring og rev sig til Slutning frøgtelig, og med en smertelig Mine omkring paa sit venstre Bryst, under hvilket det bedragne Hierte bankede.

Jeg fandt, sagde Vertinden til Slutning, ellers Lovisdorer i hendes Lomme. Jeg har nu født hende i fulde to Aar, giver hende med en god Billie god og kostbar Spise, vil gierne til hendes Bedste anvende min Smule Eiendom, saalænge den varer, men naar jeg intet mere eier, og ikke mere kan understøtte den Ulykkelige, da vil jeg anbefale hende til Guds Barmhertige

hed, og sige til ham: Staae du hende bi, jeg gjorde, hvad jeg kunde.

Den ædle Prindses Ansigt blussede, han afviste sig en Taare fra Diet, og forlangte, at see den Ulykkelige. Alt overbeviste ham om, at Bertinden havde talt den strengeste Sandhed; hendes Kammer var reent og net, endnu reenligere hendes Seng og Klæder. Hun sad i en Lænestol, og stirrede med hendes store Die efter et Portrait, som hang paa Væggen.

Hendes uesterlignelige, lidende Mine rørte Prindsens Hierte paa det heftigste, han vilde udsige Wilhelms Navn, men kunde ikke, trykkede Bertinden sin fulde Bors i Haanden og gik taus men dybtfølende bort. —

Den paafølgende Morgen sendte han Bud efter Wilhelm, som allerede var bleven Oberst. De skal følge med mig, sagde han med et alvorligt Dietkast, og gik med tvende af sine Adjutanter hen til det Huus, hvilket den lidende Amalie boede. — Da han traadde ind, saa han sig omkring efter Wilhelm, som fulgte efter med et blegt Ansigt, og saa meget mere anede Opdagelse og Straf, som Bertinden hilfede Prindsen, lig en gammel Bekendt. Har De Mod til, sagde Prindsen til ham, at følge mig videre? Skielvende og rystende bukkede Wilhelm sig.

Prindsen. Har De Mod til at følge mig; jeg fordrer Svar.

Wil,

Wilhelm. Dersom Deres Høihed — — —
befaler! — —

Prindsen. De maae ikke tale et Ord
ikke forraade Dem ved en Lyd, blot høre og see!

Han gik foran; Wilhelm fulgte midt imellem
Adjutanterne, Prindsen aabnede sagte Døren
og blev staaende ved den. Almalies Die
stirrede ligesom den forrige Dag, dog syntes
hun, at aue Forræderens Nærværelse, thi hun
rev i sit Bryst med en endnu mere smertefuld
Mine. Wilhelm støttede sig paa de Næved-
staaende, som uden at kiende hans Brøde deel-
tagende og forbavsede saae paa dette Kummerens
og Smertens Billede.

Dette er Deres Verk! Deres Hiertes Me-
sterstykke! sagde Prindsen i en dæmpet men op-
bragt Tone til Wilhelm, og lukkede Døren sagte
paa Aalen. Eller forholder det sig ikke saaledes?
spurgte han videre. Kan De undskylde Dem?

Wilhelm var overrasket, Synet af den
Lidende havde rørt hans Hierte, og betaget ham
al Forstillingskunst, han kunde intet svare, intet
benægte.

Prindsen. Og Din Straf, Skurk? —
— — Maaskee denne Vrens Rirole? — —
(Wilhelm faldt ned for hans Fødder) For den uskyldiges
Skyld, som Du ogsaa har lokket til Dig,
vil jeg ikke være Din offentlige Anklager, mer
den.

dersom Du ikke endnu i Dag frivillig anholder om Din Ulfkeed, ikke allerede i Morgen forlader Hovedstaden, og om tre Dage min Moders Rige, da skal jeg nok finde Straf for en Handling, for hvilken Lovene ingen har bestemt, da de ikke har anseet Menneskene at være istand til at begaae den. — Jeg skulde desuden fordre Opreisning af dig for den Ulykkelige, dersom Du formaaede at give hende sin Ære og Forstand igien. Gaae! og dersom Fortvivlelse vil pine Dig, da lad det være Din eneste Trøst, at jeg vil være den Forladtes Fader og, saa meget jeg kan, formilde hendes Lidelser. —

Wilhelm. Edelmødigste blant Menneskene! Tilgivelse! Tilgivelse!

Prindsen. Med Dig? (leende bittert) Du skal faae den, som Du gav den. Elg fra mit Uafsn, opfyld Betingelsen, eller jeg bliver ogsaa den Forladtes Hæver.

Adjutanterne maatte paa Prindsens Bink føre Obersten ud; han gik bort, indkom allerede den samme Aften med Ansøgning om sin Ulfkeed, og forsvandt næste Dag af Residencen.

Mange, som kiendte hans Omstændigheder, troede, han var bortflygtet for Gield; selv hans Kone stod i den Tanke, og trøstede sig snart over hans Tab, da hun allerede i lang Tid ikke mere havde elsket ham.

Ikun

Ikkun nogle faa fik den sande Aarsag at vide, og ærede i Stilhed Prindsens Retfærdighed, som selv bød sin Moder, at opfylde hendes allerede givne Ord, og betale den Bortflygtedes uskyldige Creditorer.

Førend den ædle Prinds forlod den Lidendes Huus, gik han ind i den velgiørende Vertindes Bærelse, og efterforskede næie, hvor meget hun forlangte aarlig for den Ulykkeliges anstændige Pleie, Opvartning og Kost? Den Nøisomme forlangte to hundrede Daler; Prindsen gav hende en Anbudsning paa fire Hundrede, som hun aarligen skulle hæve af hans Kasse, og da han om Aftenen fortroede sin høie Gemalinde denne rørende Historie, da lagde hun strax endnu to hundrede Daler aarlig til.

Herved blev Vertinden sat i Stand til, ganske at opofre sig til den Lidendes Tjeneste, og desuden at holde en egen Opvarterstue til hende. —

Men her paa Jorden var der ingen Lykke for den Ulykkelige; her kunde hun ikke belønnes for sine uendelige Lidelser, selv den høie Beherskers faderlige Forsorg blev en Anledning til nye Lidelser. Saa alvorligen Prindsen end havde paalagt alle de Tilstedeværende Taushed, saa lidet blev dog hans Befaling efterlevet, thi man elskede ham oprigtigen, og vilde gierne i Forveien bekendtgjøre Folket, hvor retfærdig den Prinds

Prinds var, som engang i sin Tid skulde beherske det.

Enhver, som erfarede denne Historie, ønskede ogsaa at see den Lidende, og blant disse vare mange, som ogsaa vilde prøve, hvilket Indtryk Navnet Wilhelm vilde gjøre paa den statfæls Banvittige. De nævnede det derfor ofte i hendes Nærværrelse, og Amalie rev sig da bestandigen i Barmen, og saarede sit Bryst saa stærkt, saa ofte, at hun snart blev befængt med en ulægelig Kræftskade, og, uagtet alle Hielpemidler, maatte ende sit Liv under de ulideligste Smerter. —

Det ædle Par begræd den Ulykkeliges Død, og den ædle Vertinde beholdt, saa længe hun levede, den aarlige Pension.

For ti Aar siden blev i B— Hovedmanden for et Røver-Complot fremstillet for Retten, ti af hans Medskyldige udlagte ham døende, og beskyldte ham for skrækkelige Handlinger, han allene benægtede alt, overstod Torturens Piinsler, og bekiendte intet. Men da man, uagtet hans Benægtelse, affagte Dom over ham, virkeligen førte ham til Steilen, og da han saae Bøddelen, med Hiulet i Haanden, vente paa sig, da blev hans Hierte bevæget, han lovede, at bekiende alt, og man bragte ham tilbage. —

Det var Wilhelm. Af hans frivillige Udsagn har jeg samlet denne Historie, og fyldt sam-

sammes Hæder. Han havde, strax efter sin
 Afreise fra — igien staaet sig til Spil; endnu
 forført og bedraget nogle uskyldige Piger; han
 var i mange Lande ofte blevet jaget i Landsflyg-
 tighed, sat i Stand, og gjorde omsider Be-
 fiendtskab med Røvere, som, formedelsk hans
 Duelighed snart valgte ham til Anfører. —
 Ritten Mennesker havde blødet for hans myr-
 dende Haand. — Retten tilstod ham sex Dage
 til at angre og forløse sine Synder.

Han bad andægtigen, leed her med et søn-
 derknuset Hierte den retfærdige, fortiente Straf,
 og hisset — — —

Almægtige! Du dømme! Jeg tør, jeg kan
 ikke?

Trykfeil.

S. 260 Lin. 5 fra neden af, Guldbøssen, læs: Guldbørsten.

I n d h o l d.

Joseph Karl	Side 1.
Cathrine P***	27.
Wilhelm M***r og Karoline W***g	53.
Breven af L.	99.
Gans K—, Bønde, i M—.	174.
Amalie S***	199.

Trykt hos J. F. Morthorstedt Cnke.

